442 11

Anders Bodelsen

GÎNDEŞTE-TE LA UN NUMĂR

Cu un admirabil instinct al situaţiilor paradoxale, o ştiinţă desăvîrşită a ritmului narativ şi a tensiunii detective, romancierul danez Anders Bodelsen a construit o captivantă anecdotă tragică : **Gîndeşte-te la un număr.**

GLOBUS

EDITURA UNIVERS

Lei 10.50

CG

ANDERS BODELSEN

GÎNDEŞTE-TE LA UN NUMĂR

1987

CG

ANDERS BODELSEN

GÎNDEŞTE-TE LA UN NUMĂR

Colecţia GLOBUS. Editura Univers

COPERTA COLECȚIEI DE ION STATE
Grafica ; Mircea Dumitrescu Ilustrația : Dan Stanciu

ANDERS BODELSEN
TAENK PÅ ET TAL
Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag A/S

GLOBUS

Anders Bodelsen

GÎNDEȘTE-TE LA UN NUMĂR

Traducere de
ION T. IANCU

EDITURA UNIVERS

București
1987

Lector : MIRCEA BUCURESCU
Tehnoredactor : ELENA DINULESCU

Bun de tipar : 29.09.1987
Coli de tipar : 9

Tipărit sub cd. 5177/987 la
ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ BACĂU
Str. Mioriței nr. 27
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

CAPITOLUL 1

BORCK A FOST ULTIMUL care a părăsit banca. A făcut o inspecție a localului, punînd în ordine lucruri care, la drept vorbind, puteau fi lăsate în grija femeilor de serviciu care făceau curățenie dimineața.

După ce aranjă în grup cele șapte coșuri pentru hîrtii lîngă ușa din spate, străbătu încăperea principală și se opri în dreptul vitrinei spațioase. Dincolo de scuarul înconjurat de magazine, în fața laturii formată de cinematograf, un pom de iarnă se înălța deasupra acoperișurilor automobilelor. În vitrina din fața lui Borck ședea spiridușul de Crăciun al băncii cu un corn al abundenței între picioarele-i larg deschise. Un șuvoi de monede aurite se revărsa din gura acestui corn al belșugului. Cît timp banca era deschisă, un motoraș electric, aflat în trupul spiridușului, zumzăia, făcîndu-l să dea din cap a satisfacție. Spiridușul era mai vechi în bancă decît Borck.

Mai rămăseseră cîteva lucruri de făcut. Cîștigă timp pentru a doua zi, schimbînd fișele din plastic în calendarul de perete și punînd pe contoar rezerve proaspete din formularele

băncii. În partea din față a sălii principale se afla o masă scundă, unde se așezau clienții pentru a completa formulare sau pentru a aștepta ; acolo găsi o harababură de nedescris. Broșuri turistice, expuse aci, zăceau claie peste grămadă laolaltă cu formularele care ar fi trebuit să se găsească în suporții corespunzători din material plastic transparent. Se așeză la masă și se apucă să facă ordine.

Paginile din față ale broșurilor prezentau, în culori, oameni bronzați făcînd baie sau plajă — nisipuri de un auriu palid, un cer incredibil de senin, palmieri, mici corturi cu răcoritoare, un imens soare mediteranean pe cale de a apune. Stivui broșurile într-un teanc ordonat, scoțînd dintre ele formularele nefolosite. În majoritate mai erau încă destul de bune pentru a fi repuse în suporții lor : DEPUNERI, RETRAGERI, formulare speciale pentru diferite operații bancare. Unele însă aveau marginile atît de boțite, încît trebuiau aruncate. Noul tip de formular nu mai implica introducerea unui indigo între pagini. Stratul de carbon era disimulat — incorporat, să zicem — pe dosul jumătății superioare a formularului. În cursul zilei era inevitabil ca lui Borck să nu-i cadă în mînă vreunul, a cărui copie să fie ilizibilă fiindcă cine știe ce client îl folosise ca suport pentru a scrie cu totul altceva. Adeseori, pe exemplarul care ajungea în pupitrul casierului, nu se observa nimic, însă pe copia care se ștampila și înmîna clientului, ai fi putut găsi zmîngălite cele mai extraordinare cifre și calcule ; în care caz clienții se plîngeau că nu mai pot citi propria-le scriitură. Borck își făcuse un obicei din a îndepărta aceste formulare deteriorate.

Tocmai îi căzuse sub ochi un formular pus de-a curmezișul peste silueta unei tinere bronzate, îmbrăcată într-un costum de baie din țesătură de prosop. Hîrtia prezenta dovada că fusese folosită de cineva care apăsase neobișnuit de tare cînd scrisese. Dar nu așa cum se întîmpla îndeobște cifre, ci litere, cîteva fraze.

Se pregătea să-l mototolească, dar — așa cum de multe ori i se mai întîmplase — nu fu în stare să-și înfrîneze curiozitatea de a citi rîndurile scrise de cineva care probabil nu se gîndise la indiscreția altora. Desfăcu distrat formularul și privi trăsăturile subțiri, albastre, care tăiau pieziș *Numele și prenumele*, *Reg. Nr.* și *Alc. Nr.* Abia după un scurt răstimp își dădu seama ce citește.

Cuvintele fuseseră scrise cu majuscule de tipar. Caractere mari, pedante, infantile (sau poate că numai impersonale). În unghi, peste liniile punctate, pe care se presupune că-și scrie clientul numele și numărul contului, Borck citi :

ÎN BUZUNARUL MEU SE GĂSEȘTE UN REVOLVER. DĂ-MI IMEDIAT BANII ÎNCASAȚI FĂRĂ SĂ ATRAGI ATENȚIA

Borck citi și reciti cele scrise de cîteva ori, fără a acorda de la bun început o semnificație clară cuvintelor. Scriitorul necunoscut pusese cu grijă un punct între cele două fraze, dar nici unul la sfîrșit. După toate aparențele acor-

dase mult timp fiecărei litere în parte ; de exemplu, literele „G“ fuseseră pedant terminate cu o trăsătură de condei coborîtoare. Textul lăsa impresia că literele fuseseră mai întîi exersate.

De afară se auzeau tot mai multe claxoane, semn că ieșirea din centrul comercial se aglomera, că scuarul începuse să se închidă ca o capcană în jurul mașinilor, care se mai revărsau încă fără dificultate în interior, dar, fiind imposibil să găsească locuri de parcare, erau forțate să cotească de-a dreptul și să se adauge acelora care se înghesuiau tot mai mult, ca un dop, în cel mai strîmt punct al ieșirii.

Borck dădu încet din cap, ca și cum gestul însuși ar fi ajutat cuvintelor să capete o mai lămurită semnificație. Împături cele două jumătăți și examină partea de deasupra unde observase, de la bun început, urmele imprimate pe hîrtie, urme care îi dezvăluiseră că formularul fusese folosit drept suport pentru scris. Acum, după ce citise cele două fraze de pe contrapagină, își dădu seama că ar fi putut să le deslușească și din contururile presate pe formular. Cel care scrisese apăsase foarte tare ; probabil folosise o hîrtie foarte subțire. Începu s-o caute pe masă, dar nici urmă de așa ceva.

Examină încăperea cînd îi trecu prin minte gîndul complet lipsit de sens că era posibil ca vreunul dintre colegi să fi scris cuvintele, că putea fi o glumă, că cineva îl spiona. Aruncă, de asemeni, o privire dincolo de scuar. Nimeni.

Nimeni nu-l spiona. Din cînd în cînd, ei obișnuiau să se distreze pe socoteala lui, uneori se amuzau copios de faptul că nu pricepea anumite lucruri, pe care abia după aceea i le lămureau și lui.

Dar cum ar fi putut să prevadă cineva că el avea să ridice partea de deasupra a acestui formular de depuneri și să citească cele imprimate pe copie ? Nimeni nu ar fi fost în stare să prevadă așa ceva. Nimeni n-ar fi putut anticipa că cele două fraze vor fi citite vreodată. După cîte știa, nimeni nu era la curent cu acest obicei al lui de a face ordine atunci cînd se trezea rămas ultimul în bancă.

Deplie formularul încă o dată și citi cuvintele albastre, clare, de pe copie. Din nou îl izbi forța depusă pentru a găuri hîrtia cu acel punct solitar. Apoi îl mototoli pentru că nu avea nici un rost ; pentru că exista probabil o explicație sau alta, dar care pur și simplu nu-i va fi niciodată la îndemînă. Un client care aflase în așteptare, și mai apoi, într-un moment de neatenție, scrisese ce-i trecuse întîmplător prin minte, ca să-și omoare timpul. Era posibil.

Adună formularele deteriorate și le duse în spatele localului, acolo unde grupase coșurile pentru resturi. Pentru ultima dată, mai aruncă o privire circulară, stinse plafonierele cu neon și părăsi banca prin ușa din spate, intrînd în coridorul de trecere. O clipă mai tîrziu se afla în scuar, respirînd din rărunchi.

Centrul comercial avea trei laturi : pe una dintre ele se afla banca și diferite magazine ;

latura opusă încorpora cinematograful. De-a lungul celei de a treia, care le lega pe celelalte două, se desfășura o galerie deschisă, împodobită — încă de la sfîrșitul lunii noiembrie — cu lăstare de molid împletite în ghirlade și cu becuri electrice. În mijlocul scuarului, doi bărbați în floarea vîrstei, cu șepci studențești pe cap, vindeau pomi de iarnă. Cea de a patra latură a scuarului era deschisă, asigurînd vizibilitatea asupra peisajului monoton și asupra autostrăzii, care se ramifica abrupt către scuar, trecînd mai departe, pe lîngă acesta, marcată la acea oră de linia continuă a farurilor de autoturisme. Dincolo de autostradă, ca un licurici, automotorul își făcu apariția din pădure, șerpuindu-și drumul către mica stație terminus.

Drumul către casă îl parcurse pe jos. Depăși ramificația care ducea afară din scuar, spunîndu-și în gînd că în acest an cumpărăturile pentru sărbătorile de iarnă provocaseră un haos rutier mai mare decît cu un an în urmă. I se păru că gerul amorțise orice zgomot, și totuși, în același timp, le limpezea pe cele sosite din depărtări. Automotorul intră în stație hodorogind ; automobile îl depășiră pe Borck, trecînd cu un zgomot prelins, surd. Din senin și fără nici o explicație se simți excitat. Aerul rece mirosea a benzină și a altceva, ceva ce îl gîdila în nări și în gît. Dalele pavajului luceau umed ; ascultă țăcănitul precis și scurt al propriilor sale tocuri. Lumea i se păru deschisă și plină de posibilități, deși nu avea nici un plan — poate că tocmai de aceea. Un

singur cuvînt îi veni în minte : „schimbare“, dar de ce, n-ar fi putut spune. Se gîndi că exista probabil o anumită legătură cu primul șoc provocat de aerul rece inhalat profund în plămîni cînd ieșise din bancă.

Trecu pe lîngă fabrica de ciorapi cînd ultimele muncitoare o părăseau, apoi, cu pași mai rari, trecu pe lîngă reprezentanța firmei Volvo, ale cărei săli expoziționale puteau fi văzute, din cauza iluminării, chiar de pe autostradă ; întotdeauna îi aminteau de un acvariu. Noul model fusese împins mai în față în raport cu celelalte, de care nu se deosebea decît prin cîteva detalii vizibile : faruri pentru ceață, faruri orientabile și insigna GT alături de bușonul rezervorului de benzină. Gîndul la un automobil asemănător cu toate celelalte, dar care ar fi putut țîșni în frunte oricînd, după dorința posesorului lui, fu destul de ademenitor pentru Borck.

Fabrica de lumînări răspîndise asupra orașului miros de lumînări stinse în pomul de iarnă. Borck se gîndi că mirosul părea să-l fi însoțit prin intrarea în bloc și nu-l părăsi decît după ce intră în propriul său apartament. Alt miros : fusese vizitat de femeia care-i făcea curățenie.

În acea seară, așezat pe pardoseală în fața micuței lămpi de bronzat care susura, îi reveni în minte, de mai multe ori, imaginea celor două fraze tăind în diagonală contrapagina formularului. Văzu literele conturîndu-se pe roșul sîngeriu al pleoapelor închise, litera „G“ de

o corectitudine copilărească, cu linia coborîtoare, punctul care găurise hîrtia între cele două fraze. În picioare, în mica bucătărie, înfășurat într-un prosop de mîini de culoarea levănțicăi, marcat *Hotel Iberia*, încălzind paharul pe care urma să-l folosească pentru berea neagră, plăcerea lui de dinainte de culcare, se gîndi la bucata de hîrtie zăcînd în acea clipă mototolită într-un coș pentru resturi, care urma să fie ridicat de femeile de serviciu înainte de revenirea lui la bancă, în dimineața următoare, la orele nouă. Ca pe un obiect rar, își spuse în gînd, de fapt ar fi trebuit s-o păstreze doar ca pe o raritate. Își făcu patul în nișa din camera de zi și își sorbi berea alcoolizată. O senzație de moleșeală i se răspîndi treptat în tot trupul, indiciu că va fi în stare să adoarmă.

Stinse lumina din bucătărie. Înainte de a închide perdelele, își îndreptă privirile către iazul de jos, către grădinița de copii amplasată printre arborii desfrunziți. O schimbare, își spuse în gînd, și se zgribuli un pic, fiindcă femeia de serviciu închisese radiatorul din bucătărie.

În pat, exact înainte de a-l cuprinde somnul, mai văzu încă o dată majusculele infantile ; și se miră că doar gîndind la ele a fost cuprins de un sentiment care se asemăna extraordinar cu fericirea.

CAPITOLUL 2

SIRENA DE ALARMĂ A BĂNCII se afla în spatele unui mic grătar pe fațada dinspre scuar a imobilului. Directorul băncii o verifica în fiecare dimineață, la cîteva minute după ora nouă. În bancă existau în total patru butoane de picior cu care putea fi declanșată alarma, iar directorul avea un al cincilea întrerupător pe peretele propriului său birou împrejmuit de panouri de sticlă. Verificarea dura atît de puțin, încît ceilalți lucrători se întrebau uneori, în cursul zilei, dacă îi auziseră tînguiala în dimineața respectivă. Cei aflați în scuar nu întorceau niciodată capul cînd se tînguia sirena, poate pentru că se obișnuiseră cu ea ; poate din motivul că o confundau cu un claxon sau cu vreuna dintre numeroasele sirene ale fabricilor.

Nici unul dintre funcționarii băncii nu auzise vreodată cum făcea cînd era lăsată să urle ca lumea. Cînd directorul fusese plecat în concediu, uitaseră, în vreo cîteva rînduri, s-o verifice de dimineață. Dar n-avea nici o importanță. Devenise fapt evident că sirena nu va fi

folosită. Sau mai curînd că avea să fie folosită doar atunci cînd eventualii hoți înarmați vor fi fost destul de departe de bancă.

Borck se afla deja așezat la locul său, la pupitrul casierului, cînd urletul scurt al sirenei arătă că dispozitivul de alarmă fusese verificat din nou și găsit în bună stare de funcționare. Ca de obicei sunetul îl făcu să se uite în jos, la butonul de picior, la care putea ajunge cu vîrful pantofului din dreapta, dacă se apleca puțin înainte și întindea piciorul.

Se sculase dis-de-dimineață după o noapte bîntuită de vise neliniștitoare în legătură cu o nesfîrșită repetare a unor imagini identice, puține la număr, acum uitate. Imediat ce fu conștient că se afla întins pe spate, cu ochii deschiși, a știut că trebuia să pună mîna pe contrapagina cu majusculele infantile. Indiferent de semnificația acestora, ele îi aparțineau.

Ajunsese la bancă exact după ora șapte și intrase în clădire cînd femeile de serviciu mai lucrau încă. Coșurile cu resturi de hîrtii fuseseră deja golite.

Directorul băncii, Cordelius, ieși din biroul său cu pereții de sticlă și-i făcu semn lui Borck. Coborîră împreună treptele care duceau la subsolul băncii, Cordelius devansîndu-l cu vreo doi pași.

Cordelius era un bărbat înalt, brunet, cu spatele drept, cu o bărbie voluntară și cu ochelari cu ramă groasă. O mică mașină de ras cu baterii se afla pe biroul său, dar, deși se bărbierea cu regularitate după masa de prînz, bărbia și buza superioară aveau mereu o tentă întunecată, pe care cuțitul mașinii de ras nu izbutise niciodată s-o urmărească suficient de profund în pori. Cordelius — bine îmbrăcat, bine pomădat — nu avea decît patru ani mai mult decît Borck ; era unul dintre cei mai tineri directori, înaintînd rapid pe drumul către băncile mai importante din capitală.

Borck avea cheile mai puțin importante ale caselor de bani, care nu puteau fi deschise decît de două persoane întrunite. Deschiderea caselor de bani devenise un fel de ritual ; deși absolut fără rost, răsuceau cheile în același timp.

— Sper că n-ai să te superi, spuse Cordelius, dar sînt de părere că ținem prea mulți bani lichizi sus, în ultima vreme.

— Nu-i decît miercuri, răspunse Borck.

— Da, dar mă gîndesc la situația generală.

— Dumnezeule ! sîntem în timpul sărbătorilor. Știi și dumneata că...

— Știu... ți-am spus-o doar ca pe o chestiune de principiu. Cu cît am încheiat ziua de ieri ?

— În jur de o sută șaptezeci și două... șaptezeci și trei de mii.

— Păi, vezi, este *cam* prea mult.

Borck nu replică nimic ; răsuciră cheile din nou în același timp, după care porniră în sus pe scări.

— Astăzi va fi o zi plină, spuse Cordelius ; tonul cu care rostise cuvintele era doar o idee diferit, exact atît cît trebuia pentru a fi înțeles limpede că nu încerca să aplaneze lucrurile, ci, din contră, că își continua dojana.

Borck își spuse în gînd că nici nu dejunase și nici nu-și amintise să-și aducă niște sandvișuri pentru masa de prînz. Cutia albastră din tablă, în care puteau încăpea opt tartine și un ou tare, se afla la etaj, în servieta lui, goală. Era aceeași cutie pe care o folosise la școală, cu mulți ani în urmă ; pe capacul cutiei, scrisă în diagonală cu litere aurite, se afla tradiționala invitație daneză de a te ospăta și bucura de bucate : *Velbekomme !*

În timpul ultimelor minute dinainte de deschiderea băncii, toți se aflau așezați sau în picioare la posturile lor. Din poziția sa avansată pe o latură a încăperii, Borck putea să-i urmărească pe ceilalți. Vizavi de el, în spațiul delimitat de pereții de sticlă, ședea Cordelius, deja plecat peste birou, turnîndu-și cafea dintr-un termos, fără a privi ceașca. La pupitrul opus lui Borck, asistenta, Miriam Levin, punea noile liste de obligațiuni într-o mapă. În capătul îndepărtat al încăperii, alăturați pe partea cea mai întinsă a contoarului, cei doi practicanți, Simonsen și Berg, discutau pe șoptite în loc să-și pună lucrurile în ordine. Simonsen și Berg se deosebeau precum ziua de noapte. Simonsen veșnic îmbujorat și transpirînd, trebuia mereu să reia numărătoarea bancnotelor, fiindcă acestea i se lipeau de degete. După înfățișare Berg părea un Cordelius în devenire ; de cîte ori trecea pe lîngă Miriam Levin (Miriam pentru Borck, de pe vremea unei scurte aventuri amoroase pe care-o avusese cu ea, în urmă cu vreo șase luni) îi punea palma pe ceafă în mod automat sau își atingeau șoldurile reciproc cu tot dinadinsul. Borck știa că exista ceva între ei ; se gîndi că mîna lipicioasă a lui Simonsen ar fi pătat gulerul alb, întotdeauna proaspăt spălat, al fetei.

Nouă și jumătate. Simonsen ieși în față pentru a rolui storul din vitrină și pentru a descuia ușa — Berg îl punea să îndeplinească toate sarcinile plictisitoare sau pur și simplu neimportante.

— Spiridușul ! strigă Berg, după ce Simonsen făcuse sul storul, lăsînd să pătrundă, din scuar, lumina lăptoasă a dimineții. Simonsen împinse întrerupătorul de pe perete, și toți patru auziră pornindu-se zgomotul vibrant al motorului, care-l făcea pe spiriduș să dea din cap cu înclinări de satisfacție, la vederea monedelor rostogolindu-se din cornul abundenței.

Ultima clipă precedînd ridicarea storului de la ușă și descuierea acestuia îi amintea întotdeauna lui Borck de scena unui teatru, pe care actorii așteaptă în picioare ridicarea cortinei. Repetînd primele cuvinte ; meditînd la rolul pe care urmau să-l joace ; speculînd asupra felului de spectatori care îi vor audia de data aceea. Roluri ? Spectatori ? Analogia nu ajungea prea departe. Simonsen deschise ușa, și doi clienți, care așteptaseră dincolo de stor, se îndreptară către pupitrul casierului. Prin ușa deschisă pătrunse o pală de aer rece, matinal ; în clipa următoare Borck era cufundat în rutina zilnică.

Se ocupă de afacerile de dimineață instinctiv — erau mai ales depuneri de după cumpărăturile din seara precedentă — dar gîndurile i se rătăceau mereu la bucata de hîrtie găsită de el pe masă. Ar fi putut să le povestească și celorlalți despre ea, dar nu l-ar fi crezut. Ei ar fi susținut că fusese scrisă de el însuși, l-ar fi întrerupt înainte de a-i lămuri temeinic. „Borck, ești un visător !" ar fi spus Berg, și s-ar fi întors la treburile lui. Simonsen ar fi șovăit puțin mai mult, cu un rînjet bleg pe chip, înainte de a-l imita pe Berg. Miriam ? Borck o spionă în celălalt capăt al încăperii. Vorbea la telefon, ținînd receptorul între obraz și umăr. Reacția ei ? Un zîmbet larg pe tot chipul — orice zîmbet din partea ei era o manieră de a flirta, un semn de intimitate — și o șoaptă ; ceva de felul : „Flemming, vezi că ți-am pus gînd rău !"

Clienții intrau fără încetare în bancă, mijindu-și ochii izbiți de lumina artificială strălucitoare. Unii veniră direct la el, un chip familiar din întîmplare ; mîini căutînd prin buzunare, scoțînd la lumină portofele. Alții au luat loc la masa scundă din fața vitrinei, completînd formulare cu o nonșalanță studiată ; alții, nesiguri pe ei. Apoi se ridicau și ocupau un loc la coadă, ținînd hîrtiile într-o mînă, lăsînd-o pe cealaltă să caute mai multă căldură în vreun buzunar. Borck aruncă o privire spre ceas ; încă douăzeci de minute pînă la zece.

Bancnote și cecuri i-au trecut prin mîini. Operațiuni tipice sărbătorilor de iarnă, sume mari. În timp ce vorbea, ochii îi erau pironiți pe punctul unde teancul de bancnote era strîns ținut, de ambele părți, între degetul gros și arătător, împingînd colțul fiecărei bancnote cîțiva milimetri pentru verificare. Banii încasați se-nmulțeau statornic.

În fața lui se aflau trei sertare : cel de sus pentru monede, următorul pentru bancnote, al treilea, gol. Lîngă scaunul pe care ședea se afla servieta lui cu pipa, tutunul, cutia pentru mîncare și batista de schimb. Mai tîrziu în cursul dimineții, în lungi răstimpuri de inactivitate, și-a ațintit privirile înainte fără țintă, ascultînd zumzetul motorului care mișca înainte și înapoi capul spiridușului, în vitrina opusă magazinului universal ; din cînd în cînd părea că e gata să-și dea duhul.

La puțin timp după prînz, intră în bancă una dintre tinerele vînzătoare de la magazinul universal. Cineva îi ținu ușa deschisă ; aducea cu ea o tavă pe care se clătinau șase cești din hîrtie cerată, din care se înălța aburul vinului fiert. Băutura era servită gratis tuturor clienților magazinului universal timp de o săptămînă, pînă la Crăciun. Această vizită la bancă, chiar înainte de năvala de după-masă, devenise o tradiție.

În timp ce mesteca stafidele adăugate grogului, Borck o ascultă pe fată sporovăind cu Berg și Simonsen.

— Nu, n-au fost *niciodată* studenți, spuse ea. Și nu sînt nici cei care au fost aici anul trecut.

— Văd că v-ați făcut rost de un Moș Crăciun, spuse Berg.

— Așa e, și să vezi prostie, conducerea n-a suflat un cuvînt despre el. Nu-i o chestie trăsnită ? Adică, ce-i costa dacă puneau mîna pe telefon și spuneau, iată, vă trimitem un Moș Crăciun cu o reclamă pentru loteria și grogul care le oferim clienților ? Dar la fel se-ntîmplă cu toate, te trezești din senin cu treaba făcută ; într-o dimineață o furgonetă pentru livrări *a dispărut* pur și simplu. Cică nu vom mai expedia nimic și basta ! De parcă n-am mai avea nici o legătură cu cei din conducere. V-ați uitat mai ca lumea la el ?

— Noi n-avem ochi decît pentru tine, răspunse Berg.

— E foarte *tînăr*. Știți ce ? I-am oferit un pahar de grog, dar el nici să n-audă de așa ceva — asta-i tot ce-a găsit de cuviință să spună. Știți ce cred eu ?

Intrară niște clienți. Primul avea de scos bani pentru salarii.

— Cred că-i este *teamă* de copii. Nu-i caraghios ? Conducerea ne trimite un Moș Crăciun destul de tînăr ca să-mi fie frățior, și lui îi este frică de copii !

Borck pierdu șirul numărătorii pe la mijlocul unui teanc de bancnote de 500 de coroane și fu obligat s-o ia de la capăt. După ce fata adunase ceștile de hîrtie și plecase, în bancă mirosul de grog persistă un răstimp ; proaspeții clienți zăboveau o clipă la intrare și adulmecau.

La ora unu, Borck făcu o notă cu valoarea încasărilor, afișată de mașina de înregistrat, cedîndu-i locul lui Cordelius pentru o jumătate de oră, cîtă vreme avea să fie plecat să-și ia masa de prînz. Cum își uitase sandvișurile acasă, se hotărî să treacă pe la vînzătorul de cremvurști din scuar.

Cînd ieși din bancă rămase locului o clipă, privind în jur. Toată dimineața avusese sentimentul că este spionat, iar afară, sub cerul liber, senzația deveni și mai apăsătoare. În fața băncii staționa un singur taxi, în așteptarea clienților. Șoferul ședea la volan cufundat în lectura unui ziar. Borck își puse din nou întrebarea care-l obsedase toată dimineața : „Cum ai proceda *tu* ?“

În fața taxiului era parcată o motocicletă. Borck o văzuse în chiar clipa cînd ieșise afară din bancă și medită în treacăt că trebuie să fie foarte rece să mergi cu motocicleta în acea perioadă a anului. Privirile i se rătăciră iarăși asupra ei ; a simțit cumva că trebuia să procedeze astfel.

Era ceva neobișnuit cu motocicleta aceea. Treptat se dumiri : avea plăci de înmatriculare suedeze. Pe măsură ce se apropia de ea simți limpede, în piept, bătăile accelerate ale inimii.

Cheia de contact se afla la locul ei, iar pedala de start era rabătută în jos. Deși Borck nu avea de ce să se teamă, trecu pe lîngă motocicletă fără a-și încetini mersul și izbuti să rețină cele două amănunte doar printr-o căutătură piezișă. Se opri, privi dincolo de scuar, în timp ce memoriza cifrele de pe placa de înmatriculare, spunîndu-și că a început s-o cam ia razna. Apoi străbătu scuarul în diago-

nală, ducîndu-se către cei doi inși cu șepci studențești, înconjurați de pomi de iarnă.

Simulă că examinează pomii ; cînd și cînd putea zări fețele celor doi printre ramuri de molid umede. Șepcile studențești erau o șmecherie atît de evidentă, încît... nu-și termină gîndul.

— Căutați ceva deosebit ? întrebă unul dintre indivizi, după ce Borck defilase pe lîngă toți molizii.

— Mă uitam doar, zise Borck. Simți privirile celor doi urmărindu-l pe cînd se îndrepta către galeria deschisă, împodobită cu lăstare de molid. Ajunse la taraba cu cremvurști. În fața magazinului universal, puțin mai aproape de calea de ieșire din scuar — unde automobilele începuseră din nou să se aglomereze — stătea individul costumat în Moș Crăciun. Borck cumpără două tartine cu cremvurști, mîncă una la tarabă și o porni la pas prin galerie, strîngînd-o pe cealaltă în mînă.

Moș Crăciun purta o mantie roșie dintr-un material greu, asemănător cu stofa cazonă. Sub poalele mantalei se zăreau niște pantaloni ordinari, de culoare gri, iar în picioare avea pantofi maro. Mantaua nu avea nasturi, dar era strînsă în jurul mijlocului cu un cordon din țesătură de prosop de o nuanță de roșu nepotrivită ; cordonul lăsa impresia că aparținuse cîndva unui halat de baie. Poalele și mînecile fuseseră completate cu niște garnituri, care semănau a vată, tamponate ici-colo cu pete negre pentru a imita blana de hermină. Pe

cap avea o tichie roșie, tricotată, de genul celor purtate de spiriduși, fără garnitură de blană. Locul unde mantaua se închidea la gît era disimulat de o barbă imensă din nailon de culoare albă-albăstrie — de fapt atît de imensă, încît Borck îi putu vedea marginile din spate cînd l-a depășit. Mai merse o bucată înainte de a se întoarce chiar în scuar și de a reveni, de data aceasta în așa fel, încît să-l poată examina frontal.

În mîna dreaptă Moș Crăciun ținea încleștat o prăjină cu o pancartă bătută-n cuie. Pe aceasta se aflau cuvintele :

NU UITAȚI ! VIZITAȚI MAGAZINUL UNIVERSAL.
DARURI DE SĂRBĂTORI. TOMBOLĂ.
GROG FIERBINTE PENTRU CEI MARI,
GUMĂ DE MESTECAT PENTRU CEI MICI

Borck se oprise în așa fel, încît se afla în unghi drept față de individ. Chibzui că dacă și-ar fi schimbat din nou direcția ar fi avut nevoie de un motiv oarecare. Simulă că se uită la ceas, apoi o porni cu pas vioi. Se duse direct către silueta înveșmîntată în roșu, cotind pentru a o evita doar cu vreo doi-trei metri mai înainte. A mers cu pași sprinteni și energici, neridicîndu-și privirile decît atunci cînd bănui că se află la o distanță convenabilă.

Moș Crăciun era — așa cum povestise tînăra de la magazinul universal — surprinzător de tînăr. Barba de nailon îi ascundea parțial jumătatea inferioară a chipului. Avea cam ace-

eași înălțime ca și Borck. De sub tichia de spiriduș, Borck îi zări părul blond, scurt, ca și al lui. Purta mănuși glasé, subțiri. Îl izbi faptul că arăta cam tulburat. Ochii îi erau nefiresc de mari și deschiși la culoare, iar petele din obraji nu arătau a fard. Probabil că și tu pari la fel de tulburat, își spuse Borck, în clipa cînd a fost în stare să-l mai studieze o dată, din spate, pe furiș.

Un lucru era limpede : Moș Crăciun era înghețat. Bătea pămîntul cu picioarele, mai întîi cu unul, apoi cu celălalt, și, la anumite intervale, își lovea genunchii unul de altul. În mîna care nu ținea prăjina reclamei avea un clopoțel. Din cînd în cînd, din cauza eforturilor de a se încălzi, clopoțelul suna discret. Cîțiva copii trecură și îi zîmbiră. Privit din spate, Moș Crăciun lăsa impresia că se străduia să le evite privirile.

Borck simți că s-ar fi putut să-i scape ceva. Ar trebui să treacă încă o dată pe lîngă el și să-i mai arunce o privire sau două. Isprăvi tartina, aruncă hîrtia în cutia de gunoaie din fața magazinului universal și se uită la ceas. Mai rămăseseră încă opt minute din pauza de masă. De data aceasta îl ocoli pe o rază puțin mai mare.

Cînd se întoarse și-l privi, a știut imediat ce neglijase la prima vedere. Reclama cu majusculele pictate de mînă.

Timp de o clipă, Borck rămase țintuit locului, iar inima îi bubui înăbușit cînd privi fix la trăsătura de condei cu care fuseseră finisate literele „G“ din cuvîntul GROG.

CAPITOLUL 3

CÎND ÎȘI RELUĂ DIN NOU locul la pupitrul casei, gîndurile îi alergară cu o viteză pe care niciodată pînă atunci — după cîte își amintea — nu o mai cunoscuse. Și exact în acel moment al gîndurilor sale, Moș Crăciun intră în bancă.

Borck îl văzu în cadrul ușii, drept printre literele inversate, pictate în auriu pe geamul ghișeului. În spate îl auzi pe Berg începînd : „Vorbești de lup...“ O auzi și pe Miriam replicînd : „Cred că și Moș Crăciun trebuie să...“ Sfîrșitul ambelor propoziții nu ajunse la urechile lui Borck.

Privi lucrurile din fața sa : mașina de înregistrat, literele aurite, mîinile sale, pixul cu care își scria inițialele. Ceasul de pe mînă : două fără douăzeci. Ștampilele de cauciuc, tamponul de sugativă. Din senin totul devenise foarte real. Își simți sîngele zvîcnind în tîmple și în gît : *acum, acum, acum*. Gîndurile care i se învălmășiseră în cap încremeniră și deveniră lipsite de noimă. Trei gînduri noi le luară locul. Ceilalți nu știu nimic. Se poate întîmpla

orice, iar eu pot hotărî pentru mine. Poate mă voi scrînti la cap.

Sfîrşiturile celor două fraze ajunseră la el : „...şi lupul la uşă..." şi : „...să se ducă la bancă." Înregistră faptul că ceilalţi au rîs. Înregistră, de asemeni, faptul că limba mare a ceasului său trecuse de cifra şase, la extremitatea inferioară a cadranului. Moş Crăciun rămase pironit locului, în cadrul uşii, un răstimp foarte precis ; acum se îndrepta către masa rotundă de lîngă vitrină. Se aşeză şi începu să scrie. Borck îşi spuse că sîngele care se zbătea înapoia ochilor avea să-l orbească. Moş Crăciun era singurul client aflat în bancă — un Moş Crăciun tînăr, cu ochi luminoşi şi obraji trandafirii. Ceilalţi vorbiseră destul de tare ca să fie auziţi ; el nu a zîmbit. Apucă pixul fixat cu un lanţ de suportul din mijlocul mesei (pentru ca nimeni să nu-l poată lua la plecare — gîndul că banca luase măsuri împotriva furtului de pixuri îi trecu lui Borck rapid prin minte), se aplecă pe masă fără să zîmbească şi, în sfîrşit, aşeză pe o parte a mesei, pe care tocmai o curăţase, o bucată de hîrtie — care, de la distanţă, părea a fi un formular de retrageri.

Minutarul ceasului trecuse de numărul doisprezece şi se trudea statornic să coboare iarăşi către cifra şase. Borck descoperi că ridicase piciorul. Îşi mişcă ochii doar atît cît avea nevoie ca să poată distinge butonul de alarmă în semiobscuritatea de sub pupitru, la limita împîclită a cîmpului său de vedere, dar fără

a-l scăpa din ochi pe individ. În clipa aceea putea să se aplece înainte, să apese ; dar n-o făcu. Îi auzi pe ceilalţi rîzînd la ceva ce spusese careva despre vizita la bancă a lui Moş Crăciun, şi se simţi foarte departe de ei. Dincolo de Moş Crăciun văzu — prin vitrina băncii — că becurile din pomul de iarnă din scuar fuseseră aprinse. Fără grabă lăsă piciorul din nou pe pardoseală, sub scaun, spunîndu-şi în acelaşi timp : Trebuie să fie prima dată, pe ziua de azi, că în bancă nu sînt clienţi. Oare de ce şi-o fi irosind timpul completîndu-şi formularul aici, în bancă ? De ce nu şi l-o fi completat mai din vreme ? Cum aş fi procedat eu însumi ?

Îşi simţi sîngele pulsînd cu putere în arterele gîtului şi îşi spuse că tînărul ar fi putut vedea acest lucru cînd se va apropia.

Încercă să ridice piciorul din nou şi constată că nu mai era în stare s-o facă. Se văzu pe sine coborînd un povîrniş călare pe o bicicletă ale cărei frîne nu mai funcţionau din motive necunoscute — oare cînd să se fi întîmplat *asta ?* Se gîndi să-i adreseze cîteva cuvinte, ceva lipsit de importanţă lui Miriam. Dar ştiu că nu trebuie. Fără grabă, Moş Crăciun împinse scaunul înapoi pentru a se ridica.

Uşa se deschise în spatele lui, şi un copil intră în bancă. Împinsese uşa cu ambele mîini şi o ţinu astfel deschisă pînă ce un curent slab de aer străbătu încăperea, făcînd să fluture cîteva foi de hîrtie desprinse, pe masa de lîngă fereastră. Moş Crăciun îşi întoarse privirile de la hîrtii către uşă. Se ridicase în

picioare și rămase așa, cu o bucată de hîrtie în mîna stîngă; mîna dreaptă se afla adînc cufundată în buzunarul lateral al mantalei. Borck îl urmări o clipă, răstimp în care tînărul îl privise pe băiat. Apoi îl văzu întorcîndu-se cu spatele la copil și îndreptîndu-se drept spre el, cu hîrtia în mîna stîngă, ridicată la nivelul pieptului.

— Salut, Moș Crăciun! strigă băiatul.

Moșul se răsuci, ezită o clipă, apoi îi adresă un *salut* puștiului cu o voce slabă, neașteptat de profundă.

— Mami! strigă copilul afară, prin ușa pe care o mai ținea încă deschisă cu ambele mîini, Mami, și Moș Crăciun a trebuit să vină la bancă!

Moș Crăciun mai făcu un pas către Borck. Își ridică privirile și ochii li se întîlniră. De la distanța aceea neînsemnată, părea încă și mai tînăr decît îl crezuse Borck la început; pe grumazul lui, dincolo de marginea bărbii de nailon albăstrui, pulsa o arteră albastră. Borck avu senzația că și artera sa carotidă se profila probabil exact la fel.

În planul îndepărtat al cîmpului vizual al lui Borck, copilul își luase o mînă de pe ușă și striga afară, în ger: „Mami! Mami!" Moș Crăciun își drese vocea aceea groasă pe care o auziseră mai înainte și fu cît pe ce să-i întindă lui Borck hîrtia din mîna stîngă, cînd sunetul pașilor grăbiți ai copilului îl făcu să se oprească.

— Moș Crăciun! Moș Crăciun!

Copilul se agățase de mantaua moșului. Era un băiețel plăcut la înfățișare, cu păr blond, îmbrăcat într-o haină albastră cu guler de catifea neagră. Pantofii negri din picioare erau bine lustruiți. Borck privi pantofiorii negri alături de cei maro ai tînărului. Pe bombeul pantofului stîng al lui Moș Crăciun, zări semn de uzură avansată în pielea ieftină; asta îi aminti ceva. Cum se poate căpăta un astfel de semn, în exact acel loc al pantofului din stînga?

— Moș Crăciun, eu vreau o navă spațială și un chipiu Beattles.

Moș Crăciun privi în jos la băiat; nici cea mai slabă urmă de zîmbet pe chipul lui, cînd răspunse cu vocea aceea nefiresc de profundă:

— Chiar așa, fiule?

— O să capăt nava? strigă băiatul, trăgînd de haină.

— Da, răspunse Moș Crăciun. Borck îi auzi pe ceilalți rîzînd și știu că pe chipul lui, ca și pe acela al tînărului, nu se afla nici urmă de zîmbet.

— Voi căpăta nava spațială? Ce ai în buzunar? Ai o navă spațială în buzunar, Moș Crăciun?

Moș Crăciun își smulse brusc haina care scăpă astfel din strînsoarea băiatului. Borck băgă de seamă că și ceilalți încetaseră să mai rîdă.

— Ai o navă spațială în buzunar? strigă băiatul cu o voce ascuțită, stridentă, aproape descompusă.

— Nu, răspunse Moș Crăciun. Ocolindu-l în goană, copilul încercă să înșface haina din partea cealaltă.

— O să capăt o navă spațială și un chipiu Beattles și o păpușă mecanică și un Monopoly ?

— Da, zise Moș Crăciun.

— Am să le capăt pe toate ?

— Da, pe toate.

— Tot ce mi-am dorit ?

— Tot ce ți-ai dorit.

Moș Crăciun se roti ca și cum subiectul discuției se epuizase și privi hîrtia pe care o avea în mîna stîngă. O femeie într-o scurtă de blană neagră își făcu apariția la intrarea în bancă.

— Percy ! strigă ea din ușă.

— Mami, țipă băiatul, fără să se miște, Mami, Moș Crăciun zice că am să capăt *absolut tot* ce mi-am dorit !

— Pare un Moș Crăciun amabil, îl auzi Borck pe Cordelius spunînd. Femeia cu scurta de blană îi zîmbi lui Cordelius, înainte de a se așeza la masă.

— Percy, spuse ea, cînd se așeză, știi că nu e voie să-l sîcîi pe Moș Crăciun, nu-i așa ?

— Tot ce mi-am dorit ? repetă copilul, alergînd de cealaltă parte a tînărului, a cărui mînă se afundase în buzunarul lateral al hainei ; singurul mod în care Moș Crăciun putu să se apere a fost acela de a-l împinge ușor pe băiat cu coapsa, ceea ce o făcu pe femeie să-și ridice privirile.

— Percy ! strigă ea, fără severitate.

— Moș Crăciun are în buzunar stația mea spațială, țipă copilul, ridicîndu-și privirea ușor speriată înspre Moș Crăciun, fiindcă fusese împins la o parte.

— Asta nu cred că poate fi adevărat, spuse mama, dar continuă să privească înspre pupitrul casei și către Borck, în loc să scrie.

Pentru a doua oară, Borck întîlni privirea tînărului. Ca o reacție întîrziată la ceea ce gîndise mai înainte, îi trecu prin minte cuvîntul *motocicletă*. Pedala cutiei de viteze : în jos, viteza întîi, sus — punctul mort, apoi tot mai sus — viteza a doua, a treia, a patra. Cîndva și pantoful său stîng arătase la fel. Îl văzu pe tînăr scoțînd mîna încleștată pe bucata de hîrtie, cînd puștiul iniție un nou atac asupra buzunarului umflat.

— Percy ! strigă mama copilului. Se ridică brusc și se apropie de pupitrul casierului. Era o femeie atrăgătoare, foarte îngrijită, cu chipul bronzat și păr roșcat, strîns bine la spate într-un pieptene de baga.

— Am...

Tînărul își pironise privirile în ochii lui Borck, în timp ce mîna stîngă îi dispărea în buzunarul stîng al hainei odată cu hîrtia, iar dreapta se ivi din buzunarul din dreapta ca să-l țină pe băiat la distanță. Alți doi clienți intrară în bancă.

— Am... ce stupid din partea mea... am uitat să... să-mi iau banii cu mine, portofelul... Mă-ntorc imediat... ce prostie din partea mea...

Borck dădu din cap a înțelegere.

— Imaginați-vă ce uituc... ce prostie...

Privirile lui Borck se opriră pe buzunarul din stînga al mantalei tînărului ; a putut să-și dea seama, după felul cum se mișca stofa, că degetele distrugeau bucata de hîrtie.

Moș Crăciun făcu brusc stînga-mprejur și părăsi banca.

Ca prin ceață Borck reținu anumite fapte : că ceilalți rîdeau ; că mama băiatului își strunea odrasla înfierbîntată și că băiatul striga întruna : „O stație spațială ! O stație spațială !" Iar Moș Crăciun dispărea în scuarul de afară, printre două automobile lustruite-oglindă.

CAPITOLUL 4

BORCK SE OCUPĂ DE FEMEIE și de următorii trei clienți la repezeală, aproape în transă. Apoi, în ciuda faptului că alți clienți se îndreptau spre ghișeul casei, străbătu încăperea și ciocăni la ușa de sticlă a biroului lui Cordelius. Își dădu seama imediat că nu era crezut de Cordelius și se simți ca un școlar care își scrisese singur motivația absențelor pe motiv de boală.

— Păi du-te, dacă te simți chiar așa de rău, spuse Cordelius, privind în jur, cu o expresie de totală neîncredere.

— Am încercat să iau cîteva pilule, dar mi s-a făcut din ce în ce mai rău.

— Ne descurcăm noi, firește. Îți voi lua eu însumi locul. Te încearcă des durerile astea de cap scîrboase ?

— De vreo cîteva ori, în ultima vreme.

Borck puse o mînă pe biroul lui Cordelius pentru a-și menține echilibrul. Picioarele se porniseră să-i tremure așa de tare, încît genunchii i se loveau unul de celălalt.

— Arăți destul de rău, într-adevăr.

Au verificat încasările la repezeală, iar o clipă mai tîrziu Borck se afla pe coridorul opus intrării care ducea în scuar. Pentru a doua oară îl văzu pe tînărul îmbrăcat în Moş Crăciun venind drept către el.

Borck se întoarse rapid şi începu să studieze un avizier cu numele doctorilor, avocaţilor, coafezelor şi al firmei de taxiuri care se aflau la primul etaj al clădirii. Auzi paşii tînărului urcînd scările. Pe panou se aflau şi cuvintele : Vestiar-toaletă.

Borck ieşi afară, în scuar. Exact în clipa cînd păşi afară, începură să cadă cîţiva fulgi de zăpadă umedă. La început se topeau imediat ce atingeau asfaltul ; cîţiva dintre următorii care coborîră plutind au rămas intacţi cît timp îi urmări cu privirea.

Trecu pe lîngă motocicleta care se mai afla încă la locul ei, cu cheia în contact. N-a vrut să treacă pe lîngă vitrina băncii pentru a nu fi văzut că nu s-a dus direct acasă, ci se opri lîngă spălătoria în a cărei vitrină nişte pene se învolburau ca fulgii de zăpadă. Observă că în spatele său zăpada adevărată cădea, în clipa aceea, tot mai îmbelşugată ; desimea fulgilor de nea sărăcea lumina zilei. Aerul umed mirosea nu numai a benzină, ci şi a buruiană neagră ; exista o întindere cu astfel de buruieni pe terenul mlăştinos dintre centrul comercial şi pădure. Ninsoarea înăbuşea imediat zgomotul automobilelor care alunecau pe lîngă el.

Cînd se apropiase de Borck, Moş Crăciun ducea cu el atît pancarta, cît şi clopoţelul. Borck cunoştea destul de bine imobilul pentru

a şti că nu avea ieşire dosnică. După o aşteptare de aproximativ cinci minute, un tînăr, blond ca şi el şi cam de aceeaşi statură, ieşi prin uşa din faţă ; un sac îi atîrna pe umăr, şi purta un vindiac şi pantaloni golf. Pantofii maro erau aceiaşi. Borck se întoarse încă o dată la vitrina curăţătoriei de pene, dar, îndreptîndu-şi privirile lateral şi în jos, observă semnul de uzură de pe bombeul pantofului stîng. Auzi în spatele său cum un motor de motocicletă prinde viaţă explodînd la prima pedală.

Se întoarse şi urmări motocicleta care depăşi un început de ambuteiaj la gura drumului de acces în scuar — singurul vehicul care izbuti să iasă fără dificultate. Începu să alerge din răsputeri. Aglomerarea de maşini încetinise într-o oarecare măsură viteza motocicletei ; Borck ajunse la nivelul ei mai înainte ca tînărul să poată coti şi să se îndrepte, în bubuit de eşapament, către podul care traversa autostrada.

Borck continuă să alerge. Ajunse pe culmea podului tocmai la timp pentru a-l vedea pe motociclist luînd-o din nou la stînga, de data aceasta îndepărtîndu-se pe un drum îngust, care se încrucişa cu şina de cale ferată şi se termina înfundîndu-se în zona popasului turistic. Borck ştia de acest drumeag de pe vremea scurtelor plimbări duminicale din vară. Transpira abundent şi a fost nevoit să treacă de la alergare la pas vioi.

Pe autostrada de sub el treceau automobile ; traficul încă nu se intensificase. Pe prelata

unui camion se adunau fulgi de zăpadă ; autoturismele începură să lase urme care dispăreau repede.

Borck depăși stația terminus a automotorului și ajunse lîngă placa rablagită care indica zona popasului turistic. Se gîndi încă o dată că drumul acela era o fundătură și că motociclistul ar fi trebuit să întoarcă într-un fel sau altul pentru a reveni, doar dacă nu avea intenția să-și continue cursa pe cărări de pădure, pînă la următoarea stație a automotorului. Rămase în picioare, cu o mînă cuprinzînd stîlpul plăcii indicatoare, așteptînd să-și recapete suflul, și simți primii fulgi de zăpadă umedă așezîndu-i-se pe păr.

Se scurseră cîteva minute ; autobuzul local trecu prin spatele lui ; se opri sus, lîngă pod, descărcînd cîțiva călători ; aceștia se făcură nevăzuți imediat, ca și autobuzul. Borck examină urmele roților de motocicletă pe asfaltul umed pînă ce zăpada le acoperi. Își aminti drumeagul așa cum îl văzuse vara, zona popasului turistic, așa cum se prezenta acesta privirilor de pe autostradă, cînd te îndreptai cu mașina spre oraș. Își aminti plimbarea făcută de el acolo, jos, într-o zi cu arșiță, cînd i se făcuse sete încă pe la jumătatea drumului. De ce oare alesese tînărul o fundătură ? Pentru a vedea dacă fusese urmărit ? Oare ce-l aștepta acolo, la capătul drumului, în popasul pustiu ?

Borck încercă să-și dea seama cît își mai amintea din înfățișarea tînărului dezbărat de consumația de Moș Crăciun. Îl privise de sus în jos : în mintea lui se detașau limpede încălțările de culoare maro. Un bărbat foarte înalt, blond, zvelt, tînăr. O față îngustă, deosebită, care i se păruse supraîncordată chiar și fără barbă și tichie.

Sacul purtat pe umăr fusese suficient de încăpător pentru costum și pentru tichie ? Oare pancarta se afla în vestiarul de la etaj ? De ce a luat-o pe fundătură ? De ce jucase mai întîi scena cu așezatul la masă și completatul formularului de depuneri ? Oare ceilalți lucrători din bancă își dăduseră seama că există o legătură între neașteptata plecare a lui Moș Crăciun și migrena lui Borck ? Oare acum își apropiaseră capetele — pînă și unsurosul și bîlbîitul de Simonsen — și izbucniseră în hohote de rîs ? Borck își concentră privirile, prin vălul dens de zăpadă, în direcția în care dispăruse motociclistul. Își dădu seama că e pe cale de a contracta o răceală și-și spuse că temperatura îi crescuse probabil puțin peste normal.

Încercă să-și amintească cum se desfășura drumul. Se încrucișa cu șina automotorului și cotea într-o pădurice, făcîndu-și din nou apariția doar cu puțin înainte de a ajunge la zona popasului turistic. După cîte își amintea, popasul era închis, în timpul iernii, de o barieră. Se uită la ceas și descoperi că probabil zăbovise multă vreme acolo, lîngă placa indicatoare. Se porni să coboare drumeagul prin zăpada care cădea din abundență. Sus, pe șoseaua principală care ducea peste pod, se aprinseseră luminile ; în clipa aceea se îndepărta de ele.

Zăpada amuţise orice zgomot : începuse să se aşeze de-a binelea, iar el nu mai putea auzi scurgerea şuvoiului de automobile pe autostradă. Descoperi cu surprindere că putea fi atît de singur, atît de aproape de bancă.

O lumină roşie fulgeră la trecerea de nivel din faţa lui. Undeva, în ninsoare, auzi clinchetul pierdut al unui clopot de semnalizare. Încă nu putea desluşi automotorul apropiindu-se, dar, oricum, se puse pe aşteptat ; judecînd situaţia pe toate feţele, nu era chiar atît de sigur că voia să parcurgă tot drumul pînă la capăt.

În sfîrşit, automotorul ieşi din pădure ; două vagoane iluminate. Traficul de noapte începuse, dar — cu toate acestea — automotorul era aproape gol. Stătea chiar lîngă semnalizatorul luminos, privindu-i pe cei cîţiva pasageri aşezaţi pe scaunele de lîngă fereastră. Oare îl puteau vedea acolo, afară, în ninsoare, şi oare s-au întrebat ce putea căuta cineva, în acea zi, pe acel drum folosit numai vara ?

Automotorul trecu pe lîngă el şi începu să frîneze. Lumina de avertizare continuă să mai clipească preţ de o clipă, ca şi cum s-ar fi apropiat alt automotor, după care se stinse, făcîndu-l pe Borck să se simtă puţin orbit fiindcă stătuse cu ochii pe ea. Mai şovăi încă o clipă înainte de a tăia peste calea ferată.

Drumeagul coti în pădure. După ce parcursese aproximativ o sută de metri pe sub ramurile desfrunzite ale copacilor, pe care zăpada încă nu începuse să se aşeze, o lumină

neaşteptată străluci înaintea lui. Sări în lături ca din puşcă şi se ghemui între nişte tufe. Automobilul se apropie, şi Borck îşi fixă privirile într-un punct unde îşi închipui că ar putea reuşi să citească numărul de înmatriculare.

De la distanţa aceea putea deja să spună că era vorba de un motor în doi timpi. Un DKW, un Wartburg, un Saab ? Automobilul se apropia de el în viteză, şi nu izbuti să desluşească nimic, nici placa de înmatriculare, nici pe şofer, pînă cînd maşina n-a trecut de el. Abia după ce fu în stare să o privească din spate, avu certitudinea că era un Saab — un model mai vechi, roşu. Placa de înmatriculare era complet acoperită cu noroi — noroiul arăta parcă ar fi fost întins cu grijă ca să o acopere în întregime. Nu-l văzuse prea limpede pe şofer prin fereastra din spate — îşi fixase ochii pe placa cu numărul de circulaţie, din poziţia chircită în care se afla — dar avu impresia că văzuse nu una, ci două persoane. Totul se petrecuse atît de rapid, încît nu era sigur decît de două lucruri : marca automobilului şi culoarea lui. Şi chiar şi aşa, pe cînd îl urmărea tăind trecerea de nivel, nu mai avea deloc certitudinea absolută că n-ar fi putut să fie la fel de bine de culoare neagră sau maro.

Rămase o clipă pe loc, sub fulgii de zăpadă, şovăind. Apoi îşi continuă drumul coborînd, cu ochii lipiţi de urmele lăsate de automobil — cauciucuri de zăpadă ca şi ale lui — deja pe cale de a dispărea rapid sub zăpada proaspătă.

Cu puțin înainte de curba pe care drumul o făcea din nou în pădure, urmele pneurilor — ce mai rămăsese din ele — se abăteau către marginea lui și se continuau printre arborii împuținați. O suprafață dreptunghiulară, acoperită doar de un strat superficial de fulgi de zăpadă, dezvăluia că automobilul trebuia să fi fost parcat acolo. În patru puncte, cauciucurile lăsaseră urme mai adînci pe solul înmuiat ; probabil staționase mai mult timp în acel loc.

Privi în jur și zări cîteva urme de pași. Ceva mai încolo, printre copaci, în direcția în care te îndreptau aceștia, se afla adăpostul unui pădurar. Cu greu izbuti să deslușească, sub acoperișul cu o singură pantă, conturul motocicletei.

Traversă pînă acolo. Era aceeași mașină, nu se înșelase. Dar cheia de contact nu se mai afla la locul ei, iar pedala de start nu era depliată. După ce se asigură cît mai temeinic posibil că era singur-singurel în ninsoare, deschise cutia de scule și privi înăuntru ; dar înăuntrul ei se aflau doar cîteva unelte și niște valve de cauciuc. Își scoase carnetul de cecuri și notă, pe o pagină nefolosită, numărul de circulație și seria șasiului.

Îndoiala pe care o nutrise toată ziua — dacă nu care cumva era pe cale de a se scrînti la minte — dispăruse. Nu mai avea nici o îndoială. Agale, o porni din nou la deal, prin ninsoare, către trecerea de nivel.

În aceeași seară, în timp ce ședea ținînd în mînă un pahar plin — cu bere alcoolizată, turnată cu grijă pentru a nu face prea multă spumă — întinse mîna după receptor de mai multe ori.

— Miriam ? Te deranjez ?

— Păi... oarecum.

— E cineva la tine ?

— Da.

Undeva în planul îndepărtat, auzi muzică.

— De fapt n-aveam nimic important. La revedere.

Puțin mai tîrziu telefonul sună. Era Miriam.

— Doreai ceva anume ? Putem schimba cîteva vorbe, fără probleme.

— Zău că n-a fost nimic. Pa.

Înainte de a-l suna, Miriam coborîse nivelul muzicii. După ce pusese din nou receptorul în furcă, rămase o clipă nemișcat, ținînd strîns paharul cu ambele palme pentru a-l încălzi. Între cele două scurte convorbiri, luase o hotărîre pe care simțea că trebuia s-o păstreze în întregime pentru el.

CAPITOLUL 5

CORDELIUS ȘI BORCK și-au răsucit cheile simultan. În jurul lui Cordelius pluteau cîteva proaspete mirosuri : esență de laur, săpun de gudron, aroma primei pipe din dimineața aceea. Începuse să poarte vestă ; pantalonii îi erau susținuți — sau numai împodobiți — de o centură străbătută pe toată lungimea de trei dungi, albastre cu gri, încheiată la capete cu două belciuge care păreau să fi fost împletite unul într-altul ca din întîmplare. Miriam o numise centură à la James Bond. Probabil că nu era decît o chestiune de timp pînă cînd Berg avea să-și facă apariția cu una evident inspirată de aceea a lui Cordelius, totuși un pic diferită.

Cheile se rotiră în exact aceeași clipă.

— N-am avut încotro și l-am învoit din nou pe omul de la calculator. Pur și simplu n-am mai avut timp să facem totalurile pentru a pune ceva deoparte. Așa că s-a adunat o cantitate îngrozitoare. Trebuie să-mi promiți că în seara asta vei duce în depozit o parte cît mai mare, Borck.

Urcară la etaj, Cordelius luînd-o înainte.

Cînd Borck se întoarse la locul său, deschise servieta și scoase din ea cutia cea mare, albastră, pentru sandvișuri. Și astăzi era goală. Trase sertarul al treilea al pupitrului — cel mai de jos — și puse cutia în el. Apoi începu să verifice, cu mare atenție, banii încasați. Aranjă bancnotele de valoare mai mică în cel de al doilea sertar ; stivui separat bancnotele de 500 de coroane pe suprafața de lucru, apoi extrase un mic teanc dintre ele, depunîndu-l și pe acesta în cel de al doilea sertar ; restul de bancnote îl băgă în cutia pentru sandvișuri din al treilea sertar, închise capacul, și astfel ieși la iveală invitația scrisă cu litere aurite — *Velbekomme !* — după care împinse sertarul la loc. Cifrele prezentate de Cordelius se potriveau.

— Te simți bine astăzi ?

Era Miriam. Bluză albă, fustă neagră, și fără fard pe față, din care cauză dantura-i perfectă păru și mai izbitoare cînd deschise gura mare și zîmbi.

— Ce-ai vrut de fapt ? întrebă ea.

— Nimic altceva decît o discuție amicală. N-am avut intenția de a te deranja.

— Ai scăpat de migrenă ?

— S-a dus pe pustii.

Miriam traversase și se afla de partea publică a ghișeului. Borck nu o observase decît cînd ea îi vorbise.

— Trebuie să scot și eu niște bani. Astăzi e ziua cadourilor de sărbători. Ai văzut cum am împodobit localul ieri, după ce ai plecat ?

Folosiseră bandă adezivă pentru a fixa cîteva mlădițe de cetină pe stîlpii aliniați de-a lungul contoarului. Un drăcușor roșu atîrna de partea cealaltă a geamului de la ghișeul lui.

În colț, în fața mesei rotunde, se afla un pom de iarnă înalt pînă la talie, împodobit cu beculețe electrice și cu o stea roșie în vîrf.

— N-ar trebui să punem și vîsc ? strigă Berg de la locul lui.

Cu un genunchi, Borck împinse cel de al treilea sertar.

— Ați făcut o treabă bună, spuse el, privind-o drept în ochi.

Cînd fata plecă, Borck scoase din servietă un pachet pufos cu sandvișuri și-l așeză lîngă anuarele telefonice. Cordelius verifică sistemul de alarmă. Berg ieșise din bancă prin ușa dosnică și reveni cu o tufă de vîsc, pe care, împreună cu Simonsen, o agăță deasupra birourilor lor alăturate. Borck se afla dincolo, la vitrină, privind afară, în scuar, unde dispăruse orice urmă din zăpada zilei precedente ; Moș Crăciun nu-și ocupase încă locul din fața magazinului universal ; nici motocicleta nu se afla la locul ei.

Au deschis. Era ziua cea mai lungă a săptămînii, vineri, cu o pauză la amiază și cu încă o scurtă perioadă de rulare a activității între orele patru și jumătate și șase. Cineva claxona deja ca un apucat prin preajma intrării în scuar. Borck se gîndi la automobilul lui ; astăzi străbătuse cu mașina scurta distanță pînă la bancă și o lăsase la jumătatea drumului pe

podul de peste autostradă, riscînd astfel să se aleagă cu o amendă pentru parcare interzisă.

Pauzele intervenite în timpul desfășurării activității i-au îngăduit să se tot deplaseze la vitrină, de unde observă că Moș Crăciun încă nu-și făcuse apariția. De fiecare dată trăi aceeași dezamăgire și începu să recapituleze mintal evenimentele zilei precedente ; la urma urmelor s-ar fi putut ca el să fi înțeles greșit și să fi interpretat totul în mod exagerat. Dimineața își urmă leneș cursul.

În clipele cînd nu avu nimic de făcut, își privi mîinile bronzate. În semiobscuritatea de sub pupitru de-abia deslușea butonul de picior pentru declanșarea alarmei. Încasările făcute de el începuseră încet-încet să crească ; depuneri efectuate mai ales de comercianții care scoseseră sume prea mari în seara din ajun. De două ori în timpul dimineții, a numărat bancnotele de 500 de coroane încasate, și a mai adăugat cîteva la cele puse deoparte în cutia sa de tablă, în cel de al treilea sertar. Acum a trebuit să le îndese pentru a le face să încapă ca lumea. Dar nimeni nu privea în direcția lui cînd procedă astfel.

Pauza de prînz. Borck îl asigură pe Cordelius că ar fi fericit să rămînă la ghișeu pentru a compensa astfel absența din ajun. Își despachetă pachetul pufos cu sandvișuri, pe care le mîncă printre picături. Un automobil părăsi parcajul, și, timp de o clipă, pînă cînd altul îi ocupă locul, avu vederea liberă spre magazinul universal de peste drum. Moș Crăciun lipsea în continuare.

Miriam își făcu de lucru în preajma lui Berg și Simonsen. Firește, Berg fu primul care profită de ocazie. Împingînd-o ușurel peste pupitru — se ridicase în picioare — o sărută. Un sărut nevinovat; ea își închisese ochii și se agăță de Berg grijulie ca să nu-și piardă echilibrul, rîzînd. Era limpede că se vedeau în orele libere. Apoi Simonsen își reclamă rîndul, și a trebuit să-l lase s-o sărute la fel de îndelung pentru a nu-l jigni, dar rîsul îi sună mai forțat. Încă o dată strategicul loc de parcare se eliberă, iar Borck observă că Moș Crăciun continua să lipsească.

Cordelius traversă pe partea lor și se opri lîngă Miriam. Probabil inspirat de scena săruturilor, puse o mînă pe umărul fetei cînd i se adresă. Apoi trecu la Berg și Simonsen — cel din urmă păru cam zgomotos după scena de sub vîsc — și, în sfîrșit, ajunse la Borck.

— Soției mele și mie ne-ar face plăcere să vă vedem pe toți la mica petrecere pe care o organizăm de sărbători — ai putea veni pe data de douăzeci, Borck?

Borck notă ora și adresa în agenda de buzunar.

— Nu va fi cine știe ce, doar niște vin fiert și gustări calde. Dacă ai o prietenă, sînteți bineveniți amîndoi. Sau poate că-i chiar fata care ți-a trimis ilustrata aceea frumoasă?

Cordelius se referea la o carte poștală, pe care o fată i-o expediase lui Borck pe adresa băncii — o adresă foarte aproximativă, din amintiri — fotografia unei plaje, cu semnul obligatoriu „aici-stau-eu" în forma unei cruci

pusă în mijlocul plajei. Ilustrata, ajunsă din greșeală pe biroul lui Berg, anunța: *Soare, cît e ziua de lungă, băuturi, practic pe gratis, apă de 28°, aș vrea să fii aici! A ta, D.* Berg o citise în gura mare.

— Din păcate, a fost.

— Atunci poți veni și singur, spuse Cordelius și se întoarse în țarcul lui.

Nici urmă de Moș Crăciun. La orele trei banca fu închisă, iar Borck deșertă calm conținutul cutiei sale înapoi, în cel de al doilea sertar, acolo unde era locul banilor. Era timp suficient pentru o gură de aer, și făcu o plimbare în jurul scuarului. Un alt film cu Bing Crosby la cinematograf: *Crăciunul alb*. Astăzi se aflau trei vînzători la pomii de iarnă, însă noul individ era — dacă se poate spune așa — mai în vîrstă decît ceilalți doi și se abținuse de a pune pe cap o șapcă studențească. Borck intră în magazinul universal, se aprovizionă pentru sfîrșitul de săptămînă și schimbă cîteva cuvinte cu vînzătoarea care le făcuse vizita în ajun — se dusese dinadins la casa unde se afla aceasta.

— Cum așa, domnule Borck, doar n-o să le băgați în buzunar. Vedeți dacă n-ați cîștigat ceva.

Ingurgită grogul dulceag, slab alcoolizat, și desfăcu cele trei bilete de loterie. Cu cel de al treilea cîștigă mărfuri în valoare de zece coroane, din care cauză cumpără o sticlă de Porto care valora dublu.

— Moș Crăciun a dispărut din nou?

— Da, se pare că umblă brambura. Acum trebuie să mai luați un bilet pentru vin.

Noul bilet era necîștigător. Urcă pînă la automobilul său aflat pe podul de peste autostradă și, încă din depărtare, zări peticul galben băgat sub ștergătorul de parbriz : prima amendă pentru parcare interzisă din viața lui.

Banca se deschise din nou, și împărți încă o dată bancnotele de 500 de coroane în așa fel, încît cea mai mare parte să ajungă în cutia din cel de al treilea sertar : o sută treizeci de mii de coroane. Afacerile se înviorară, și o dată a fost obligat să ia bani din rezerva sa ; clienții n-au observat manevra. Borck continuă să lucreze ca de obicei. În acea clipă scuarul era cufundat în beznă, și descoperi că era dificil să vadă dacă se află cineva în fața magazinului universal cînd, timp de o clipă, locul de parcare strategic se eliberase ; dar nu era sigur că ar fi fost în stare să-l vadă pe Moș Crăciun.

Simonsen încercă din nou s-o sărute pe Miriam, dar de data aceasta i se oferi doar un obraz. Cele nouăzeci de minute se împliniseră ; Simonsen încuie ușa de la intrare și opri motorul spiridușului, cel cu cornul abundenței. Borck goli conținutul cutiei pentru sandvișurile de prînz în cel de al doilea sertar. Perspectiva unui apropiat sfîrșit de săptămînă — pentru care nu-și făcuse nici un plan — îi umplu sufletul cu un sentiment de deșertăciune

Miriam trase de resortul drăcușorului.

— Ceilalți au primit cîte un sărut, acum este rîndul tău.

O sărută, și senzația de deșertăciune deveni și mai acută. I se năzări s-o împingă mult pe spate pentru ca sărutul lor să semene cu ceva foarte romantic dintr-un film mut ; sau poate mai curînd cu ceva în stilul lui Grucho Marx. Ceilalți au aplaudat, iar el îi simți vîrful limbii căutînd-o pe a sa, în timp ce senzația de deprimare îi sporea în suflet. Miriam se îndepărtă răsucindu-se, rîzînd.

Se duse pe jos pînă la popasul turistic și descoperi că motocicleta se mai afla încă acolo.

Își petrecu seara la popicărie, unde a avut noroc. Sîmbătă traversă scuarul. Nici urmă de Moș Crăciun. Cu sticla de Porto la subsuoară îl vizită pe tatăl său, la azilul de bătrîni. Tatăl lui turnă din sticlă într-un singur pahar pentru amîndoi.

— Cred că sînteți foarte ocupați acum, înainte de Crăciun.

— Într-adevăr. Dar tu, cum reușești *tu* să-ți omori timpul ?

— Nu știu, pur și simplu zboară. Îmi recitesc caietele cu amintiri. Îți mai amintești de jocul nostru obișnuit ? Te legam la ochi, te învîrteam, după care ne duceam să ne plimbăm, iar tu trebuia să ghicești unde am fost.

— Da.

— Cred c-ar fi mai bine să dosesc sticla. Dacă o văd și ceilalți, n-aș avea încotro și ar trebui să le ofer și lor. Pare meschin, nu-i așa ?

Bătrînul ascunse sticla.

— Știai că au mărit pensiile de stat pentru vîrstă înaintată ?

— Tată, dacă ai nevoie de...

— Cîtuși de puțin. Ce să cumpăr? Aci primim de toate. Banii mei stau cuminți la bancă, sporind dobînda. Nu crezi c-ar trebui să cumpăr cîteva acțiuni? Ce zici, prețurile vor continua să scadă?

Borck rămase acolo numai douăzeci și cinci de minute. Se duse pe jos din nou la popasul turistic, trecu de motocicletă și-și continuă drumul prin pădure. Astfel se adeveri ceea ce își imaginase: cărarea era suficient de lată pe toată lungimea pentru a permite trecerea unui automobil. Ieși din pădurea popasului turistic în dreptul următoarei stații a automotorului. S-a întors pe același drum. Din arbori cădeau picuri de umezeală; pădurícea era numai a lui.

Duminică porni cu mașina spre provincie. Făcu o plimbare pe malul mării, într-o zonă unde făcuse baie cu o vară în urmă. A fost surprins să constate că se înserase înainte de a reveni la automobilul lui.

În noaptea aceea a avut un vis: nu se știe de ce se făcea că avea picioarele lipite de pardoseală. Ceilalți puteau umbla de colo-colo, dar el nu. L-au părăsit.

Era singur și simțea că-i este sortit să rămînă acolo unde se afla. Unde? Lumina cobora prin niște tuburi aflate pe tavan. Nu se forma nici o umbră. În bancă, desigur. La pupitrul casierului. Nici el însuși nu avea umbră; nici măcar una mică de la degetele încleștate pe pix. „Așteptați-mă!“ le strigă celorlalți. Dar nu l-au așteptat.

Singur. Dincolo de fereastră lumina era cenușie; o lumină mohorîtă care nu arunca nici o umbră pe mîna sa. Visezi, încearcă să te trezești. Îi veni o idee smintită. Motivul pentru care nu se putea ridica și umbla era *costumul* său. Ce prostie să aleagă un costum roșu! N-ai să scapi niciodată. Dar *trebuie* să scapi. Ia-o la goană și se vor lua după tine. Fugi! Fugi!

Se trezi. Era cinci și jumătate, iar pe noptiera de lîngă patul său se aflau trei sticle de bere neagră, goale. Ar fi mai bine să te obișnuiești să cumperi numai cîte una, își spuse. Încet-încet mintea i se mai limpezi și sună la centrala telefonică pentru a decomanda trezirea.

Luni se afla din nou la ghișeul lui, odihnit. Tocmai goliseră — el și Cordelius — seifurile de noapte.

— Grămada asta este tot consecința sărbătorilor? întrebă Cordelius. Borck încuviință, dînd din cap. Era de trei ori mai mare decît cantitatea obișnuită: încasările de sîmbătă și cele suplimentare realizate duminică după masă, cînd banca fusese deschisă.

Exact ca și vineri, Borck a introdus bancnotele de 500 de coroane în cutia albastră, în afară de douăzeci de bancnote. Un automobil își părăsi locul de parcare, dezvăluindu-i că suprafața din fața magazinului universal era pustie. S-a terminat, totul s-a terminat, rosti el în gînd. Și cu toate acestea, exact înainte de deschidere, se duse la ușa de sticlă a băncii. Ca o stană de piatră privi dimineața

de decembrie de afară și scuarul ; nici urmă de Moș Crăciun. Dar nu departe de ușa băncii se afla, din nou, motocicleta cu numere de înmatriculare suedeze.

Partea vizibilă a arterei din grumaz se porni să i se zbată cînd reveni la ghișeu și se așeză la locul lui.

Spre prînz Moș Crăciun își făcu apariția în bancă, dar de data aceasta avea cu totul altă întruchipare.

CAPITOLUL 6

BORCK ÎL RECUNOSCU IMEDIAT ce își făcu apariția în prag, în ciuda deosebirilor. Aceeași statură, aceeași ținută, același păr de culoarea nisipului, aceleași pete trandafirii în obraji.

Noua costumație era mai puțin fantezistă. O pelerină de ploaie cu gulerul ridicat la gît, o pălărie de fetru trasă mult pe frunte, în așa fel, încît părul blond i se vedea numai la perciuni. Niște ochelari cu lentile verzulii. Aceiași pantofi maro ca și mai înainte, cu exact aceeași urmă de uzură pe bombeul pantofului din stînga.

Absolut cu totul întîmplător, Borck își ridicase ochii și-l zărise exact în clipa cînd intra în bancă. Era ora șapte și jumătate, iar la ghișeul lui Borck se aflau doi clienți. Noul sosit păși drept către el, ocupînd un loc la rînd.

Surprins de propriul său *sang-froid*, Borck întrerupse număratul la mijlocul unui teanc de bancnote spaniole, echivalînd cu două mii cinci sute de coroane, deschise cel de al treilea sertar și transferă cutia cea albastră pentru mîncarea

de prînz în servieta care se aflase tot timpul pe pardoseală, la picioarele sale, cu clapa ridicată. Își acordă pînă și timpul necesar pentru a închide servieta înainte de a continua numărătoarea bancnotelor spaniole.

Clienta nu-i urmărise manevra, ocupată fiind cu verificarea cifrelor de pe bucata de hîrtie, pe care o avea în mînă. Bărbatul aflat înapoia ei privea țintă înainte, cu ochi goi de expresie, ținînd un sac de pînză plin cu cilindri din plastic pentru fișicuri. Al treilea client își fixase privirile pe pantofii de culoare maro, astfel că borul pălăriei de fetru îi ascundea ochii. Borck se gîndi că individul era întruchiparea cea mai ordinară a hoțului de bancă, pe care și-ar fi putut-o imagina cineva.

Cum clienta își numărase bancnotele, a vrut să știe cît era comisionul reținut de bancă pentru efectuarea schimbului valutar. Borck se ascultă dînd calm explicațiile. Se simțea extraordinar de liniștit. Ce avea de pierdut? Femeia primi lămuririle solicitate și plecă. Borck întinse mîinile pentru a primi tuburile de plastic cu monede de 10 ore[1], 25 ore, 1 coroană, 2 coroane, 5 coroane.

Nu și-a dat seama prea limpede cît timp i-a trebuit pentru aceste două tranzacții. În zona neclară a cîmpului său vizual de-abia îi putea distinge pe ceilalți care păreau să fi împietrit pe scaunele lor. Alți clienți n-au mai intrat în bancă. Insul în manta de ploaie avansă pînă la Borck; însă își mai ținea pri-

[1] Diviziune centesimală a coroanei.

virile îndreptate în jos. Exact cum prevăzuse Borck, tipul scoase mîna din buzunarul mantalei de ploaie și puse pe contoar o bucată de hîrtie.

Și mănușa glasé care-i ascundea mîna era aceeași. Foaia de hîrtie era chiar unul dintre formularele pentru retrageri ale băncii, de culoare albă, cu tiparul albastru; numai că individul folosise reversul pentru a scrie.

Borck așeză două degete pe hîrtie în timp ce citi cuvintele deja cunoscute, scrise cu majuscule de mult familiare. ÎN BUZUNARUL MEU SE GĂSEȘTE UN REVOLVER. DĂ-MI IMEDIAT TOT CE AI ÎNCASAT FĂRĂ SĂ ATRAGI ATENȚIA

Aceleași trăsături de condei caracteristice la literele „G". Aceeași forță inutilă pentru a găuri hîrtia cu punctul dintre cele două fraze, iar la sfîrșit nici unul.

Ca prin ceață Borck zări cum se umfla buzunarul din dreapta al pelerinei de ploaie. Individul se afla la trei pași de el. Punctul cel mai proeminent al buzunarului era îndreptat, prin deschiderea din geamul ghișeului, drept spre grumazul lui Borck.

Buzunarul se mișcă puțin cînd individul realiză că Borck îl privise. Borck trase al doilea sertar și scoase un teanc de bancnote de 10 coroane. Mîna individului dădu teancul la o parte și, în aceeași clipă, Borck simți discreta mișcare de dezaprobare a capului, care se găsea în realitate în afara cîmpului său vizual.

Borck împinse înainte un teanc de bancnote de 100 de coroane. Mîna individului înhăța lacomă teancurile pe măsură ce acestea ajungeau pe pupitru. Se răsucise puțin astfel încît trupul său ascundea manevra față de ceilalți aflați în încăpere.

Operația consta pur și simplu în a înghesui teancurile de bancnote în fundul buzunarului din stînga al pelerinei. O ochire rapidă îl convinse pe Borck că buzunarul fusese modificat. Teancurile de bancnote păreau să cadă cu o bufnitură surdă, adînc în cătușeala de pe partea stîngă a pelerinei, mult sub nivelul genunchiului ; era o pelerină de ploaie demodată, foarte lungă.

De undeva, din lume — din scuar sau mai curînd de undeva din imobil — auzi o fanfară cîntînd, în timp ce pregătea teancurile formate din bancnote de 100 de coroane și atacă modesta grămadă de bancnote de 500 de coroane, pe care nu le transferase încă în cutia sa pentru sandvișuri. Pe cînd mîna sa împingea ultimele bancnote către mîna înmănușată a celuilalt, cu o mișcare care voia să demonstreze că totul se terminase, prin minte îi trecură cîteva versuri potrivite cu muzica : *Blînd se treziră odată cu zorile / Ca să nu mai socotească orele.* Muzica lîncezea. Buzunarul din dreapta pelerinei avu o bruscă smucitură. Borck dădu energic din cap ; pe neașteptate avu impresia că Miriam privea în direcția lor.

— Dă-i bătaie, dă-mi totul, articulă vocea nefiresc de guturală, pe care Borck o mai auzise. Borck negă iarăși, dînd din cap. Se ascultă uimit să constate că și vocea lui se îngroșase.

— N-a mai rămas nimic. Privește.

— Nu fă pe prostul. Următorul sertar.

Vocea individului crescuse puțin în volum. Miriam îi fixa cu privirile. Îi veniră în minte și alte versuri care declanșaseră un val de asociații : *Îngeri străbătură cerurile / ...înălțînd note de imn...*

Inima lui Borck începu să zvîcnească cu o forță sufocantă. Deschise și sertarul al treilea. Omul cu pelerina de ploaie se aplecă pînă atinse cu fruntea geamul care îi despărțea pentru a putea privi în jos. Miriam se ridică în picioare.

— Cel de sus.

Borck deschise sertarul de sus, unde se aflau monedele. Omul smuci din nou buzunarul din dreapta.

— La dracu', dă și restul, rosti el fără vlagă. Borck nu scoase nici un sunet.

În sfîrșit își ridică privirile și observă expresia de spaimă cumplită, nedisimulată. Privirile li se întîlniră, și preț de o clipă Borck trăi senzația că între ei luase ființă un soi de nefirească, absolută legătură. Nu erau două minți, ci una singură.

Miriam avansase cu un pas, și Borck știu că în ochii lui se reflecta mișcarea care avea loc înapoia insului cu mantaua de ploaie. Era la fel de conștient că, în oglinda ochilor săi, necunoscutul își recunoscuse propria spaimă. Scorul mai era încă în favoarea lui Borck, deoarece el știa *mai mult* decît celălalt.

Individul înveşmîntat în pelerină de ploaie se roti pe loc *...se va deschide... şi dreptate se va făptui...* Mîna dreaptă îi era încă ascunsă în buzunar, dar umflătura pe care o făcea se micşorase. Nu făcu nici o încercare de a o privi pe Miriam — care mai făcuse un pas către el, încercînd să prindă privirile lui Borck — ci porni către ieşire.

Pe pupitru, în faţa lui Borck, zăceau teancurile de bancnote de 10 coroane şi bucata de hîrtie, pe care i-o înmînase străinul. Uşa băncii fu deschisă de o nouă clientă, care se dădu imediat la o parte şi o ţinu astfel pentru omul cu pelerina de ploaie.

Borck zări pelerina trecînd, afară, prin faţa vitrinei. În semiobscuritatea de sub pupitru, bîjbîi cu vîrful pantofului după butonul care declanşa sirena. Cît oare mai putea întîrzia? Nemişcată Miriam îl fixa cu privirile. Departe, foarte departe, fanfara atacase un nou imn. În clipa cînd auzi zgomotul pedalei de pornire şi exploziile motorului, apăsă din toate puterile pe butonul de pe podea. Urletul plîngăreţ al sirenei îi umplu urechile; îşi apăsă palmele pe faţă şi îşi simţi trupul tremurînd atît de violent, încît scaunul începu să alunece de-a-ndăratelea pe rotile, fără ca el să fie în stare să facă ceva să-l oprească.

Cît timp urlă sirena, realiză faptul că exploziile motorului de motocicletă se pierduseră în depărtare.

CAPITOLUL 7

— VEZI SĂ NU UIŢI SERVIETA. În treacăt, cel mai vîrstnic dintre cei doi detectivi îl strînse pe Borck de umăr în semn de consolare.

Oamenii de la televiziune îşi împinseră reflectoarele în jurul lor. Cînd îşi dădură seama că poliţiştii, Borck şi Miriam erau pe punctul de a pleca, se înghesuiră pentru a filma un cadru final cu cei patru laolaltă. Peste tot, pe pardoseala băncii, zăceau cabluri, iar mulţimea de afară devenea tot mai numeroasă.

Borck îşi ridică servieta. Ţinînd-o într-o mînă, trecu pe lîngă Cordelius care îl opri. Cordelius îi făcu impresia că-şi pierduse complet autoritatea; pînă şi costumul lui perfect croit părea necălcat, iar parfumul bărbătesc de loţiune de bărbierit îi părăsise bărbia proeminentă. Cordelius transpira şi mirosea ca atare.

— Încă n-am terminat de discutat chestia asta, Borck. Ţi-am spus de nenumărate ori, uite de exemplu, azi-dimineaţă îţi spuneam că...

O cameră era aţintită asupra lor, şi Cordelius renunţă să-şi mai isprăvească fraza. O altă maşină a poliţiei, cu far de semnalizare pe

acoperiș, trăsese în fața băncii, și prin ușile din spate erau scoși alți cîini polițiști. Cel mai tînăr dintre detectivi ieși alergînd, îndreptîndu-se către mașină, strîngînd în mîna înmănușată bucata de hîrtie pe care se aflau majusculele, iar operatorii camerei de televiziune panoramară rapid după el.

Miriam îl apucă pe Borck de mîna stîngă, cea liberă. Împreună îi însoțiră afară pe cei doi detectivi, apropiindu-se de automobilul Volvo care îi aștepta.

Pentru Borck situația era alcătuită din detalii care, știa, se vor articula într-un ansamblu abia mai tîrziu. Blițurile care îi întîmpinară în fața băncii, o rapidă contractare a nărilor care îi spunea că vremea se schimbase, că gerul plutea în atmosferă. Cordelius, transpirînd în localul suprailuminat, înapoia lui. Spiridușul băncii, la care nimeni nu se gîndise să-l deconecteze de la rețea. Servieta într-o mînă, Miriam în cealaltă. Urletele scoase de cei doi cîini alsacieni isterizați. Parfumul personal al lui Miriam. Și sunetul unui emițător al poliției transmițînd rapoarte, pe ton domol, altor patrule motorizate aflate în zonă. Se îndreptară către Copenhaga cu farurile de semnalizare stinse. Mulțimea din scuar se dădu la o parte, fără tragere de inimă, din fața automobilului care se apropia. Odată ajunși pe panta autostrăzii, tînărul detectiv acceleră. Bărbatul mai în vîrstă de lîngă el se răsuci pe jumătate ca să-i poată privi pe cei doi de pe bancheta din spate.

— Ce v-a făcut să vă dați seama că ceva nu era în regulă, domnișoară Levin ?

— Dar chiar așa arăta situația. Se scursese atîta timp, și nici unul nu scotea un cuvînt, cel puțin ca să pot auzi eu. Pe urmă mai erau pălăria și pelerina aia de ploaie și ochelarii de soare. Cred că, de fapt, m-am gîndit la asta chiar din clipa cînd a intrat.

— Ați putea să-l recunoașteți ?

— L-am văzut mai mult din spate.

— Dar dumneata ?

— Am să-mi dau toată silința.

— Este posibil să mai fi trecut prin banca voastră ?

— Din păcate, zise Borck, eram mult prea nervos ca să-l examinez cum trebuie. Îmi pare nespus de rău.

— În sfîrșit, spuse detectivul și se întoarse din nou în poziția normală. Vom mai vedea.

Miriam îl apucă pe Borck de mînă, strîngîndu-i-o.

— Mi-e teamă că n-am fost prea curajos, articulă el.

— Ai făcut singurul lucru pe care ți-l putea dicta bunul simț.

În arhiva cu fotografii a secției de criminalistică a poliției, le-au fost înmînate amîndurora — fiind în aceeași încăpere, dar plasați la o oarecare distanță unul față de celălalt — un set de fișe de carton acoperite cu folie de plastic transparent. Pe fiecare fișă erau lipite trei fotografii ; două profile și una din față. Mai întîi le primea Borck ; tînărul detectiv le înmîna apoi lui Miriam, una cîte una. A

douăzeci și noua fișă îl reprezenta pe individul cu pelerina de ploaie.

— Mi-e teamă că acum totul a-nceput să mi se-nvălmășească în cap, o auzi Borck pe Miriam spunînd.

Omul din fotografie nu avusese obrajii atît de îmbujorați ca în bancă, totuși, pe chipul altfel palid, se găseau urme slabe de pete mai întunecate. O față îngustă, cu pometi proeminenți, iar ochii păreau stînjeniți de lumina puternică a reflectoarelor.

Borck nu prevăzuse această posibilitate și fu surprins de prezența sa de spirit ; după un răstimp de gîndire exact la fel de lung ca și în cazurile precedente, lăsă fișa să-și continue drumul.

Aceasta fu înmînată lui Miriam, el primind alta. Noua fișă reprezenta un bărbat cu o bărbie voluntară, asemănătoare cu aceea a lui Cordelius, și cu o pereche de ochi care păreau că înfruntă cu încredere lumina orbitoare ce conferea peretelui din spate o albeață de cretă. Borck nu se uită la Miriam cînd acesteia îi fu înmînată fotografia individului cu pelerina de ploaie.

După o pauză de gîndire doar cu puțin mai lungă, îl lăsă și pe individul cu bărbia voluntară să-și continue drumul. Detectivul duse fișa la Miriam, și după un răstimp, în care fata încă nu se pronunțase, Borck a fost în stare să-și imagineze că ea examina, în clipa aceea, tocmai fotografia în cauză. Își răsuci capul. Într-adevăr, ajunsese la tipul cu bărbia.

— Din păcate se pare că mă aflam totuși prea departe, spuse ea. În realitate n-am putut vedea altceva decît ceafa. Și apoi ochelarii aceia...

— Aci ar fi ceva... nu imposibil. *Ceva cam* de genul acesta.

Borck zăbovi puțin mai mult asupra ultimelor fișe.

Fotografia precedentă reprezentase un individ cu chipul înspăimîntat, cu urechi lăbărțate și cu umbre întunecate în jurul ochilor. Borck se simți asemeni unui client dificil într-un magazin de încălțăminte.

Imediat după cea de a cincizecea fotografie, se dădură bătuți. Mai vîrstnicul detectiv avu o convorbire telefonică și se înapoie cu o expresie de dezamăgire pe chip.

— Cîinii au pierdut urma mirosului, îi lămuri el. Cunoașteți pădurea de lîngă popasul turistic ? Individul și-a lepădat motocicleta în mijlocul pădurii și și-a continuat drumul cu un autoturism. Nu-i sigur, dar s-ar putea să fi fost așteptat de cineva. Urmele mașinii pot fi urmărite tăind pădurea, după care se pierd. Asta îmi întărește opinia că avem de-a face cu un profesionist. Apoi mai e și faptul că a ales ziua de luni. Dar cum de fapt ați examinat toate fotografiile de profesioniști din muzeul nostru, mi-e teamă că, pe moment, nu ne mai puteți fi de nici un ajutor. Vreți să fiți amabili să citiți hîrtia asta și să semnați dacă totul este în regulă ?

Declarațiile lor fuseseră dactilografiate ; Borck și Miriam le citiră pînă la capăt. Borck

examină mîna cu care își scrise numele deasupra liniei punctată cu grijă. Semnătura sa arăta ca de obicei.

— Să nu uiți servieta, îl avertiză detectivul mai vîrstnic, cînd se ridicară toți patru în picioare.

Pe bancheta din spate a mașinii, Miriam îi petrecu brațul pe sub al ei. De la distanța aceea atît de mică, parfumul fetei îi aminti scurta durată a aventurii lor amoroase.

— Cum se simte eroul *în clipa asta ?*

— Halal erou !

— Păi cine și-a păstrat sîngele rece, evitînd astfel o partidă de tir ?

— Eroul se întreabă dacă va mai fi vreodată în relații normale cu un anumit director de bancă.

Miriam îl strînse de cot cu afecțiune.

— Hans va reveni la realitate.

— Hans ? !

— Cordelius... Hans Cordelius.

— Ați ajuns să vă tutuiți ? întrebă el.

Miriam privea pe lîngă el, prin fereastră, traficul aglomerat al orelor de vîrf.

— Da, răspunse ea într-un tîrziu. Nu știai ?

Borck simți atingerea coapselor lor. Lipită de cealaltă coapsă, își simți servieta. La o cubră a drumului fu împins ușor către portieră, și avu impresia că a putut percepe prin pielea servietei muchia metalică, ascuțită a cutiei pentru sandvișuri. Imediat după aceea, mașina redresînd, fu aruncat din nou către ea ; în mod automat își ridică brațul, cuprinzînd-o pe după umeri pentru a se sprijini unul de

altul. Miriam își lăsă capul pe umărul lui, șoptind :

— Nu ai impresia ca și mine, că de fapt totul este *captivant ?* Vreau să spun că altfel niciodată nu se-ntîmplă nimic. Sau tu n-ai resimțit decît șocul ?

— Cîte-un pic din amîndouă.

— În sfîrșit, spuse ea, ridicîndu-și ochii spre el — avu impresia că interogativ — cel puțin acum totul s-a terminat. Și, Flemming, știi că vom apărea la televizor ?

Automobilul se opri în fața băncii, închisă acum și în întuneric. În clipa aceea era ora șase.

— Nu vrei să vii la mine să bem ceva ? întrebă el.

Fata refuză dînd din cap. Cu servieta în mînă, Borck se îndreptă spre mașina lui, din nou parcată pe pod și din nou împodobită cu peticul galben de hîrtie, băgat sub ștergătorul de parbriz. Au trecut pe lîngă el mașina poliției, apoi aceea a lui Miriam, care îl claxonă amical. O clipă mai tîrziu, ambele automobile au trecut pe sub pod, îndepărtîndu-se pe autostradă. Rămase locului urmărind cele patru lumini de semnalizare din spate pînă cînd se făcură nevăzute. Apoi porni către casă, privind de cîteva ori în oglinda retrovizoare : nu-l urmărea nimeni.

Deschise servieta pe masa din bucătărie, apoi cutia pentru sandvișuri. Teancul comprimat de bancnote de 500 de coroane se umflă puțintel ; puse degetele deasupra, încercînd să afle cît de mult le putea apăsa.

Avu senzaţia că prezenţa bancnotelor transformase locuinţa, o făcuse să pară mai mică, mai lesne de cuprins cu privirea. Dinspre eleşteu se apropie un automobil cu farurile la faza mare, întoarse şi se opri alături de al său. Era aproximativ cam de acelaşi gabarit ca un Volvo, dar cînd ajunse la o anumită distanţă pe deal, şi-a putut da seama, după luminile galbene, că era un Peugeot. Privi în jur, în bucătărie. Pînă la urmă închise cutia de tablă şi o introduse din nou în servietă. Picioarele începuseră să tremure sub el, exact ca şi la bancă ; răsturnă conţinutul unei cutii de conserve într-o tigaie, sperînd că pur şi simplu actul ingurgitatului va pune capăt tremuratului şi-i va tămădui amorţeala genunchilor. În răstimpul cît pregăti şi consumă mîncarea, îl încercă senzaţia persistentă că uitase ceva deschis. Toate uşile şi dulapurile din apartament erau închise. Dar senzaţia nu-l părăsi.

Mai apoi se aşeză în faţa televizorului şi îşi văzu chipul. Camera transfocă pe el pînă cînd trăsăturile sale umplură tot ecranul. Numele şi funcţia sa apărură, prin suprapunere, la limita superioară a imaginii, apoi dispărură gradat. Era chipul unui bărbat calm, care îşi alegea cuvintele cu grijă. Vocea lui se auzi şi după ce imaginea fu înlocuită de prim-planul hîrtiei cu mesajul scris cu majuscule. Din nou apăru chipul lui ; la mijlocul emisiunii, o săritură în cadru, ca în filmele de desene animate, după care camera era parcă în alt unghi, iar vocea i se auzi puţin mai tare. Probabil eliminaseră o parte din povestirea sa.

Şedea minunîndu-se că tipul acela inteligent putea fi el însuşi. Îşi aminti de reflectorul pus pe el, şi gîndul la sursa aceea de lumină îl făcu să mediteze asupra celor cincizeci de fotografii care îi fuseseră arătate.

...după ce am citit cele scrise pe bucata de hîrtie, am început imediat să golesc sertarele pupitrului. Deodată am avut certitudinea că era vorba de o ameninţare serioasă şi că individul avea într-adevăr un revolver în buzunar. La început am încercat să-i dau doar bancnotele de 100 de coroane, pe care le ţin în al doilea sertar. Dar mi-a poruncit să deschid şi următorul sertar, care este destinat bancnotelor de 500 de coroane, şi n-am îndrăznit să-l refuz. Din motive de siguranţă, n-am acţionat sirena pînă cînd nu părăsise banca.

În acest loc făcuseră o nouă tăietură, şi apăru Miriam. În planul îndepărtat, cineva trăgea de Simonsen să-l scoată din cadru. Miriam nu se adresa direct camerei, ci reporterului ; descrierea ei a fost vagă, n-a fost în stare să spună nimic despre culoarea părului sau a ochilor infractorului ; opina că tipul trebuia să fi avut între treizeci şi patruzeci de ani ; ceea ce, socoti Borck, era cu vreo zece ani mai mult.

Cordelius. Filmat la biroul lui, în ţarcul cu pereţi de sticlă. Pe birou, maşina de ras electrică şi fotografiile soţiei şi copiilor văzute din spate. Părea profund tulburat, ceea ce nu-i era caracteristic. Pe reporter îl interesa volu-

mul de bani lichizi care putea fi păstrat în pupitrul casierului.

Volumul sumelor lichide — cu alte cuvinte, cantitatea de bani lichizi pe care o ținem în pupitrul casierului din încăperea principală — este o chestiune lăsată, în principiu, la discreția casierului. Și trebuie să mărturisesc, am fost șocat cînd am aflat că în sertarele casei am avut aproape două sute de mii de coroane. Aceasta este o chestiune la care, eu personal, intenționez să... să mai revin. Ca director, mie îmi revine întreaga responsabilitate, și sînt pregătit, firește, să-mi asum această responsabilitate. Dar... după cum se știe, întotdeauna lunea sumele păstrate în casă sînt în realitate deosebit de mari. Totuși... după opinia mea, cazul acesta reprezintă o gravă abatere de la procedura obișnuită. Tăiat.

Imaginea fixă a motocicletei cu numere suedeze umplu tot ecranul, fusese fotografiată cu reflectoare între doi arbori. Interveni vocea crainicului.

Tîrziu, după masă, poliția a reușit să dea de urmele motocicletei infractorului într-o pădure, la cîțiva kilometri de bancă. În acest loc omul a trecut într-un automobil cu care și-a continuat drumul prin pădure, apoi urmele n-au mai putut fi urmărite. S-a confirmat deja faptul că motocicleta, care avea numere suedeze, fusese furată. Poliția este interesată să primească informații de la oricine...

Borck mai încerca încă sentimentul că uitase să închidă o ușă și că se afla în curent. Ceea ce mîncase nu izbutise să stăvilească tremurul genunchilor. Deschise o sticlă de bere neagră și reveni la ecranul televizorului. Crainicul însuși, cu fruntea brăzdată de cute, se adresă direct camerei.

Atît cît s-a putut stabili pînă astă-seară, jefuitorul a izbutit să scape cu suma de o sută optzeci de mii de coroane, în bancnote de 100 și 500 de coroane, neînseriate. Secția de cercetări criminalistice a încredințat cazul unui numeros grup de experți, în scopul de a descoperi pe făptaș cît mai curînd posibil. Tîrziu după masă, la biroul central de identificări al poliției, casierul băncii implicate, domnul Flemming Borck, și o funcționară, domnișoara Miriam Levin, au primit spre identificare fotografiile unor ex-convicți, jefuitori de bancă, iar forțele polițienești cercetează, cu ajutorul cîinilor, o largă zonă în jurul locului unde a fost abandonată motocicleta. Totuși, pînă acum, nu a fost descoperit nici un indiciu privind identitatea celui care a jefuit banca azi după-amiază.

Crainicul făcu o pauză pentru a respira. *Seismografe din toată lumea au înregistrat...* Borck închise televizorul. În timp ce își spăla paharul în bucătărie, era cu un ochi pe automobilele care se apropiau, din cînd în cînd, dinspre iaz. În cele din urmă își luă servieta, coborî din casă și intră în automobil.

Porni spre nord. În răstimpuri privi în oglinda retrovizoare. Nu-l urmărea nimeni. În cătunele străbătute, în fața caselor, pomi de iarnă împodobiți cu becuri electrice erau o dovadă că periferia se lărgea. Opri automobilul în mijlocul unei păduri întunecate și coborî.

Era un ger cumplit. Stinse farurile. Ochii i se obișnuiră cu bezna, și nu desluși alt zgomot decît freamătul înghețat al vîntului printre molizi. Înaintă cîțiva pași în pădure și cu vîrful pantofului încercă tăria solului, dar acesta era deja înghețat.

Se apropia un automobil. După zgomot avu impresia că e pe punctul de a opri, dar își mări din nou viteza, și lumina farurilor lui dispăru printre arbori. Solul era mult prea tare, iar circulația rutieră prea intensă. În plus, îi trecu prin cap o nouă idee.

Se întoarse la automobil și o porni către casă. Găsi că există o legătură între ideea care tocmai îi venise în minte și aerul inhalat din rărunchi, aproape amețitor. Era o inspirație. Parcă automobilul la o oarecare distanță de piață comercială, parcurse pe jos ultima parte a drumului, calm, cu servieta în mînă, intră în bancă prin coridorul lăturalnic și găsi lanterna căutată în fundul dulapului, în care se păstrau siguranțele de rezervă.

Cheile de la seifurile particulare nefolosite erau în sertarul lui Miriam. Completă o recipisă pe numele de F. Hjulmand și nimeri seiful liber corespunzător după numărul de pe cheie : 129. Apoi, folosind cheia sa și cheia principală, care se potrivea la toate seifurile, încuie cutia albastră pentru sandvișuri în compartimentul îngust. Dosarul cu dovezile de închiriere a seifurilor se afla sub cheie, așa că trebuia să renunțe deocamdată la această parte a operației. Puse la loc lanterna de buzunar în fundul dulapului cu siguranțele, ieși din clădire și, nu după mult timp, se află din nou la volan. Nimeni nu-l urmărise, nimeni nu-l urmări cînd porni automobilul. În schimb, îl întîlni, călare pe bicicletă, pe paznicul de noapte de la agenția de protecție a proprietăților, cînd trecu cu mașina pe drumul de ieșire din scuar.

După ce intră în apartamentul său, rămase un scurt răstimp pe întuneric, ascultînd. Nu auzi nimic altceva decît zgomot de apă alergînd prin conducte și ultimele știri la televizor. La foarte mare distanță i se păru că distinge cuvintele : *încă nici un indiciu.* Lăsă cheia de la seif să cadă într-o sticlă de sirop concentrat de coacăze negre, pe care o găsise în dulapul de alimente. Ascunse recipisa seifului și copia acesteia în volumul *Banca și bursa de valori*, scos de *Landos*, între paginile 128 și 129. Tăcere deplină pe scări și în celelalte apartamente ; nu auzi decît foșnetul ciorapilor, cînd traversă încăperea pentru a-și pregăti patul.

CAPITOLUL 8

— MÎINILE SUS ! Și de data asta *nu e glumă !*

Cu mult înainte de a ajunge la cuvîntul *glumă,* Simonsen izbucni în rîs. Chiar și așa, își ținu degetul înfipt în spatele lui Borck. În planul îndepărtat, Berg rîdea cu un aer absent, desolidarizîndu-se parcă de o idee care, fără dubii, fusese a lui de la bun început.

— Cîți bani o să ținem azi în casă ? întrebă Simonsen, aproape sufocîndu-se de rîs. Ia să vedem. Un sfert de milion de coroane ?

Cordelius își făcu apariția și se duse drept la Borck.

— Borck, hai să lămurim ceva fără întîrziere. Astăzi voi înainta un raport consiliului de conducere. Mai înainte de a-l trimite poți să-l citești, și poți adăuga propriile tale justificări — dacă ai vreuna. Dă-mi voie să-ți spun că nu trebuie să te aștepți ca raportul meu să fie măgulitor. Ai acționat sfidînd pe față *toate* ordinele mele de a reduce cantitatea de bani lichizi păstrați aici, sus. Coborîm ?

Răsuciră cheile simultan ; cînd reveniră la etaj, nu aduceau cu ei decît o foarte mică rezervă de bani. Sirena a fost verificată, spiridușul, pus în funcțiune, jaluzelele au fost ridicate și începu spectacolul. Nici nu trecuseră două minute și încăperea deveni o viermuială de oameni.

Nu era greu de ghicit pentru ce veniseră. Cei mai mulți dintre ei completară cecuri cu sume neînsemnate, pe propriile lor nume, și zăboviră îndelung privind către Borck, pe care îl recunoșteau ca fiind casierul-de-la-televizor. Foarte mulți nu depășiră locul unde se afla masa rotundă ; acolo se prefăceau că pregătesc vreun formular de bancă, numai pentru a descoperi — ajunși aci pipăiau felurite buzunare — că uitaseră cine știe ce document de importanță capitală. Foarte mulți nici măcar nu făcură vreo tentativă de a intra în bancă, ci pur și simplu defilară prin fața ei de nenumărate ori, dincolo de vitrina în care spiridușul stătea călare pe cornul belșugului.

Din clipa deschiderii băncii, la ghișeul lui Borck se formase o coadă. Cîțiva dintre mai vechii clienți avură de făcut observații amicale : „E o adevărată fericire că mai ești încă aici" — „Felicitări pentru debutul de la televiziune !" sau : „Al naibii să fiu dacă nu procedam și eu la fel."

Cei mai mulți nu scoteau un cuvînt, însă se holbau la el în timp ce le număra bani sau le semna formulare.

Treptat, așa cum se propagă undele în apă, recîștigă controlul asupra evenimentelor din ajun. Își îndreptă privirile către Miriam, în spatele căreia se aflau dulapurile cu dosare,

acolo unde, într-un fel sau altul, cîndva, fişa va trebui să fie pusă la locul ei, pînă nu se va întreba cineva unde ajunsese cheia absentă şi neînregistrată. Dar dacă ar fi trecut seiful pur şi simplu pe numele lui ? Nu, procedase cum trebuie, nimeni nu se va apuca vreodată să controleze *toate* seifurile. Ar fi putut descoperi cineva că nu locuia nici un *Hjulmand* la adresa fictivă dată de el ? Începu să mediteze la asociaţiile pe care le isca numele şi care îl determinaseră probabil, în mod inconştient, să-l folosească. Zîmbi la un gînd al său şi, în cealaltă parte a încăperii, întîlni privirea complet goală de expresie a lui Miriam, care nu-i întoarse zîmbetul.

Sentimentul că nu închisese o uşă importantă în urma lui îl urmări pe Borck şi în această nouă zi. De cîteva ori iscodi printre printre automobilele parcate, aşteptîndu-se parcă să-l vadă din nou pe Moş Crăciun în faţa magazinului universal. Lucrul cel mai important era să pună fişa de cartotecă la locul ei. Coada de la ghişeu se făcea tot mai lungă, şi pînă la urmă părăsi pupitrul într-unul din acele momente de inspiraţie, care îl surprindeau şi pe el.

— Fii atent, ăştia o şterg cu toţi banii ! îl preveni Simonsen, cînd Borck trecu pe lîngă el. Berg şi Simonsen îşi iroseau vremea răsfoind ziarele de dimineaţă, răspîndite în faţa lor.

— Aţi observat ce *fotogenic* este casierul nostru ? remarcă Berg — atît de tare, încît doi dintre clienţi îl auziră şi-şi ridicară privirile. Borck intră la Cordelius şi ceru, pentru motive practice, să fie schimbat de la casă.

— Lumea asta a venit să caşte gura la mine. Aş prefera să lucrez un timp sub altă acoperire.

— Cine n-ar prefera !

— Aş putea face schimb cu Mir... cu domnişoara Levin ?

Pînă la urmă Cordelius fu de acord şi Borck se aşeză la biroul fetei. Cheia sertarului cu fişele de cartotecă, pe care se aflau numele proprietarilor de seifuri, nu se afla la locul ei obişnuit. Numărul clienţilor din bancă sporea mereu, făcîndu-l pe Borck să-şi spună că nu va putea mişca o singură bucată de hîrtie neobservat.

La ora unsprezece, Simonsen sosi cu ziarele de prînz. În dimineaţa aceea Borck zărise cuvintele ÎNCĂ NICI UN INDICIU cu susul în jos, ieşind din tăietura pentru scrisori de pe uşa apartamentului său. Acum primul cuvînt pe care-l citi pe pagina de titlu a ziarului de sub braţul lui Simonsen era : DESCOPERIT. Inima începu să-i bată cu putere.

Simonsen despături ziarul. Deasupra fotografiei unui automobil Volvo de culoare deschisă, se aflau cuvintele : AUTOMOBILUL HOŢULUI DE BANCĂ A FOST DESCOPERIT. Aşadar maşina fusese găsită. Şi nu era acel Saab de culoare roşie, ci un altul. Automobilul Volvo fusese furat în cursul week-end-ului, într-un cartier aflat tocmai de cealaltă parte a oraşului Copenhaga.

Borck înconjură contoarul ca să ajungă înapoia acestuia, la Miriam. Cum tocmai trecea pe lîngă Simonsen și Berg, acesta din urmă simulă că citește din ziar, cu voce tare. Se părea că o companie producătoare de filme daneză era interesată în istoria furtului ; firește, fotogenicul casier al băncii, Flemming Borck, urmînd să joace atît de importantul rol principal. Borck puse o mînă pe umărul lui Miriam.

— Am nevoie de o cheie, spuse el.

— Pentru ce ?

— Pentru sertarele fișierului.

— Care dintre ele ?

Pînă a apuca Borck să răspundă, unul dintre detectivii din ajun intră în bancă. Într-o cameră retrasă, Miriam și Borck au primit o altă serie de fotografii, atît profile cît și portrete întregi. Miriam șovăi îndelung asupra uneia dintre aceste noi fotografii, iar Borck, care ceruse permisiunea de a o mai vedea o dată, după ea, ezită și el. În timp ce studia trăsăturile acestui om total necunoscut, gîndul îl duse la cel adevărat. Asemeni lui, tînărul va fi văzut și el ziarele. O fi văzut imaginea automobilului părăsit, va fi citit despre suma de bani al cărei furt i se atribuia lui. Oare ce-și va fi spus în minte ? Pentru prima dată Borck simți că era în stare să se concentreze total asupra acestui om ; începu să-și formeze o idee despre felul cum trebuia el să se simtă. Senzația de a fi lăsat o ușă deschisă în urma lui se intensifică. Cînd plecase de dimineață, închisese ușa de la intrare ? Ferestrele ? Ușa

frigiderului — *aceea* era oare deschisă și lumina dinăuntru aprinsă (și de fapt cine îți garanta că dacă ai închis ușa, se stingea într-adevăr becul dinăuntru ?). Dar luminile de poziție ale mașinii, nu uitase cumva să le stingă ? Auzi vocea tatălui său : *Copile, sper că n-ai uitat să închizi lumina în baie, știi cîți bani costă curentul electric...*

Detectivul îi pusese o întrebare, dar el nu o auzise.

— Scuzați, ce-ați spus ?

— Am vrut doar să știu dacă nu v-ați mai amintit ceva, aseară.

— Din păcate, nu.

Miriam negă și ea dînd din cap. Borck avu impresia că ea, și nu detectivul, îl urmărise cu privirile aproape tot timpul cît durase conversația.

Cînd se înapoiară în încăperea principală a băncii, văzură ce haos provocase absența lor. Miriam se duse drept la ghișeul de încasări și se porni să lucreze ca o apucată. Abia în pauza mesei de prînz, cînd fu înlocuită de Cordelius, Borck avu șansa să-i vorbească din nou.

— Ah, da, zise el, aveam nevoie de o cheie.

— Care cheie ?

— Cheia de la sertarul cu fișele de cartotecă.

Îi întinse legătura ei, cu cheia dorită trasă în afară, fără a-l mai întreba ceva. O clipă mai tîrziu, deschisese sertarul. Privi în jur. La ghișeul lui Cordelius, vreo zece-cincisprezece clienți formaseră o coadă. Miriam își luase sandvișurile și se retrăsese în camera din spate.

Simonsen și Berg decupau poze din ziare. Frunzări fișele din dosarul cu litera H. *Hansen, Hjerning, Hjernow, Hjulmand;* exista deja un Hjulmand în evidență. Strecură fișa la rînd, închise sertarul și-l încuie. Cheia din mîna lui era o cheie absolut obișnuită; sertarul nu conținea nimic de valoare, nimeni nu va fi în stare să deschidă seiful lui fără supravegherea unei persoane din bancă și fără a prezenta copia fișei de cartotecă. Borck se simți bătut pe umăr. Era Simonsen.

— Avem oaspeți, ștabi.

Timp de jumătate de oră, Borck avu o discuție umilitoare, în biroul lui Cordelius, cu doi tipi nervoși, bine îmbrăcați, din conducerea superioară a băncii. Pe măsură ce conversația avansa, iar el devenea tot mai tăcut, în minte îi pîlpîiau imaginile unor lucruri amestecate: cutia albastră pentru sandvișurile de prînz, seiful domnului Hjulmand, cheia de la sertarul cu fișele de cartotecă și ceva luminos, foarte fierbinte, foarte neclar înaintea lui, o transformare care toată copilăria îi păruse fapt sigur și la îndemînă, dar care, mai tîrziu, se îndepărtase tot mai mult de posibilitățile sale.

Schimbare. Cuvîntul avu o rezonanță magică atunci cînd îl repetă. Plescăitul leneș al unui val, culoarea propriului sînge sub pleoapele închise. Îi venea greu să nu le zîmbească celor doi din conducerea băncii, care recapitulau, punct cu punct, natura iresponsabilității de care dăduse el dovadă, prin faptul că permisese sumelor păstrate luni, în casă, să ajungă la volumul la care ajunseseră.

Cînd părăsi banca, la orele patru, în atmosferă era un ger pătrunzător. Se părea că nu-l așteptase nimeni, că nu era urmărit de nimeni. Mergea cu pași vioi și energici pentru a se încălzi. Se opri în fața vitrinei reprezentanței Volvo își admiră modelul GT, care ascundea atîți cai-putere. Acum automobilul fusese amplasat pe o platformă, care se rotea încet și hipnotic în lumina tropicală.

Cînd porni mai departe, auzi zgomot de pași în urma lui. Un bărbat cam de aceeași înălțime ca și el se oprise și admira automobilul rotitor, din aceeași poziție în care se aflase și el cu cîteva momente mai devreme. Își continuă drumul cîțiva zeci de metri înainte de a se întoarce. Omul dispăruse. Cu pași mari, Borck reveni la vitrinele luminate; acolo nici cea mai mică urmă de individ, existau însă mai multe direcții în care acesta ar fi putut pleca, cîteva imobile în care ar fi putut intra. Nu se afla nici printre automobilele parcate sub lumina puternică a lămpilor cu arc voltaic.

Borck se duse acasă în pas de plimbare. Pe stradă era o mulțime de oameni. Dar nici unul dintre ei nu era pe urmele lui.

CAPITOLUL 9

EXACT ÎN MOMENTUL în care se convinsese că se afla pe drumul cel bun și începuse să accelereze pentru a recupera timpul pierdut — întîrziase deja — îi țîșni în față un cîine, și nu avu altceva de făcut decît să apese din toate puterile pe pedala de frînă, deși știa că ar trebui să slăbească ușor apăsarea pentru a evita măcar blocarea roților.

Automobilul derapă și se porni să alunece în jurul propriei sale axe. Se uită la genunchi, la picior și, în sfîrșit, la laba piciorului, care apăsa pe pedală atît de puternic, încît pielea neagră de lac a pantofului părea gata să plesnească între găurile șiretului și bombeu. Plafoniera din interiorul automobilului era aprinsă, iar harta rutieră, în formă de carte, era deschisă cu fața în jos, pe bancheta de lîngă el.

Cîinele dispăruse de mult în niște tufișuri. A fost conștient că se mai afla încă în derapaj, dar a fost absolut incapabil să-și ridice piciorul de pe pedala de frînă. Mașina se roti la o sută optzeci de grade și sfîrși prin a ajunge cu motorul în direcția din care tocmai venise. Din cauza manevrei, motorul calase. Rămase așa

cum se afla, inspirînd mirosul loțiunii de bărbierit împreună cu acela de ceară de pantofi, în timp ce încerca să recîștige controlul asupra mîinilor și picioarelor. Înainte de a stinge plafoniera și de a porni motorul din nou, își îndreptă privirea încă o dată la pedala de frînă : era doar cu ceva mai lată decît butonul de picior care punea în funcțiune sirena de alarmă a băncii.

Pe ușa de la intrarea casei lui Cordelius, țintuit deasupra unei plăci, pe care numele era scris cu litere cursive, se afla un arc argintiu între brațele căruia se găsea un clopoțel, tot argintiu. De fiecare parte a intrării în vila cu acoperiș scund, stătea cîte un pom de iarnă, împodobit cu becuri electrice.

O subretă cu o bonetică pe cap deschise ușa. Borck se întrebă un moment cum își poate permite un director de bancă să locuiască într-o vilă modernă, spațioasă, cu garaj pentru două automobile. Toți ceilalți oaspeți erau prezenți.

— Ei bine, spuse Cordelius, adresîndu-se mai mult celorlalți decît lui, sper că Borck nu va fi dezamăgit că am sărit peste vinul fiert.

— Eu sînt de părere că nu ne-a lipsit nici unuia băutura asta în ultima vreme, interveni Berg, care ocupa o sofa împreună cu o fată necunoscută lui Borck : foarte tînără, cu o fustă foarte scurtă, cu pleoape grele și albastre și cu buzele rujate palid, strălucind ; toate acestea o făceau să arate și uzată și

atrăgătoare. Simonsen — care nu avea însoțitoare — îi privea genunchii. Borck fu prezentat soției lui Cordelius, pe care și-o închipuise oarecum altfel. O blondă măruntă, distantă, cu ochi cenușii foarte atenți și cu o strîngere de mînă rece, voluntară; încă nu venise timpul să se poată spune că se conservase bine. În imaginație o văzuse ca pe o persoană mult mai vădit neglijată, însă femeia părea a fi tot atît de stăpînă pe sine ca și Cordelius.

Două fetițe frumușele — de opt și respectiv unsprezece ani — au fost prezentate sumar oaspeților, după care au fost expediate fără să protesteze. Cordelius îi dădu lui Borck un Martini sec și reglă nivelul magnetofonului, din care se auzea discret o melodie sudamericană.

Cam tardiv, Simonsen remarcă și el cît era de minunat că nu mai era obligat să bea vin fiert. Aperitivul era atît de tare, încît aproape imediat așternu un văl reconfortant peste mintea lui Borck, obsedată încă de amintirea mașinii în derapaj și de aceea a celor cîteva secunde în răstimpul cărora îi fusese absolut imposibil să elibereze pedala de frînă.

— Uite, îți dau voie să ghicești de trei ori despre ce discutam, spuse soția lui Cordelius.

Borck se întrebase dacă, după cele întîmplate, va mai fi invitat. Îi trecuse prin cap să telefoneze și să spună că nu se simțea bine. Dar strîngerea de mînă a lui Cordelius fusese

fermă, chiar dacă prea scurtă, iar în privirile lui nu întîlni nici urmă de resentiment.

— Pe scurt, interveni prietena lui Berg, vrem să auzim toată povestea.

— După care promitem să nu ne mai ocupăm de subiectul acesta, spuse soția lui Cordelius.

Borck repovesti întîmplarea, cu multe întreruperi din partea celorlalți. Miriam ședea într-un balansoar american, legănîndu-se ușurel înainte și înapoi, încercînd, în același timp, să păstreze la orizontală suprafața băuturii din paharul ei. Din cînd în cînd ceilalți au încercat s-o implice și pe ea în povestirea care, mai înainte de toate, era destinată soției lui Cordelius și prietenei lui Berg. Miriam — îmbrăcată complet în negru — lăsa impresia că nu vrea să participe, ca și cum își asumase un rol deosebit de discret în această casă, în prezența unor oaspeți. În timpul relatării și întreruperilor, privirile lui Borck alergau de la Miriam la Cordelius și mai departe la soția acestuia, care primise, prin ușa dinspre sufragerie, un fel de semnal de la bucătarul angajat pentru acea ocazie.

Cordelius îi umplu din nou paharul, și de astă dată Borck își spuse că băutura avea gust de gin pur, fără nici un pic de apă. Sorbi cu prudență, lăsîndu-i pe ceilalți să bea mai repede; amintirea automobilului în derapaj mai persista încă în capul său ca un avertisment.

Borck o conduse pe gazdă la masă. Felul principal era supă de mazăre boabe și friptură de porc, însoțite de rachiu și bere trasă din-

tr-un butoiaș pus pe lavița de sub o pictură abstractă cu negru și sîngeriu. Borck avu impresia că l-a auzit, la celălalt capăt al mesei, pe Simonsen făcînd o glumă proastă, ceva în legătură cu faptul că *el contase* pe altceva; după această remarcă se așternu o îndelungă tăcere. Altfel discuțiile nu s-au îndepărtat de evenimentele de la începutul săptămînii.

— Mi-e teamă că soțul dumneavoastră este îngrozitor de supărat pe mine, se adresă Borck, în șoaptă, consoartei lui Cordelius.

— Ei, probabil o să-i treacă, răspunse ea, ridicînd paharul în cinstea lui Borck. Băură amîndoi.

Gălăgia spori în jurul mesei.

— Dar oare îl vor *prinde?* întrebă prietena lui Berg, aflată la stînga lui Borck.

— Din păcate n-am fost în stare să le oferim o descriere mai ca lumea. Tu ce părere ai, Miriam?

Miriam se alătură din nou conversației.

— O descriere extrem de vagă, spuse ea.

— Dar ce crezi, întrebă Berg, ce crezi că va face cu toată suma aia grozavă?

— Eu zic că nu bem destul.

— Avînd în vedere că nu costă nimic...

— Dar nu poți să te-apuci să cheltuiești pur și simplu mai mult decît de obicei. În zilele noastre un Al Capone...

— În ce mă privește, spuse Berg, eu unul mi-am făcut un punct de onoare din a le recomanda să investească în acțiuni. De vreo trei ani le explic clienților că prețurile *nu mai pot* scădea în continuare.

Soția lui Cordelius se aplecă înspre Borck.

— Dar *dumneata,* ce-ai face dumneata cu o sută optzeci de mii de coroane? Vorbește-mi despre visurile dumitale tainice.

Cordelius, vîrîndu-și brațul între ei, le umplu paharele cu *aquavit** pînă la refuz.

— Eu una știu ce-aș face, spuse prietena lui Berg. Eu aș călători în toată lumea. M-aș duce să văd Fujiyama și Golden Gate Bridge. Știați că este complet roșu? M-aș duce în Tibet și aș fuma știți-voi-ce. Eu una cred că măcar *o dată-n* viață ești obligat să încerci totul. Doar nu avem mai multe vieți, nu-i așa?

— Chiar *totul?* strigă Simonsen de la capătul lui de masă.

— Totul, răspunse fata, și-i înfruntă privirile fără să clipească.

— *Absolut totul?* întrebă Simonsen, dar vocea lui Miriam îl acoperi.

— Flemming, dar *tu,* ce-ai face tu cu banii? La urma urmelor tu ești singurul căruia i-au trecut prin mîini toți banii aceia.

Borck privi paharul cu *aquavit* pe care-l ținea în mîna dreaptă; era atît de plin, încît dăduse puțin pe dinafară, deși în realitate mîna nu-i tremura.

— I-aș depune la bancă, răspunse într-un tîrziu. Ceilalți rîseră și continuară să explice de-a valma cum ar cheltui *ei* banii.

Miriam se aplecă peste masă către Borck.

---

* Băutură alcoolică, foarte răspîndită în țările nordice.

— Chiar nu ai *nici un dram* de imaginație ? Trebuie să existe ceva ce ți-ai dori.

— Există așa ceva.

Borck îi fixă ochii, dar Miriam îi evită privirea cu o bătaie de pleoape.

— Ceva ce se poate cumpăra cu bani, spuse ea.

Soția lui Cordelius ridică paharul în cinstea lui Borck ; acesta îi răspunse, și amîndoi băură.

— Nu prea-s sigură că ar fi bine, zise ea. Ia gîndiți-vă, un casier cu o imaginație zglobie și cu o grămadă de vise neîmplinite.

Ca desert fu servită o budincă și vin de Madera. Prietena lui Berg fusese în Madera : „E ceva în neregulă cu clima de la noi" — spuse ea, de cîteva ori. „Nu sînteți de aceeași părere, că se înrăutățește tot mai mult ? De exemplu, știți cît de cald este acum, în luna decembrie, în Madera ? Ia ghiciți !"

În ciuda precauțiilor pe care și le luase, pe la mijlocul desertului, Borck simți că îl ia apa. Se gîndi că ar trebui să se ridice și să adreseze gazdei cîteva cuvinte de mulțumire, dar hotărî că nu era nevoie. Pînă la urmă se ridică totuși în picioare. Șovăi un răstimp absurd de lung, din cauză că uitase propoziția cu care intenționa să înceapă. În sfîrșit spuse : „Aș dori să mulțumesc gazdei pentru ospitalitate și pentru o masă de Crăciun absolut minunată." Se așeză din nou. „Cel puțin toastul a fost concis", strigă Berg. Borck realiză că Berg uitase să închine în cinstea gazdei. Oricum, paharele lor erau goale. Cînd se ridică

de la masă, prietena lui Berg își pierdu controlul de-a binelea și fu nevoită să se agațe de spătarul scaunului ei, cu ambele mîini.

Coniacul și cafeaua fură servite în salon. Borck nu se atinse de pahar. Își aminti vag de niște observații importante pe care le schimbase cu Miriam.

— Cred că e cazul să nu mai discutăm chestiuni profesionale, zise el, cînd observă că prietena lui Berg amuțise complet în fotoliul ei, de o bună bucată de vreme. Schimbară subiectul, dar, nu după mult timp, o luară din nou de la capăt. Fata se făcuse foarte palidă ; se ridică și cînd ajunse la ușă, Berg o întrebă dacă o poate ajuta cu ceva. Fata negă dînd din cap, iar Cordelius și soția lui atacară simultan subiecte diferite.

Paharul lui Borck fusese umplut pînă la refuz. Miriam ședea pe brațul fotoliului său.

— Fiindcă mi-am amintit, zise ea, să știi că ai pus la loc dosarul cu fișele de cartotecă complet anapoda.

Cordelius făcu sul covorul și începu să danseze cu soția lui. Berg nu se afla în cameră, iar Simonsen ședea de unul singur. Borck dansă bosanova cu Miriam.

— Crezi că ai putea să conduci acum ? întrebă ea.

— Acum nu. Să mai treacă puțin.

— Vrei să mă duci acasă cînd se face vremea de plecare ?

Făcu semn că da, și-l bucură contactul cu materialul aspru și rece prin palmele sale așe-

zate ferm pe șoldurile care se mișcau ritmic. Pînă și parfumul ei îi redeșteptă în minte scurta perioadă cît durase neînsemnata lor aventură amoroasă, camera ei și husele de mătase albastră pe mobile, bețișorul cu aromă de tămîie, pe care obișnuia să-l aprindă și să-l fixeze într-o vază, pe masa de scris. Rochia și părul negru, lucitor îi miroseau a tămîie în chiar clipa aceea, medită el. Berg revenise cu palida-i prietenă, și acum dansau trei perechi ; Simonsen dansa cu soția lui Cordelius, iar Cordelius apăru cu niște whisky și sifon. „Ce-o fi urmărind ?" — întrebă Berg.

Borck și Simonsen schimbară partenerele.

— Mi-e teamă că soțul dumneavoastră... Borck se opri la jumătate fiindcă își aminti că mai rostise o dată cuvintele.

— Acum dansezi cu mine, nu cu soțul meu, îl contră ea.

Instinctiv, o strînse mai tare în brațe.

— Spune-mi, continuă ea puțin mai tîrziu, acolo, la servici, nu vă tutuiți ?

El făcu semn că nu. Apoi veni vremea ca subreta de ocazie să plece acasă, și partenera lui ieși din cameră. Cordelius umpluse toate paharele, fără să întrebe pe nimeni.

Mai apoi Borck dansă din nou cu Miriam. Cordelius încă nu o invitase.

— N-are de gînd să danseze cu tine deloc ? întrebă Borck.

— După cîte se pare nu. Îmi închipui că nu-i seara mea și gata. Bine c-ai fost tu aici să-mi porți de grijă, Flemming.

Berg dansa cu prietena sa, ținînd-o strîns lipită de el ; rujul strălucitor se dusese ; se opriră în mijlocul camerei și se sărutară. Simonsen plecase, și Cordelius dansă din nou cu soția lui. Borck nu prea știa de ce se străduise să fie atît de prudent la începutul petrecerii.

— Ea știe ? o întrebă pe Miriam.

— Cine și ce anume ? Flemming dragă, nu-ți mai bate capul. Mai bine ai acorda mai multă atenție partenerei de dans.

O cuprinse în brațe, fiind în același timp însă conștient de situația profund jignitoare. Îi venea să-i povestească totul, numai pentru a o face să-l vadă într-o lumină favorabilă.

— Miroși a tămîie.

— Cred că-ți lucrează imaginația.

— Știi, prima dată mi s-a părut ceva afectat. Pe urmă însă a început să-mi placă.

— Nu mai spune ? ! Și ce s-a întîmplat cu prietena care ți-a trimis ilustrata aceea nostimă ?

— O, e sănătoasă tun. Încă se mai lăfăie la soare... Nu cred că-mi duce dorul.

— Sărmanul Flemming. Sărmanul, sărmanul Flemming.

— Miriam, tu și eu, eu...

— Șșșș. Să nu rostești un cuvînt pe care n-ai avea chef să-l repeți mîine. Nu uita că trebuie să dăm ochi unul cu altul zi de zi.

Fiecare nouă melodie începea cu periuțele într-o boxă și cu contrabasul în cealaltă.

— Sînt atîtea lucruri pe care-aș putea să ți le spun.

— Dacă ai chef de așa ceva, spune-mi-le mîine. Ești în stare să stai la volan ?

Borck dansă cu soția lui Cordelius. Avea senzația că îndurase o insultă de care nu-și mai aducea aminte. Deși dansase tot timpul, iar acum avea în brațe o femeie frumoasă și atrăgătoare, simțea că e ținut la distanță ca și Simonsen. Frumoasa consoartă a lui Cordelius se lăsă atrasă în îmbrățișarea lui ca și Miriam ; îi simțea abdomenul ferm și ușor bombat lipit de el. Și totuși, percepu o împotrivire extrem de marcată cînd, ridicîndu-și mîinile pe spatele ei și apucînd-o de rochie, încercă să și-o apropie pentru a simți clar presiunea sînilor mici pe abdomenul său. Se simți din nou refuzat în mod categoric, și o lăsă complet liberă, în timp ce picioarele sale continuară să deseneze o suită de pași de dans, care să justifice faptul că-și flexa mereu genunchii, cu mici mișcări ritmice.

Mai apoi, așezat într-un fotoliu de piele, ascultînd clinchetul cuburilor de gheață în paharul de care nu se atinsese, deveni tot mai conștient de prezența celorlalți în încăpere. Își mișcă paharul cu grijă pentru a face cuburile de gheață să sune în ritmul muzicii. Pînă la urmă Miriam fusese invitată la dans de Cordelius. Banda se termină, și fata veni la el.

— Crezi că ești în stare ?

Făcu semn că da din cap și puse pe masă paharul plin. Se gîndise s-o invite la dans pe prietena lui Berg, dar păreau amîndoi complet inseparabili. Fără a fi capabil să-și amintească toate amănuntele, întreaga seară i se păru o nesfîrșită insultă la adresa lui.

Noaptea era geroasă, cu un cer limpede, înstelat. O conduse pe Miriam acasă, cu aparatul de radio din mașină pornit.

— Nu-s chiar atît de sigură că ai ieși basma curată, dacă te-ar opri acum poliția, spuse ea.

— Și cînd conduci prea încet ești oprit. Pot să-ți spun că polițiștii sînt cu ochii-n patru după cei care conduc într-adevăr încet.

Șoseaua era acoperită cu o pojghiță de gheață, fapt pentru care era obligat să șofeze cu multă grijă. Rotise voletul de ventilație, așa că aerul înghețat îl lovea din plin în față. Din compartimentul pentru mănuși, extrase niște pastile pentru gît cu care să-și neutralizeze respirația plină de alcool. Opri automobilul în fața blocului în care locuia Miriam.

— N-am să te invit sus, se scuză ea. E o harababură-ntreagă și n-am de nici unele în frigider. Îi puse mîinile pe umeri.

— Flemming, o să ai grijă de tine ? Adică, să-ți porți de grijă cu adevărat așa cum trebuie ?

Aparatul de radio umpluse mașina cu imnuri corale întrerupte de paraziți, transmise de o stație pe unde lungi. Îl sărută pe obraz și apoi, deoarece el se agățase de ea, îi mai acordă un sărut, cu buzele strînse, chiar pe gură ; după care se desprinse și coborî din automobil. Borck își continuă drumul, conducînd cu atenție, privind, din cînd în cînd în oglinda retrovizoare.

În noaptea asta o să te descurci și fără bere, își spuse, în timp ce-și făcea patul. Îi sosise o nouă ilustrată, cu încă și mai mulți palmieri, cu un cer albastru foarte senin, dar de data aceasta crucea care arăta unde locuiește fata fusese pusă chiar pe fereastra unui hotel aflat în planul îndepărtat. Telefonul se porni să sune.

Rămase o clipă pe loc privindu-l. În gînd își spuse că era Miriam. Miriam dorește să afle dacă am ajuns cu bine acasă. Telefonul sună din nou, iar el ridică receptorul.

— Alo !

Auzi respirația cuiva la celălalt capăt al liniei.

— Alo ! repetă el, mai tare.

Auzi de două ori la rînd respirația cuiva, înainte ca receptorul să fi fost pus în furcă la celălalt capăt.

CAPITOLUL 10

— AȘTEPTAȚI NUMAI, e mult mai rău !

Berg își ocupa ultimele minute dinainte de deschidere citind cu glas tare din ziar, cu o voce cam dogită, ca după un chef.

„Cum casierul n-a dat nici un semn că e dispus să-i înmîneze conținutul sertarelor, ba mai și încerca să atragă atenția colegilor, falsul Moș Crăciun renunță complet și se dădu înapoi, scoțînd, în același timp, un revolver din buzunarul mantalei roșii. Înainte de a părăsi banca..."

— ...ei, fir-aș al naibii !

— Mai departe, mai departe.

„...înainte de a părăsi banca și-a scos mantaua roșie și-a aruncat-o pe pardoseală împreună cu tichia roșie tricotată. Totuși mai avea încă pe față barbă albă, falsă, cînd a părăsit banca. Cu toate acestea nici un trecător n-a acordat vreo atenție unei ieșiri atît de ciudate. Funcționarii de la bancă sînt de părere că probabil nenorocosul hoț a fost luat de un autovehicul oarecare. A fost imposibil să se

obțină o descriere cît de cît satisfăcătoare a infractorului. Atît clienții, cît și personalul băncii sînt de comun acord că individul părea buimăcit și disperat. Organele de poliție consideră improbabilă orice legătură între acest amator și hoțul cu sînge rece care a dispărut cu suma de aproape două sute de mii de coroane, dintr-o altă bancă neînsemnată de la periferie, acum cîteva zile. Falsul Moș Crăciun este descris ca avînd aproximativ 25 de ani, o statură medie, ochi albaștri sau cenușii. Culoarea părului nu se cunoaște, fiind ascuns sub o perucă albă. Sub mantaua roșie purta...“

— Ei bine, e ora deschiderii.

Simonsen se deplasă la intrare să descuie.

— *Al nostru* a fost mult mai simpatic, nu-i așa ? spuse Berg. Ce zici, Borck, a avut vreun pistol cu dopuri în buzunar ?

Borck se răsuci în scaun și privi în direcția lui Berg, limpezindu-și vocea.

— Nu, răspunse el, Moș Crăciunul nostru n-a avut nici un pistol cu dopuri în buzunar.

Borck întîlni privirile lui Miriam ; rămase cu senzația că fata îl spiona de o bucată de vreme.

— Moș Crăciunul nostru, adăugă el, fără rost, a fost un băiat simpatic și de treabă.

Începu ziua de lucru. Spiridușul dădea din cap deasupra monedelor aurite. Degetele lui Borck acționau tastele mașinii de înregistrat, iar ferestruica din partea de sus a acesteia se umplu cu cifre. Hîrtii de bancă se strecurau înainte și înapoi, prin fanta decupată în geamul ghișeului. De cîte ori au avut ocazia de a discuta, fiecare dintre cei cinci a vorbit mai rar și cu voce mai coborîtă.

— Păcat că nu a aruncat și revolverul odată cu uniforma, observă Berg.

Miriam se deplasă pînă la ghișeul casierului.

— *Acum* poți să-mi spui tot ce-ai vrut să-mi spui alaltăieri. Dacă ai curaj, adică.

Borck negă dînd din cap și încercă să zîmbească.

— La fel m-am gîndit și eu. Ești mahmur ?

— Un pic. Miriam... nu m-ai sunat tu, nu-i așa ?

— Eu ? Cînd ?

— Ieri seară. Ieri seară, după ce te-am dus acasă.

— Nu, nu eu. A telefonat cineva ?

— Da, dar n-am reușit să mă prind cine era. M-am gîndit că poate m-ai sunat tu.

— Îndrăznesc să spun că a fost prietena aceea a ta, aia cu ilustratele.

Proaspeți clienți își făcură apariția, și Miriam se întoarse la biroul ei.

— Eu cred c-ar fi trebuit să arunce revolverul și să-și ia în schimb haina cu el, zise Berg. Adică, dacă cineva vrea să știe ce părere am.

— Cine ? întrebă Miriam.

— Eu.

— Ce ar fi trebuit să faci tu ?

Vocea clientului acoperi răspunsul lui Berg.

Cînd plecă de la bancă în acea după-amiază, Borck nu se grăbi absolut deloc. Se opri în fața intrării și privi dincolo de scuar ; se părea

că nimeni nu-i spionează. Trecură Simonsen și Berg. „Mîinile sus, eu sînt Moș Crăciun", spuse Simonsen, continuîndu-și drumul. Berg n-a rîs.

Miriam a fost ultima.

— Aștepți pe cineva ? întrebă ea.

Făcu semn că nu, dînd din cap.

— Atunci poți să mă însoțești. Sînt tot fără mașină.

— Dacă vii la mine, îi spuse, te duc acasă cu mașina.

— Drăguț din partea ta.

Puțin mai încolo, pe șosea, o luă la braț. Prin stofa ambelor pardesie, simți pe antebraț presiunea sînului ferm.

— Știu foarte bine ce-i în mintea ta, spuse ea, exact în clipa cînd Borck era pe punctul de a-și cere scuze că-și băgase nasul în treburile ei.

— Și anume ce ?

— Că pur și simplu i-am luat pe toți la rînd. Și că acum îmi lipsește din colecție doar Simonsen.

— Încă nu l-ai avut ?

În mijlocul propoziției, izbuti să-i dea altă turnură, astfel încît cele spuse de el să pară amicale.

— Nu, de fapt încă nu. Știu că-i o nebunie din partea mea. Ce părere ai despre ea ?

— Ea ? Care ea ?

— Soția lui. Știai că ea este aceea care face bani ? Cîștigă mai mult decît el. Se ocupă cu vînzările imobiliare, știai ? Frumoasă, inteligentă, bogată. Și i se pare absolut normal

ca bărbatul ei să mă frecventeze din cînd în cînd. Flemming, ce să fac ? Sînt nebună, nebună după el.

Îi strînse brațul sub al său, fără a-i răspunde. Cum trecu de expoziția firmei Volvo, se răsuci și văzu un individ ieșind din umbră, dintre două automobile parcate, călcînd pe urmele lor la o oarecare distanță. Dar mai încolo, pe strada principală, dispăru din nou.

— Ai chef să urci să bem ceva ?

— Dacă Doctorul-de-inimi îmi poate da un sfat bun și nu o să vorbească-n dodii, atunci da.

În clipa cînd deschise ușa avu presentimentul unei amenințări imediate. Ceva nu era în regulă, ceva în legătură cu mirosul care-i pătrunsese în nări cînd deschise ușa și intră în micul vestibul. Ceva în cameră, unde se părea că totul era exact la fel ca atunci cînd plecase de acasă : pe policioară, *Landos — Banca și schimburile valutare ;* în bucătărie — cînd a adus vinul de Xeres — a verificat sticla de sirop concentrat de coacăze negre, pe care a scuturat-o pînă cînd a auzit cheia țăcănind așa cum era normal.

Puse discul *flamenco* și trase perdelele. În același timp notă că toate zăvoarele erau la locul lor și că singura fereastră de ventilație din cameră se afla deschisă la același unghi ca întotdeauna. O închise și strînse foraibărul.

— Tot *flamenco* asculți ? Mai ai discul acela cu toreadorul ?

— Îhî.

— Ești total inabordabil, nu-i așa ? De fapt te cunoaște cineva ?

— Tu ai fost foarte aproape de asta.

— Și totuși nu te cunosc deloc, zău așa. Flemming, *pentru ce* trăiești tu ?

— Tu ai putea răspunde acestei întrebări ?

— În chiar clipa asta, *da*.

— Vei sfîrși prin a te mărita cu Simonsen. Să-ți mai torn ?

— Să știi că, de fapt, Simonsen e o bomboană de băiat.

— Vezi, am avut dreptate.

Se ghemui pe divan și aprinse una din țigările lui franțuzești, în timp ce Borck se duse la fereastră să închidă perdelele și mai bine.

Cum discul ajunsese la capăt, Miriam îi spuse :

— Și acum ai putea să mă duci acasă.

Tot îl mai încerca sentimentul că ceva nu era în regulă sau că încăperea mirosea cu totul altfel decît de obicei. Ajunși în stradă, Borck privi atent împrejur, dar în preajma automobilului nu se afla nimeni, nu-i urmări nimeni ; ca să se asigure, aruncă rapid o ochire în oglinda retrovizoare.

— Într-o zi, spuse Miriam, trebuie să-mi vorbești despre problemele *tale*. Nu-i nevoie să crezi că nu-mi dau seama că și pe tine te frămîntă ceva.

Cînd se întoarse în apartament, paharul lui, pe care-l lăsase pe pardoseală, fusese mutat puțin mai aproape de bufetul în care-și păstra discurile. În holul de intrare, avusese deja încă o dată senzația că ceva nu se potrivea, probabil un miros străin în spațiul restrîns. Examină paharul ; se gîndi că în el rămăsese ceva vin, acum era gol. Pipăi cu degetele pe pardoseală pînă dădu de un loc lipicios, puțin mai departe de bufetul cu discurile, lîngă care se afla acum paharul. Sări în picioare simțindu-și sîngele zvîcnindu-i în gît.

Își plimbă privirile prin cameră. Se lăsă în genunchi, privind sub divan. Se duse la ferestre, verifică din nou încuietorile. Cu paharul plin în mînă, dădu perdeaua la o parte și privi în parcajul din stradă. Se întoarse și pipăi încă o dată pata lipicioasă cu vîrful degetelor. Poate că de fapt era altceva. Cu greu o mai putea percepe. Partea importantă era că nimeni... dar apoi îi trecu prin minte o altă posibilitate.

Cu pași lungi și apăsați, trecu în goană prin cameră, prin micul vestibul, deschise cu forța ușa, cît pe ce să alunece pe ștergătorul de la intrare, și smulse cu forța capacul dulapului de pe palier, în care era contorul electric. Degetele sale căutară printre patroanele siguranțelor de rezervă. Le împinse la o parte, le aruncă pe jos, pipăi prin colțurile dulapului — nimic. Nu a găsit cheia pentru femeia de serviciu. Reluă din nou căutarea cu degetele, mai încet; nimic. Nici o cheie. Din nou lîngă telefon, în picioare, formînd numărul femeii. Nu răspunse nimeni. Își aruncă privirile înspre ușa de la intrare, pe care nu uitase să o trîntească în urma lui, cînd revenise alergînd în apartament. După ce formă numărul a cincea

oară, tocmai cînd era pe punctul de a pune receptorul în furcă, i se răspunse.

— Eu sînt, Borck. Doamnă Madsen, ai luat cheia cu dumneata ultima dată cînd ai fost aici ?

— Ce să iau... ?

— Ai luat cheia cu dumneata, sau ai pus-o înapoi în dulapul contoarului, așa cum faci de obicei.

— Domnule Borck, *întotdeauna* o pun în dulap.

— Și de data asta ?

— A dispărut ?

— Da, a dispărut. Ești sigură că nu...

— Absolut sigură. Atunci, cum o să mai intru, domnule Borck ?

— Absolut, absolut sigură ? N-ai vrea să te uiți să vezi dacă...

Femeia nu avea nici urmă de îndoială. Procedase absolut ca de obicei. După ce puse receptorul în furcă, rămase pe loc un răstimp, privind în direcția ușii de la intrare. Mîna i se mai odihnea pe receptor cînd sună telefonul. Și-o retrase de parcă fusese electrocutat. Privi aparatul : era gri-deschis la culoare, așa cum îl comandase (și plătise diferența) pentru că nuanța se potrivea mai bine cu celelalte lucruri din cameră. Telefonul sună a doua oară ; își privi degetele care începuseră să se strîngă în jurul receptorului fără a-l ridica. A treia oară. Duse receptorul la ureche.

— Eu sînt, rosti o voce, la celălalt capăt. Nimeni altul decît *eu*.

CAPITOLUL 11

— Cine-i la aparat ?

Borck coborîse vocea ca și cum se temea să nu fie auzit prin pereți de către vecini. Înainte de a primi un răspuns auzi respirația grăbită a cuiva, la celălalt capăt al firului.

— Gîndește-te la un număr.

— Cine-i la aparat ?

— Gîndește-te, de pildă, la o sută și optzeci de mii. Te-ai prins ? Bun. Scade zece mii. Cu cît mai rămîi ?

Borck puse receptorul în furcă ; telefonul sună din nou. A patra oară îl ridică.

— Mai rămîn o sută șaptezeci de mii.

— Probabil ați greșit numărul.

— Asta se poate verifica repede. Hai să le luăm pe rînd. Mai întîi, numele tău este Borck. Doi, am în buzunar cheia de la apartamentul tău.

Tăcere. Vocea era limpede ; se auzea distinct șuieratul produs de aerul tras în plămîni, după fiecare propoziție.

— Și în al treilea rînd ? se auzi Borck spunînd.

— Aha! Deci ne interesează? Deci pînă la urmă numărul era cel bun. Trei: am ceva în buzunar, ceva ce te-ar putea interesa, amice.

— Cine *ești?* Nu știu despre ce vorbești. Nu cumva m-ai confundat cu un alt Borck?

— Așadar, ne e frică, nu? Nu-ți reproșez deloc chestia asta. Ți-e teamă de vechea șmecherie cu magnetofonul. Ascultă, din păcate nu ne-am cunoscut deloc cum se cuvine, și ar fi o idee grozavă să ne cunoaștem așa cum trebuie chiar acum. Știi, partea frumoasă a situației este că *eu* știu *cine* ești, însă tu... ascultă, uite ce, propun să facem cunoștință pînă la urmă. Acum te afli în picioare, lîngă birou, pentru că n-ai avut timp să muți telefonul — apropo, telefoanele astea gri sînt foarte șic, nu-i așa? — să-l muți lîngă pat, unde mai există o priză, am dreptate? Aș putea să-ți dau ideea să desfaci perdelele pe care le-ai apropiat atît de mult acum cîteva clipe. Alo, alo, mai ești acolo?

— Cine-i la aparat?

— O, nu, n-o lua de la cap. Desfă perdelele, să ne putem vedea reciproc.

— Dacă vrei să-mi spui ceva, spune odată. În treizeci de secunde închid.

— Dacă închizi, amice, mi-e teamă c-o să-mi sară țandăra. Și cred c-ar trebui să ai destulă imaginație să-ți închipui și singur ce-aș putea face în *această* situație. După cele întîmplate, ar fi inexact să se spună că ești lipsit de fantezie, ce zici? Vreau să spun, cum dracu' ai izbutit... dar de unde să știu eu, însă ai fost

fără îndoială *isteț*, amice. Că doar eu însumi m-am uitat în cele trei sertare, nu-i așa? Ce mai, jos pălăria. Dar încă n-ai scăpat de mine, sper că mă-nțelegi. Treizeci de secunde, ziceai? Mai ești la telefon? Buun, atunci dă perdelele la o parte.

Salonul lui Borck avea fereastră către strada principală. Din loc în loc se aflau cîteva case lungi cu acoperiș scund, rămase de pe vremea cînd orașul mai era încă un sat. Între două astfel de case, în fața ferestrelor luminate ale brutăriei cooperatiste, se găsea o cabină telefonică. Șovăind, Borck desfăcu perdeaua. Cînd ochii i se obișnuiră cu lumina săracă de afară, văzu o siluetă în cabina telefonică.

— Așa! Iată-mă! Venise vorba despre magnetofon. Așa că fii cu ochii-ncoa. Am să deschid ușa și pun pardesiul afară. Acum sînt numa-n costum. E frig, totuși îmi scot haina și o pun și p-asta afară. Așa. Cărțile de telefon? Le pun și pe ele pe jos. Acum țin receptorul cu brațul întins. Ești satisfăcut de dovezile-astea că nu te înregistrez?

Borck își concentră privirile pentru a urmări mișcările individului. Nu putea să-și dea seama dacă omul era într-adevăr sau nu în cămașă.

— Cine ești și ce dorești? repetă Borck, fără prea multă convingere.

— Desigur, nu știu în amănunt cum s-au petrecut lucrurile, continuă omul, dar ia ghicește ce am în mîna stîngă.

Urmă o pauză, în răstimpul căreia își ascultară reciproc respirația.

— Şi încă ceva. Nu prea am fise să le tot bag în gaura asta, aşa că nu închide telefonul ! N-ai să faci altceva decît să mă forţezi să urc şi să-ţi fac o vizită în persoană. Înţeles ? Bun. Acum să discutăm lucruri serioase. Tu ai banii, într-un fel sau altul acest lucru trebuie... cum se spune mai potrivit în limbajul bancar... *confirmat*. Să spunem *confirmat ?* Ai fost isteţ — şi fin'că veni vorba, abia aştept să aud toată tărăşenia — dar eu mă aflu aci, jos, iar tu acolo, sus... alo, s-a mai dus o monedă de 25, repede mai merge drăcovenia asta... Unde ajunsesem ? A, da, spuneam că tu eşti acolo, sus, şi trebuie să găsim într-un fel o modalitate de a împărţi banii. Alo ?

Borck inspiră profund.

— Nu ştiu cine eşti, dar din ce aud îmi dau seama că-ţi lipseşte-o doagă, iar acum voi suna la poliţie.

— Ce-o să le spui ălora de la poliţie ? Că un respectabil casier de bancă este ţinut sub ameninţare de un periculos jefuitor de bancă ? *După* o lovitură reuşită ? Ştii, ceva este *complet* în neregulă într-o poveste ca asta. Şi încă un lucru : acest „ceva" din mîna mea stîngă, cunoscut ţie... ştii ce-am să fac cu el acum, doar aşa ca să mă distrez ?

Borck se trîntise la pămînt, sub fereastră, mai înainte ca interlocutorul lui să-şi fi terminat cuvintele. Imediat vocea din telefon deveni mai puternică şi mult mai isterică.

— Ridică-te imediat ! Crezi că-s aşa de smintit să trag ? Ridică-te chiar în clipa asta,

dacă nu, cît ai zice peşte sînt la tine. Prima dată te-am sunat în semn de prietenie. Dacă nu eşti în picioare cînd voi...

Borck se ridică din nou.

— Aşa-i mai bine. Şi fiindcă tot te afli acolo, poţi să iei şi aparatul — pune cele două cărţi de telefoane pe pervaz, iar telefonul *deasupra lor*. Asta înseamnă *acum*. Problema e că pînă la urmă va trebui să închidem telefoanele, iar eu am rămas la părerea c-ar fi mai bine să ne vedem aparatele, şi tu şi eu. Aşa, chiar aşa.

— Te pot reclama pentru ameninţări.

— Amice, *poţi* face o mulţime de lucruri. Numai că nu le *vei face* pe toate. Şi pe cine ai să reclami ? Habar n-ai cine sînt eu. Le poţi explica poliţiştilor în mod logic motivele pentru care cineva vrea să te ameninţe ? Nu există decît *o singură* explicaţie rezonabilă, şi nu-i deloc în interesul tău să-ţi vină ideea de a le vinde pontul prietenilor noştri detectivii, nu-i aşa ? Iată de ce n-ai pus încă receptorul în furcă.

Borck puse receptorul în furcă ; imediat telefonul sună din nou. Închise perdeaua la repezeală, se aşeză pe pardoseală şi se chiorî afară, printre marginea de jos a perdelei şi pervaz. Îl văzu pe individ ieşind din cabină cu receptorul în mînă, trăgînd firul după el, culegînd mai întîi haina, apoi pardesiul de pe pavajul pe care le aruncase. Borck tîrî din nou aparatul pe parchet şi ridică receptorul.

— Îţi spun pentru *ultima* dată. Dă perdeaua la o parte şi ridică-te din nou la fereastră, cu

telefonul tău, în chiar clipa asta. Știu că ai o șansă de a da o fugă pînă jos la mașina ta și de a o șterge. Dar chiar dacă scapi de data asta, știi la fel de bine ca și mine că-ți voi lua urma. De acord, poți să-ți cumperi un lanț de siguranță și o nouă broască, *mare scofală* ! Nu poți să te debarasezi de mine și nici la poliție n-ai să te duci. Acum am să încep să număr pînă la... pînă la cît se numără de obicei ?... apoi sosesc la tine. Să zicem pîn' la zece ?

Borck trase perdeaua și se ridică în picioare odată cu aparatul pe care-l puse din nou deasupra cărților de telefoane. Individul se îndrepta înspre cabină, în acea clipă.

— Eu unul, spunea el, n-am nici un interes să-i pun pe prietenii noștri detectivii pe urmele tale, nu-i așa ? Cunoști proverbul ăla bătrînesc : „în unire stă puterea". Uite ce, asta a fost ultima mea fisă, deci să n-o mai tîrcolim atîta. Gîndește-te la un număr, Flemming Borck, gîndește-te la douăzeci și cinci la sută. Gîndește-te la suma de patruzeci și cinci de mii de coroane, partea ta.

— Habar n-am despre ce vorbești. Habar n-am cine ești. Singurul lucru pe care-l știu este că m-ai amenințat cu revolverul.

De data aceasta, omul de la celălalt capăt șovăi un lung răstimp.

— Bineînțeles, spuse el, mă pot duce oricînd să fac rost de alte fise.

Din nou șovăi ; răsufla cu și mai multă putere. Ascultîndu-l, Borck avu senzația că individul era pe punctul de a-și pierde ceva din încrederea în sine.

— În regulă. Facem pe din două.

Din senin, expresia ca și întreaga situație îi reamintiră lui Borck de felul cum se tocmesc doi școlari pentru cine știe ce obiect de joacă, rîvnit de fiecare în parte. Îl asemui în gînd pe bărbatul din cabina telefonică cu unul dintre puținii băieți din curtea școlii, pe care el putea să-i tragă pe sfoară, fără ca mai tîrziu să plătească, și își auzi propria voce căpătînd un plus de încredere.

— De acolo de unde te afli acum n-ai fi putut să mă împuști, chiar dacă aveai într-adevăr un revolver în mînă, spuse el. N-ai cum să ochești și nu poți să tragi. Ești nebun de legat. Am de gînd să te reclam la poliție, iar acum voi închide telefonul.

Cu o mișcare rapidă se aruncă iarăși sub nivelul pervazului și ascultă să audă împușcătura, bîjbîind în același timp după marginea perdelei pentru a o putea trage din nou. Nu puse receptorul în furcă de aceea fu în stare să audă vocea individului venind de deasupra, de pe pervazul ferestrei.

— Idiotul dracului ! I-am fi putut împărți așa de bine ! Ce naiba, doar am colaborat, nu ? ! De ce vrei să strici totul ? De acord, amîndoi am fost la fel de isteți, deci ni se cuvin părți egale. Amîndoi am riscat în aceeași măsură, așa că de ce să nu împărțim ? Nu-i *cinstit*. Nu *pot* să te las s-o ștergi cu toți banii, *idiotule*. Încearcă să pricepi lucrul ăsta. Haide, ridică-te din nou. N-am să trag. Vreau să fim pe picior de egalitate, nimic altceva. Nu-ți ajunge o jumătate ? Cu jumătate de sumă

amîndoi ne putem distra de minune, și tu și eu, am putea fi prieteni... În regulă, faci cum crezi.

La celălalt capăt receptorul a fost pus în furcă. Borck izbutise să închidă perdeaua și apoi să-și ridice ochii pînă la muchea pervazului. Individul tocmai ieșea din cabină cu haina și pardesiul pe un braț ; un bărbat de înălțimea lui Borck, cu părul ascuns sub o șapcă de lînă.

Borck se repezi aplecat din mijloc la scaunul la care se gîndise tot timpul cît durase conversația. Tot aplecat, alergă în vestibul cu scaunul în mîini. Acesta nu era suficient de mare. Se întoarse în goană să ia scaunul din bucătărie ; laolaltă mai aveau puțin să umple spațiul dintre ușa de la intrare și cea de la baie. Tot în fugă aduse noptiera, aruncînd pe jos cărțile și ceasul deșteptător. Cele trei piese formară împreună un bloc solid, imediat ce se porni să bată în masă pentru a o forța tot mai adînc, între cele două scaune, ca pe o pană.

Cînd termină treaba se retrase, cu respirația tăiată, contemplîndu-și manopera. Stinse toate luminile și-și ciuli urechile să prindă zgomotele familiare venind din celelalte apartamente învecinate.

Mult mai tîrziu auzi, la parter, ușa de la intrarea principală pocnind, apoi zgomot de pași urcînd scările. Dar trecură mai departe. Timpul continuă să se scurgă. Se furișă înapoi la fereastră și iscodi pe sub marginea perdelei în jos, la cabina telefonică, acum goală.

După ce se înserase auzi soneria de la ușa apartamentului. Se aplecă peste mobile și văzu, prin vizor, un bărbat străin, corpolent, brunet, de vîrstă mijlocie. Cum Borck nu deschise, acesta sună la ușa de vizavi ; purta pe umăr o tașcă burdușită cu broșuri religioase pe care a încercat cu insistență să le vîndă soției vecinului.

Pe la miezul nopții, Borck se întinse pe divan, complet îmbrăcat. Ca să nu-l prindă somnul porni aparatul de radio.

CAPITOLUL 12

ZGOMOTUL FĂCUT DE ZIARELE de dimineață căzînd din fanta pentru scrisori pe pardoseala holului îl trezi în apartamentul baricadat. Desfăcu perdelele cu grijă fără să aprindă vreo lumină și își îndreptă ochii către cele două perspective : lumini care se aprindeau în ferestre, iar jos începutul traficului rutier pe artera principală, aflată încă în beznă.

Se strecură peste baricadă și — tot pe întuneric — își pregăti cafeaua în bucătărie. Faptul însuși de a fi treaz, gîndul la o nouă zi și la o nouă șansă, totul îi dădea un sentiment de deplină fericire. Individul renunțase la încercarea de a intra cu forța în apartamentul său. Mai era încă o mulțime de lucruri care puteau fi făcute și nici un motiv de panică. Își bău cafeaua pe întuneric, ascultînd zgomotele reconfortante făcute de alții trezindu-se în vecinătate ; sonerii de ceasuri deșteptătoare, ceainice cu fluiere, la radio, programul de dimineață cu muzică specială pentru sărbătorile de iarnă.

La orele opt sună la trei lăcătuși consecutiv ; după cîte se părea îi sculase pe toți din

somn. Răspunsul lor a fost același : „...în nici un caz *înainte* de Crăciun".

Cu multă grijă demontă baricada și citi ziarul care căzuse între cele două scaune. *Încă nici o indicație privind cele două jafuri* — spunea un titlu, pe una din paginile interioare. Înainte de a-și îngădui să părăsească apartamentul își mai roti privirea pentru a vedea dacă nu mai exista vreo măsură de siguranță ce putea fi luată. Se hotărî să lase totul baltă.

Drumul făcut nu-i luă decît cinci minute. Se afla din nou înapoia ușii sale, nimeni nu-l urmărise ; în aparență nimeni nu fusese în apartament în lipsa lui. Dar descoperi curînd că lanțul de siguranță cumpărat de la magazinul de fierărie nu putea fi montat cu sculele pe care le avea în casă. Încrederea în sine, pe care o simțise la trezire, începuse să se risipească. Sună la magazin și primi răspunsul pe care-l anticipase : „...în nici un caz *înainte* de Crăciun". Curînd trebuia să fie la bancă.

Se gîndi să telefoneze, să spună că nu putea veni, însă își dădu seama că individul fusese deja în apartament și nu descoperise nimic ; mai inspectă încă o dată camera de zi, bucătăria și alcovul și părăsi locuința ; la bancă se duse pe jos fără a simți că este urmărit.

— Poștașul ți-a adus ceva, îl anunță Berg imediat ce Borck se instală la pupitrul casierului.

Venind către el, Berg emise un sunet ciudat care-i făcu pe ceilalți să se răsucească și să se uite la el. Într-o mînă ținea o ilustrată, pe care o apăsa între degetul cel gros și arătător.

Ilustrata scotea un fel de tînguială, destul de asemănătoare cu aceea pe care o face o păpușă cînd e așezată pe spate.

— Micuța prietenă a lui Borck, rosti Berg, citind pe față cuvintele de pe ilustrată, micuța prietenă a lui Borck s-a întrecut pe sine.

După ce mai apăsă o dată, scurt, pe ilustrată, i-o înmînă lui Borck împreună cu o scrisoare. Ilustrata reprezenta o fetiță într-o fustă zgîrcită la lungime, desenată de o manieră care o făcea să arate uimitor de matură și provocatoare. Pe abdomenul păpușii, ilustrata avea o umflătură, iar mecanismul care, prin apăsare, producea tînguiala era fixat în acel loc. Borck preluă ilustrata și scrisoarea cu cel mai indiferent aer și le împinse deoparte, întrebîndu-se cît va trebui să aștepte pînă cînd curiozitatea celorlalți avea să se uzeze, și nu-l vor mai urmări cu privirea. Recunoscu imediat majusculele de pe plic.

Era ultima zi cînd banca mai era deschisă înainte de Crăciun, ziua de dinainte de ajunul Crăciunului, și valul de clienți care se revărsă în bancă la deschidere a fost copleșitor. Mai erau destui care se holbau împrejur și-l fixau pe Borck într-un fel care-i trăda că veniseră numai din curiozitate. Abia în jurul orei unsprezece interveni o pauză, și Borck îndrăzni să întoarcă ilustrata pe partea cealaltă.

Pe verso se aflau cuvintele : GÎNDEȘTE-TE LA UN NUMĂR. Nimic altceva. Era adresată băncii, și lui, dar nu era nici timbrată, nici francată. O vîrî cu rapiditate în buzunar și

privi în jur. Nici unul dintre ceilalți nu se uita în direcția lui. Începu să desfacă plicul.

Despături hîrtia și citi : ÎN FIECARE ZI VEI PRIMI CÎTE O ILUSTRATĂ HAZOASĂ. Mai jos, scrise cu alt pix, și pe un suport mai rugos, erau cuvintele : CE-AI ZICE SĂ NE ÎNTÎLNIM ȘI SĂ GĂSIM O SOLUȚIE ? Și chiar la baza paginii : AM COMPUS O POEZIE : DE NU VEI ÎMPĂRȚI / DE TOȚI BANII TE-OI PĂGUBI.

— Cineva a vrut să vorbească cu tine, i se adresă Miriam, cînd el reveni la ghișeu după pauza de prînz. Îl privea de jos în sus, de la locul ei.

— Mi-a lăsat impresia că avea chef de glumă, adăugă ea.

În loc s-o întrebe : *„ce înțelegi prin chef de glumă“*, Borck confirmă doar, dînd din cap, și se strecură pe lîngă ea, ocupîndu-și locul. Din această cauză șoldurile lor se atinseră, și sunetul tînguitor ieși din buzunarul lui Borck. Miriam privi în sus către el, rîzînd.

— În ultima vreme se pare că ai de-a face cu tot felul de indivizi ciudați, îi spuse ea, peste umăr.

Se auzi soneria telefonului ; nici vorbă să confunde vocea.

— Eu sînt.

La cîțiva pași de el, rămasă în picioare, Miriam îl urmări cu privirile, zîmbind.

— Poștașul ți-a adus ceva, nu-i așa ?

— Nu va fi nici o dificultate.

— Aha. Deci nu sîntem chiar singur ? Sau ne mai e încă frică de acel faimos magneto-

fon ? Poate că am văzut prea multe filme polițiste în ultima vreme ? Bun. N-aveam altceva de spus decît că eu cred c-ar trebui să ne întîlnim, să discutăm ca de la suflet la suflet. Între patru ochi. N-o putem ține așa, ce zici ?

— Puneți-l doar într-un plic și alăturați formularul obișnuit pentru depuneri. Pentru a respecta regula, ar trebui să barați cecul.

— O luăm de la capăt, ești un veritabil talent al improvizației. Sînt încă foarte impresionat de prezenta de spirit dovedită de tine în bancă, în ziua cu pricina. Mai întîi felul cum mi-ai dosit banii, și apoi cum ai roit-o cu ei în zăpăceala generală. Și pe urmă teatrul pe care l-ai făcut la televiziune... Zău că *mi-a plăcut*. În sfîrșit, nu ți-am telefonat numai pentru a face schimb de amabilități. Trebuie să ne întîlnim.

— Desigur că puteți. Sîntem obișnuiți cu așa ceva. La revedere, domnule.

Telefonul sună din nou, aproape mai înainte ca Borck să fi lăsat receptorul din mînă.

— Pe legea mea, omule, că mare nătărău mai ești ! Îți închipui că am de gînd să dau înapoi în situația de față ?

— Nu, [illegible] e o [illegible]ă. Probabil ați primit un număr gre[illegible]

Miriam se întoarse la biroul ei. Berg, așezat la al lui, încerca să imite tînguiala de copil de pe ilustrată. Simonsen se străduia să rîdă cît mai [illegible]...

În acea după-amiază, Borck se duse acasă mergînd agale. Își strînseseră mîinile, urîndu-și reciproc sărbători fericite. Mutase ilustrata din

buzunar în servietă, temîndu-se ca nu cumva Berg sau Simonsen să se apuce să apese pe buzunarul pardesiului pentru a o face să se tînguie încă o dată.

Cînd, în micul lor cerc, schimbaseră strîngeri de mînă, Borck avu imediat impresia că recunoaște un șablon : Cordelius dominîndu-l pe Berg, Berg dominîndu-l pe Simonsen, iar acesta — pe măsura posibilităților sale — dominîndu-se pe sine ; Miriam în mijlocul acestui cerc. Iar el însuși, Borck, în sfîrșit în afara șablonului, în mijlocul lui și totuși liber, eliberat din această schemă pentru că avea un secret al lui, un secret necunoscut celorlalți care, cu imaginația lor săracă, nu puteau concepe așa ceva. Avea senzația că întreaga lui ființă îl trăda. „Am evadat din schema voastră.“ Ca rezultat, îl sîcîiau și mai mult, dar realiză faptul că toți pricepuseră — chiar și Miriam — că într-un anumit fel devenise invulnerabil. Văzură că înțepăturile lor nu-l mai atingeau decît în parte. Această parte devenise mai vulnerabilă decît oricînd, dar acum avea ceva în rezervă, și era încredințat că știau acest lucru. Vrînd parcă să aibă o confirmare, se retrase cîțiva pași, cuprinzîndu-i pe toți cu privirea, micul lor cerc, în care totul era prestabilit ; chiar și succesiunea strîngerilor de mînă trebuind să sublinieze faptul că, în răstimpul celor patru zile, fiecare va fi obligat să se descurce fără tovărășia celorlalți, fără șablonul la care se resemnaseră în mod tacit. *Sărbători fericite !*

În drum spre casă, deschise servieta și aruncă scrisoarea împreună cu ilustrata printre gratiile unei guri de canal. Nu credea că este urmărit, dar, pe măsură ce se apropia de locuință, se simți totuși din ce în ce mai neliniștit. Sentimentul de superioritate pe care-l trăise în bancă, atunci cînd se retrăsese dintre ceilalți, observîndu-le, din afară, strîngerile de mînă ca pe ceva ridicol — și ridicol de invariabil — îi fusese din nou anihilat. Pentru stăpînirea acestei superiorități se cerea un preț, pe care încă nu-l plătise.

Apartamentul său fusese devastat. Pardoseala bucătăriei era o mare de oale și crătiți, sertărașele de la birou fuseseră scoase și răsturnate pe suprafața biroului, plapuma și pernele fuseseră desfățate cu brutalitate, cămăși și rufărie de corp zăceau împrăștiate peste tot în alcovul său. Reacția de la care se abținuse multă vreme puse stăpînire pe el, și haosul din camere deveni tulbure ; fu nevoit să-și frece ochii cu batista.

Cărțile de pe poliță dovedeau că o mînă violentă scotocise înapoia lor. După ce trase perdelele, scoase volumul lui *Landos : Banca și schimburile valutare*. Recipisa se mai afla încă la locul respectiv. Se duse în bucătărie și luă din dulapul de alimente sticla de sirop de coacăze negre, o scutură și auzi cheia țăcănind. În acea clipă sună telefonul.

— E-n regulă, nu i-ai ascuns în apartament, de data asta m-am convins. Îmi pare rău că n-am făcut ordine, din păcate îmi ieșisem din fire. Ne întîlnim ?

Borck spionă pe sub perdea și-l văzu în cabina telefonică.

— De acord, atunci voi urca. Poți să și suni la poliție dacă ai chef, dar pregătește-ți o explicație valabilă. Să știi că tot nu văd un motiv logic pentru ca *eu* să fiu obligat să vin la tine.

Borck puse receptorul în furcă. Îl văzu pe individ părăsind cabina telefonică. Cîteva clipe mai tîrziu, cînd tocmai isprăvise cu baricadatul în vestibul, sună soneria de la ușă.

Inima i se zbătu cu violență cînd se aplecă pentru a-l vedea pe bărbatul de dincolo de vizor : ochelari de soare și o pălărie mult trasă peste chip. După ce sună de cîteva ori, individul introduse cheia în broască, o răsuci și încercă să deschidă ușa împingînd. Mobilele trosniră, dar rezistară. Apoi se auzi cum cineva a trîntit ușa de la parter, și insul renunță la tentativă ; scoase chiar și cheia din broască. În clipa următoare, clapeta rabatabilă de la fanta pentru scrisori fu împinsă înăuntru :

— Cunoști bufetul care se află mai jos, pe strada principală, nu-i așa ? Atunci e-n regulă. Acum mă duc acolo. În cîteva clipe ai să mă vezi trecînd pe lîngă cabină, așa o să știi că nu încerc să te trag pe sfoară. Bufetul ăla este aglomerat, deci n-ai de ce te teme. În plus, te poți asigura că n-am nici un magnetofon dosit pe undeva, dacă chestia asta îți dă bătăi de cap. Dar te sfătuiesc să vii, căci mai am încă o *droaie* de idei, și de data asta

sînt hotărît să nu te las să dormi pe-o ureche. Deci, la bufet, în zece minute.

Clapeta de la ușă căzu la loc cu zgomot, iar Borck îi auzi pașii îndepărtîndu-se în josul scărilor. Imediat după aceea îl văzu trecînd pe lîngă cabina telefonică, așa cum promisese.

Își puse pardesiul. Sentimentul de încredere în sine, pe care-l avusese dimineața și atunci cînd îi privise pe ceilalți urîndu-și reciproc sărbători fericite, la bancă, era din nou prezent. Știa acum că adversarul său, în ciuda evidențelor, bătea în retragere. Părăsi apartamentul și se îndreptă pe jos, calm, către bufetul cu autoservire.

CAPITOLUL 13

ÎN LOC SĂ INTRE ÎN BUFET, trecu mai departe, pe trotuarul de vizavi, riscînd, în același timp, doar o singură căutătură laterală. Tipul se înșelase, bufetul era practic pustiu ; el era așezat la o masă, lîngă perete. În picioare, la tejghea, stăteau cîțiva tineri. Cineva a deschis ușa și se auziră cîteva acorduri dintr-o melodie de iarnă produse de un tonomat. Ca la un semnal, cîțiva fulgi uriași de nea se așternură la picioarele lui Borck. Se ascunse în spatele unui camion.

După vreo cîteva minute își lungi gîtul. Ca și mai înainte, tipul era încă așezat la masă. Acum zăpada cădea mai repede. Borck examină strada principală, înainte de a sări în spatele camionului. Între oblonul lateral și cel din spate, se afla o fisură îngustă și lungă, prin care-l putea urmări pe individ fără nici un risc.

După cinci minute acesta se ridică și se duse la ușă, unde rămase în picioare privind afară în ninsoare. În lumina unui felinar de stradă, Borck îi văzu chipul, exact o clipă, la fel de deslușit ca în ziua cînd tînărul ur-

case pe motocicletă, după ce se debarasase de uniforma de Moș Crăciun ; așa cum mai tîrziu îl văzuse pe fotografia din arhiva poliției. Omul își scoase pentru o clipă ochelarii de soare pentru a iscodi la dreapta și la stînga, printre fulgii de zăpadă ; apoi reveni la locul lui din bufet și bău încet dintr-un pahar o băutură oarecare, fumînd, în același timp, o țigară.

Cinci minute mai tîrziu, se afla din nou în ușa bufetului. În acel moment, pe pavaj începuse să se formeze un strat superficial de zăpadă. Individul se duse la tejghea, plăti, își ridică gulerul peste urechi, își trase pălăria pe ochi, cercetînd strada în ambele sensuri, înainte de a o porni prin zăpada care acum cădea din abundență.

Borck se simțea atît de sigur pe direcția în care se îndrepta individul, încît îl lăsă să ia un bun avans. Ninsoarea îl ajuta. În plus îl putea urmări după amprentele bocancilor pe zăpadă : o nesfîrșită repetare a unui brad stilizat, mult simplificat ca desen. Se luă după brazii ale căror vîrfuri indicau direcția în care bănuia el că se duce tipul.

Borck se opri în apropierea locuinței sale. Așa cum proceda întotdeauna, stinsese toate luminile, dar acum cea din bucătărie era aprinsă. Indignarea provocată de această încălcare a intimității sale domestice se disipă rapid ; era complet absorbit de gîndul la iminenta sa victorie asupra adversarului și la propria-i viclenie, ceva ce nu realizase că posedă pînă în acea clipă.

Nu făcu nici o încercare de a ghici ce se petrecea de fapt în apartamentul lui. Omul nu mai putea agrava harababura pe care o făcuse deja. În timpul așteptării Borck se furișă, pe lîngă automobilele parcate, pînă la mașina lui și puse cheia în dispozitivul de contact. Beculețul care se aprindea la deschiderea portierei era lesne de deșurubat. N-a îndrăznit să stea în mașină ; se ascunse după unul dintre cele parcate și se forță, în vreo două rînduri, să înăbușe în fașă strănuturile pe care le simțea venind, în timp ce privea fereastra luminată a bucătăriei sale.

Îl văzu în rama ferestrei privind împrejur — Borck îl spionă prin două rînduri de ferestre de automobil. Se scurse un răstimp de zece minute, un sfert de oră. Pînă la urmă lumina din bucătărie se stinse. Borck se ghemui complet înapoia unei capote de automobil. Insul apăru în stradă, privi cu luare-aminte în toate direcțiile, apoi se îndepărtă pe drumul care ducea la iaz.

Cînd Borck aprecie că se scursese suficient timp pentru ca individul să fi ajuns la iaz și să cotească, urcă în automobil și o porni în urmărire cu farurile stinse. Apropiindu-se de autostradă, încetini mersul mașinii pînă izbuti să vadă limpede pe ambele părți. Urmele pașilor de pe pavaj erau ușor de urmărit : se îndreptau către șosea. Borck aprinse luminile de poziție, dîndu-și seama că fără nici o lumină era mult mai probabil să atragă atenția. Pentru prima dată îi trecu prin minte cît era

de norocos că, în ultima vreme, se întîlneau pe șosele atît de multe autoturisme Cortina.

Nu se înșelase : tipul venise cu un automobil. Cum Borck se apropia de șosea, fu întîmpinat și depășit de un autoturism Anglia de culoare roșie, al cărui contur tipic (cu geamul din spate înclinat negativ) devenise deja neclar din cauza ninsorii. Era imposibil să confunde profilul bărbatului de la volan. Își spuse că nimeni nu închiriază autoturisme Anglia. După ce a întors și s-a apropiat de el, din sapte, văzu că zăpada acoperise deja placa de înmatriculare. Dar atunci probabil că și numerele sale fuseseră acoperite de zăpadă. Păstră viteză redusă pînă în clipa cînd autoturismul Anglia se făcu nevăzut într-un loc unde autostrada făcea o curbă ușoară.

Anglia se găsea încă înaintea lui cînd ajunse și el la curbă. Au urcat pe lîngă fabrica de lumînări, pe lîngă reprezentanța Volvo, au parcurs pasajul complicat de peste autostradă, au depășit stația automobilului, coborînd apoi spre sistemul de intersecții în frunză de trifoi. Aici simulă că merge drept înainte deoarece se apropiase prea mult de autoturismul Anglia, depăși calea de acces care ducea în jos, la autostradă, întoarse și într-o clipă fu înapoia lui — despărțiți acum de cîteva automobile — la o distanță mai convenabilă. Anglia nu făcu nici o încercare de a-și mări viteza în ninsoarea abundentă.

A fost o lungă cursă de urmărire, dar deloc dificilă. Autoturismele avansau încet, fiecare la mică distanță de stopurile celui din față.

Din cînd în cînd, Anglia se lansa în depășiri. Zăpada căzuse de pe placa de înmatriculare a mașinii, iar Borck scoase un creion cu pastă și notă numărul pe un cartonaș, pe care-l legase de coloana de direcție ca să-și aducă aminte cînd să predea mașina pentru următoarea gresare și înlocuire a uleiului.

Au condus mai departe spre Copenhaga pînă au ajuns la linia de centură. În acest loc Anglia își schimbă direcția, iar Borck, la o distanță potrivită, făcu la fel. Aproape tot timpul Borck a condus cu farurile la faza mică, uneori însă, în speranța că se camuflează cumva, le stingea complet, folosind numai luminile de poziție ; dar gîndi că probabil nu avea nici un rost să procedeze astfel.

Cam atunci cînd ajunseră pe șoseaua de centură, între ei se mai băgaseră cîteva automobile. Borck s-a temut să le depășească ca nu cumva să fie descoperit ; să nu fie văzut în oglinda retrovizoare laterală a Angliei. În fiecare clipă cînd exista posibilitatea unei schimbări de direcție, urmărea încordat să vadă ce se petrece înaintea lui. În sfîrșit văzu că autoturismul Anglia iese din coloană pe stînga, iar luminile sale de poziție străluciră mai tare. Borck n-a îndrăznit să se angajeze și el pe stînga, ci s-a mulțumit doar să reducă din viteză.

Anglia ieși din rînd, la care Borck se angajă pe stînga, fără să semnalizeze. Condusese cu faza mică, acum însă stinse complet farurile, lăsînd aprinse numai luminile de poziție. Se luă după autoturismul Anglia. Îi despărțeau

cîteva automobile, și încercă să se țină ascuns în spatele lor.

Cînd ieși în sfîrșit din ascunzătoare, o clipă fu incapabil să distingă înaintea lui autoturismul Anglia. Era totuși acolo; accelerase puțin doar pentru a se distanța de automobilele interpuse. Borck riscă o depășire. Exact în acea clipă Anglia ieși din rînd la dreapta, frînă și se angajă în noua direcție, în timp ce Borck, care tocmai depășea alt automobil, fu obligat să-și continue cursa drept înainte. În trecere notă semnul *Drum-înfundat* sub numele străzii pe care se angajase Anglia.

Își continuă încă puțin cursa, apoi o luă și el la dreapta pe un drum, tot o fundătură ca și cel dinainte. Parcă între două felinare de stradă și privi în oglinda retrovizoare; în urma lui, beznă totală. Ieși din mașină.

Se afla într-un cartier cu vile de vară. La capătul fundăturii, pe un terasament de cale ferată uimitor de înalt, trecea un tren; avea vagoane de dormit străine cu acoperișuri palide, bombate și ferestre elegant rotunjite la colțuri, cu mulțime de lumini și pasageri. Trenul părea că nu se mai sfîrșește. Întorcîndu-i spatele, Borck porni către strada mai mare.

Aceste străduțe erau pustii. Nu se vedea nici o lumină în vilele din grădinile mici și desfrunzite. Îi dădu prin minte ideea că individul ar fi putut să-l ademenească într-o capcană, și fu cît pe ce să alerge înapoi la automobilul său, dar se stăpîni. Ajunse la fundătura pe care se angajase autoturismul Anglia de culoare roșie. Puțin mai încolo, parcată sub

un felinar de stradă, se afla Anglia, aparent părăsită, cu luminile stinse.

Trenul trecuse, lăsîndu-i o senzație intensă de însingurare și o ușoară surzenie. Borck se gîndi de două ori să se ducă la automobilul parcat, al cărui contur se transforma rapid sub zăpadă. Dacă ar fi fost el în pielea celuilalt, și-ar fi ademenit adversarul într-un loc exact ca acela? Era posibil ca tipul *să nu fi observat* că era urmărit? Pe de altă parte, își spuse el, omul nu știa nici pe jumătate cît știa el. Pesemne se simțea mai în siguranță decît era în realitate. Strada se numea *Hjertegraesvej*. Borck începu să înainteze pe ea.

Era posibil să se fi ascuns în mașină, dar deja de la o anumită distanță de aceasta, Borck văzu urmele de pași care se îndepărtau de ea. O poartă larg deschisă; cîteva lumini fuseseră aprinse în interiorul micului bungalov construit din bîrne, cu obloane de lemn.

Hjertegraesvej nr. 9. Putea să se ducă pînă acolo, să privească înăuntru, dar n-a îndrăznit, și în orice caz n-avea timp de pierdut. Borck se îndreptă din nou către strada mai mare, tîrîndu-și picioarele, pregătind în minte cuvintele, pe care urma să le rostească.

În cabina telefonică, avu o problemă: nu se putea hotărî la care număr să sune. Privise toate numerele de sub cuvîntul *Poliția*, înșirate în coloanele speciale de pe prima pagină a cărții de telefon. La *Secția B*, descoperi că putea alege între Biroul central de anchete — acolo unde fusese împreună cu Miriam — Departamentul tehnic și Secția de Cercetări.

Nu-și putea aminti numele celor doi detectivi cu care avusese de-a face el însuși, și dorea să-i evite. Era ora șapte — oare era vreunul dintre ei la birou în clipa aceea? Se hotărî să încerce la Secția de Cercetări, descoperi că oricum numărul era același pentru toate cele trei secții, îl formă și își prinse strîns nasul între degetul gros și arătătorul mîinii drepte.

— La telefon un prieten de-al lui Moș Crăciun, spuse el, după ce receptorul a fost ridicat la celălalt capăt, iar el a cerut departamentul tehnic.

— Pot să vă spun unde puteți pune mîna pe prietenul meu, tipul care s-a îmbrăcat ca Moș Crăciun și a-ncercat să curețe o bancă, vă amintiți?

— O clipă, să vă fac legătura.

Se auziră mai multe declicuri, care, presupuse el, însemnau că erau pe cale de a conecta un magnetofon. Încercă să-și modifice și mai mult tonul vocii, în același timp strîngîndu-și nasul atît de tare, încît începu să-l doară.

— Alo?

— Sînt un fost prieten al individului care s-a dat drept Moș Crăciun, încercînd să jefuiască o bancă, dar l-a apucat bîțîiala de frică. În clipa asta puteți pune mîna pe el — se-ntîmplă să fie un vechi prieten al poliției.

— Cine-i la aparat?

— Lăsați baltă formalitățile și aduceți un cîine cu voi, unul care a luat mirosul mantalei roșii, pe care Moș Crăciun a aruncat-o pe pardoseala băncii. Dar atenție! individul are pistol — fără permis, dacă vreți să știți. Nu uitați să luați și niște cîini. Puneți-i mai întîi să miroasă mașina lui — dac-o *fi* a lui. O Anglie roșie, KN 41.911. E parcată pe strada Hjertegraesvej, în fața numărului nouă. Îl veți găsi pe individ în căsuță, dacă vă grăbiți.

— Nu vreți să ne spuneți cine sînteți?

— Asta-i un pic cam greu. Și nu pierdeți nici o clipă, fiindcă sun de la un telefon public. Mai bine dați fuga cît mai repede cu putință. Hjertegraesvej, numărul nouă, o Anglie roșie, începeți cu cîinii de acolo, și aduceți și costumul de Moș Crăciun — restul o să vă pice ca pe tavă. Cum spuneam, tipul este o veche cunoștință de-a voastră. Îl aveți în albumul cu poze. Și nu uitați, umblă cu o sculă la el.

Borck așeză receptorul în furcă și-și eliberă nasul din strînsoarea dureroasă. Cuvîntul *sculă* îl făcuse să se simtă ridicol. Încerca sentimentul că putea să se trădeze doar prin acest cuvînt; a știut că sună cum nu trebuie în chiar momentul cînd îl rostise. Aducea a literatură ieftină, era tipic pentru el.

Privi împrejur prin geamul înghețat al cabinei telefonice; nu se afla nimeni în spațiul vizibil din colțul unde se găsea situată cabina, luminată de la vitrina unei băcănii, al cărei geam fusese stropit pe dinăuntru cu ceva ce trebuia să aducă a flori de gheață.

Traversă la automobilul său și urcă. Se afla încă destul de aproape de terasamentul de cale ferată ca să poată auzi alt tren trecînd.

Simțea că i-ar fi plăcut să fie acolo, în cazul că poliția avea să vină, dar se hotărî să aleagă soluția cea mai cuminte, și porni la drum. Îi revenise în minte locuința scotocită : acolo totul va trebui pus în ordine, căci nu se putea ști cînd aveau să fie la ușa lui, și nu exista explicație rezonabilă pentru starea în care se afla în prezent.

Totul se afla la loc înainte de ultimele știri la televizor. Nimeni nu i-a telefonat, nimeni n-a sunat la ușă, știrile se refereau doar la traficul rutier paralizat de zăpadă. Dincolo de perdeaua sa continua să ningă. Mai baricadă încă o dată ușa, doar de dragul siguranței. Însă nimeni nu i-a sunat la ușă, nici o cheie n-a fost introdusă în broască.

CAPITOLUL 14

UNUL DINTRE CEI DOI DETECTIVI — niciodată nu le aflase numele — avansă pe coridor în întîmpinarea lor.

— Îmi pare rău că vă deranjez exact cu două zile înainte de Crăciun. Intrați o clipă.

Miriam îl luase pe Borck la braț, și nu-i dădu drumul decît cînd văzură că nu puteau intra pe ușă în același timp.

— Luați loc, vă rog. Așa, într-o clipă veți vedea cinci bărbați, aliniați în picioare. Doriți o țigară ? Unul dintre ei este individul despre care sînt sigur că ați citit în ziare. Este o veche cunoștință de-a noastră ; se ocupă mai ales cu furturile în taxiuri și alte găinării de același fel. Se pune întrebarea dacă și *voi* îl puteți recunoaște. Chestia cam aduce a bal mascat, dar o să vedeți și singuri. Ne vom deplasa încet și cu atenție prin fața celor cinci, apoi, dacă preferați, putem aștepta pînă ajungem înapoi în biroul meu, înainte de a discuta. Numai să nu vă grăbiți — în regulă ?

— Bal mascat ? întrebă Miriam.

Chipul competent al detectivului schiță o umbră de zîmbet.

— I-am îmbrăcat pe toți la fel : ochelari de soare, pălărie de fetru, impermeabil.

O porniră pe un coridor și intrară printr-o ușă pe care scria : *Intrarea interzisă cînd lampa roșie este aprinsă.* Lampa roșie era aprinsă.

Cinci bărbați stăteau cu spatele la perete, sub o lumină puternică, orbitoare. Borck îl recunoscu pe cel cu numărul doi imediat ce păși în încăpere. Miriam intrase înaintea lui, dar rămase pe loc de parcă ar fi preferat să-l ia din nou la braț. Detectivul îi urmă la cîțiva pași.

Cîteva reflectoare fixate pe plafon fuseseră îndreptate asupra celor cinci indivizi. Asemănarea lor avea un efect comic : nu numai că toți purtau același tip de impermeabile, de pălării moi din fetru și de ochelari de soare, ci mai erau și de aproximativ aceeași statură, și stăteau în aceeași poziție : în picioare, cu mîinile în buzunarele impermeabilelor.

Bățos, Borck își fixă privirile pe primul individ din șir. Cu toate că nu o putea vedea pe Miriam, simți că privirile ei trecuseră deja mai departe și se opriseră asupra persoanei adevărate. După ce îl studie îndelung pe primul individ, ca și cum acela ar fi putut fi într-adevăr o posibilitate — un tip cu un nas mult prea coroiat și cu buze mult prea subțiri, probabil un polițist — Borck își întoarse privirile la Miriam ca să amîne clipa cea mai dificilă dintre toate.

Miriam îl privea deja pe ultimul din rînd, continuînd să avanseze cîțiva pași în aceeași

direcție, pentru a se opri șovăind nesigură, în mijlocul camerei. Borck îl privi pe tipul cu numărul doi drept în ochi.

Nu era în stare să interpreteze emoția pe care o putea exprima chipul individului. Teamă ? Ură ? Uimire ? Trăsăturile păreau lipsite de expresie, ca și cum toate aceste emoții și dorințe se anulau reciproc. Borck observă că tipul era foarte calm, așa că nu se grăbi. De fapt se ocupă de el mai mult timp decît de numărul unu, înainte de a trece la numărul trei, un ins ai cărui ochelari fiind prea mari pentru el, îi alunecaseră deja puțin mai jos, pe nas.

Miriam se întorsese la Borck. Detectivul se apropiase de ei, făcînd încă vreo doi pași înapoia lor. Borck observă că Miriam reluase examinarea de la capătul șirului, exact în clipa cînd el se deplasă la numărul patru.

Miriam făcu un pas înainte, de data aceasta către numărul doi, Borck trecu de numărul patru destul de repede și se opri în fața numărului cinci, pe care-l studie foarte mult timp, așteptîndu-se s-o audă pe Miriam spunînd ceva înapoia lui, dintr-o clipă într-alta.

Cel cu numărul cinci, semăna într-adevăr cu numărul doi. Aveau cam aceeași înălțime, părul le era de aceeași culoare, iar ochelarii insului cu numărul cinci i se potriveau. Fuseseră cumpărați, probabil, în graba ultimului moment, toți de aceeași mărime. Borck se apropie de numărul cinci și avu impresia că-l vede pregătindu-se să zîmbească pentru a-i anihila iluzia. Izbuti — fără a se uita la Mi-

riam — să zăbovească suficient de mult pentru a simţi că fata se apropia de el spre capătul şirului, astfel încît să-i poată acorda şi ea o şansă celui cu numărul cinci.

— Ei ? rosti detectivul îndărătul lor, după ce amîndoi îl studiaseră îndelung pe cel cu numărul cinci.

În loc să accepte comanda, Borck se întoarse la începutul rîndului reluînd examinarea. Miriam îl urmă. Au stat, unul lîngă altul, în faţa celui cu numărul doi. Expresia de pe chipul acestuia era neschimbată — i se păru lui Borck a fi la fel de complexă şi de nepătruns ca şi mai înainte. Le-a fost imposibil amîndurora să schimbe un ultim, definitiv mesaj.

Dar Borck însuşi cum arăta ? A simţit că într-o clipă chipul său va dezvălui prea multe, aşa că trecu la numărul trei care-şi fixase cu grijă ochelarii la rădăcina nasului. Borck se deplasă repede pe lîngă numerele trei şi patru şi zăbovi în faţa celui cu numărul cinci, iarăşi un timp îndelungat. Miriam procedă la fel. După care, Borck se răsuci brusc către detectivul aflat în spatele lor, rostind clar şi răspicat :

— Nici unul dintre ei.

— Dar domnişoara... ?

— Nu ştiu... de fapt eu nu l-am văzut decît din spate.

— Vă rog să mă însoţiţi în biroul meu.

L-au însoţit, Borck fiind ultimul. Cum trecu de adversarul lui pentru ultima dată, îşi spuse în gînd că, în sfîrşit, îi putea interpreta expresia de pe chip : furie. A fost împiedicat să-i întoarcă individului aceeaşi privire de conştiinţa faptului că ceilalţi patru erau probabil poliţişti, care în mod sigur îşi folosiseră timpul pentru a-i studia tot atît de temeinic pe el şi pe Miriam, aşa cum îi studiaseră şi ei.

— Nu este nici unul dintre ei ? repetă detectivul în biroul său unde, între timp, se instalase o dactilografă.

— Nici unul, adică, după părerea *mea*. Cel cu numărul cinci prezintă o oarecare asemănare.

— Numărul cinci şi numărul doi, spuse Miriam.

— Numărul cinci şi numărul doi seamănă *unul cu celălalt*. Dar n-a fost numărul doi, sînt absolut sigur. Ochii nu se potrivesc şi nici fruntea. Nu, nu se potriveşte deloc, dacă spiritul meu de observaţie este bun la ceva. Ciudat este că...

Borck înghiţi în sec. Ultimul semnal mintal îi venise la mijlocul frazei ; acum nu mai era posibil să reconsidere ideea. Riscă totul, la gîndul liniştitor că, pînă recent, încercările sale de a improviza fuseseră încununate de succes.

— ...ciudat este însă că, deşi sigur că tipul cu numărul doi nu este omul nostru, totuşi am sentimentul că... că eu... că l-am mai văzut cîndva, undeva...

Detectivul îl studie pe Borck multă vreme, fără a rosti un cuvînt. Miriam îşi plimba privirile de la unul la celălalt.

— Domnule Borck, capacitatea dumitale de observaţie este foarte bună. L-ai mai văzut

într-adevăr cîndva. Ultima dată cînd ați fost aici, ți-am arătat fotografia lui. Numărul doi *era* omul nostru. Să nu mă înțelegeți greșit, vreau să spun că el este acel Moș Crăciun care și-a pierdut cumpătul și și-a aruncat hainele. Mantaua. Cum spuneam, individul este o veche cunoștință de-a noastră, se află în albumele noastre cu fotografii. Iată unde l-ai văzut. Domnule Borck, ai o memorie excelentă !

Miriam îl fixă cu intensitate ; Borck încercă să pară modest, pe măsura situației.

— Dar ești sigur că nu-i omul *vostru ?* Cel care a reușit să scape ?

— Dar cînd am văzut fotografia, n-am spus că-s sigur ? Acum, nu mai știu...

— Ba da.

— Sînt încă sigur, din păcate.

— Atunci, din nefericire, va trebui să acceptăm faptul că nici încercarea de a prinde două muște dintr-o lovitură, dacă se poate folosi o astfel de expresie, n-a dus la nici un rezultat.

— Cum ați pus mîna pe individul ăsta ? întrebă Miriam, care, în cele din urmă, își îndepărtase privirea scrutătoare de pe Borck.

— O informație anonimă. O voce simulată ; de la un telefon public. Norocul cel mare în cazul majorității infractorilor este faptul că au dușmani. Dacă ar fi mai uniți, n-am putea prinde nici o jumătate din cîți ne cad în mînă. Dar după cîte se pare, nu pot învăța să fie uniți, cam asta e morala tuturor istoriilor pe care vi le-aș putea povesti. Domnule Borck, doar așa

pentru mai multă siguranță, nu crezi c-ar trebui să-l aducem pe individ aici ?

— Nu pentru siguranța mea.

— Dar pentru *a noastră ?*

Detectivul și Miriam zîmbiră. Borck simți dintr-o dată că n-ar mai fi putut să se supună la cele petrecute, încă o dată.

— Nici pentru a voastră. Sînt cum nu se poate mai sigur. N-a fost el.

— Trebuie să recunosc că are un alibi. Nu prea grozav, dar, totuși...

— Dar motocicleta ? Cîinii nu i-au mai păstrat mirosul ? Poate că...

— Din nefericire mirosul nu persistă la infinit, domnișoară.

Detectivul se întoarse din nou către Borck.

— Sigur ?

— Dar banii ? spuse Miriam.

— Mi-e teamă că a avut timp berechet să se descotorosească de ei, adică adevăratul făptaș, indiferent cine-o fi el. Chiar și acest individ ar fi avut timpul necesar.

Borck înfruntă privirea detectivului care rămăsese cu ochii pe el.

— Dac-ar fi fost cel cu numărul cinci, atunci aș fi... dar nu pot să mă înșel în halul ăsta. Răspunsul este da, sînt *absolut* sigur.

Ușa se închise în urma lor. Avu senzația că aceea fusese ușa care stătuse larg deschisă în urma lui zile de-a rîndul, așteptînd ca cineva s-o închidă temeinic.

— Bei ceva ?

— Ceva, la repezeală. N-am izbutit să cumpăr decît jumătate din darurile pentru Crăciun. În timp ce descuia ușa de la apartamentul lui, îi veni în minte cheia pe care individul o mai avea încă asupră-i, și retrăi sentimentul că o ușă rămăsese larg deschisă în urma lui. Dar cheia era de tipul cel mai banal, și cui să-i treacă vreodată prin minte că există vreo legătură între el și cheie ? O lungă... cîți ani vor trece pînă cînd adversarul său va avea iarăși nevoie de acea cheie ? Și oare nu li se luau toate obiectele personale ? Dar la urma urmelor, ca măsură suplimentară de siguranță, putea oricînd schimba broasca.

— Te superi dacă dau un telefon ? întrebă Miriam, în timp ce el umplea paharele.

Observă că mîinile îi tremurau ; a trebuit să țină paharul sprijinit de gîtul sticlei pentru ca băutura să nu se verse.

— Eu sînt. Am vrut să-ți spun doar că voi întîrzia puțin. S-au întîmplat tot felul de lucruri. O să-ți povestesc eu. Tu intră și găsește-ți o distracție oarecare...

Miriam se așeză pe marginea scaunului și goli paharul pe care Borck îl umpluse în mare grabă.

— Ce planuri ai pentru Crăciun ? întrebă ea.

— Ca de obicei, unchiul și tata — dacă vom izbuti să-l băgăm în mașină. Dar tu ?

— Nu știu dacă ți-am spus că fostul meu soț tocmai a divorțat. Așa că ne-am gîndit noi — experți în materie — că ar fi amuzant să petrecem Crăciunul împreună. Să nu-ți vină

să crezi ce buni prieteni sîntem acum, cînd între noi nu mai există *absolut nimic* — nu-i amuzant ? Știi ce ? Timp de o clipă am crezut că este într-adevăr numărul doi. Cel adevărat, acela care s-a deghizat în Moș Crăciun. Am crezut că e același care a fost și la noi.

— Probabil are o înfățișare de adevărat răufăcător.

— Probabil.

Miriam scoase limba și linse buza paharului ei. Se ridică, spunîndu-i :

— Flemming, îți doresc un Crăciun plăcut.

Îl îmbrățișă pe după gît, sărutîndu-l pe obraz. Îi ajunse în nări mirosul de tămîie care n-o părăsea aproape niciodată. O clipă o strînse puternic în brațe și se trezi cu buzele pe păru-i negru și neted. Apoi Miriam se îndepărtă și, dintr-un motiv sau altul, simți că o făcuse de o manieră mult mai categorică decît de obicei ; încă mai obișnuia să-l îmbrățișeze cu putere din cînd în cînd, doar pentru că-i plăcea să îmbrățișeze pe alții.

Era singur în apartament. Firma cu neon de deasupra brutăriei cooperatiste fusese aprinsă. Deschise o sticlă de bere neagră și o bău stînd în picioare la fereastră. Două fete se înghesuiseră în cabina telefonică, sfătuindu-se din cînd în cînd cu o a treia, rămasă afară. Coborî și cumpără ziarele de seară. Chipul individului îl întîmpină în fotografiile de pe toate paginile de titlu.

Sub fotografie scria : *Wilhelm Christian Sorgenfrey, studentul în științe economice care nu recunoaște că ar ști ceva despre „Jefuirea*

unei bănci de către Moș Crăciun“ — faptă pentru care a fost arestat.

Sus în apartament, lăsă ziarele să cadă pe pardoseală unul după altul pe măsură ce isprăvea cu cititul lor. Un mic titlu spunea : *Nu este același,* și *Bine cunoscut poliției,* un altul. Își puse discul *flamenco* și rătăci de colo-colo printre ziare, cu o altă sticlă de bere neagră în mînă.

Nu trebuia să fie văzut astfel. Trase perdelele, deși încă nu se întunecase, și puțin mai tîrziu scoase telefonul din priză. Mări volumul muzicii. Nu aprinse luminile, ci lăsă muzica să-i adune în minte cîteva imagini călduroase : un soare de culoare ocru, pereți de stîncă încinsă, bătaia regulată a valurilor, greieri întîrziați în căldura amurgului ; cutia sa pentru mîncare învăluită într-o lumină caldă, străvechea invitație de a te bucura de ospăț, *Velbekomme !* scrisă în diagonală, cu litere de mînă, aurite. Stătea cu picioarele larg deschise — pentru a-și menține echilibrul — cu cîte un ziar sub fiecare talpă. Ușa se închisese înapoia lui, și acum sosise clipa îmbătării. Scurse sticla din mîna care mai tremura încă ; se simțea fericit. Dar puțin mai tîrziu, descoperi că tremurul i se răspîndise în tot trupul ; deveni atît de violent, încît fu nevoit să se agațe de ceva pentru a-și menține echilibrul.

Februarie 1965

CAPITOLUL 15

ORGANISTUL PSALMODIA de o bună bucată de vreme cînd Borck se trezi pe neașteptate în plin imn, iar enoriașii răspîndiți prin capelă au trebuit să cînte mai repede pentru a-i ajunge din urmă și pe el și pe cei doi conducători de cor.

Borck ieșise în intervalul dintre rîndurile de scaune pentru a-i saluta pe ceilalți, pe măsură ce aceștia soseau : unchi, mătuși, nepoți, veri. Un slujitor bisericesc avusese grijă ca în primul rînd de scaune, la numai cîțiva pași de coșciug, să nu se așeze nimeni în afară de el.

I se păru că organistul lungea sau scurta versurile imnului după bunul lui plac, ca și cum ținea cu tot dinadinsul să fie în contratimp cu cele cîteva persoane din capelă, întîmplător în voce în ziua aceea. După cîteva versuri aceștia începură să se dea bătuți, și Borck își dădu seama că în curînd va cînta de unul singur. Își coborî privirile pe fițuica imprimată, ale cărei copii fuseseră distribuite împrejur de slujitorul bisericesc. Al doilea vers era deja în toi pe cînd el se mai chinuia încă să-și recapete suflul după primul :

Destinul îl hărțuie și pe bogat
și pe sărac,
Prielnic, doar zarului de aur...

Înapoia lui auzi o voce frîngîndu-se la mijlocul versului, și continuă de unul singur, înălțîndu-și glasul :

Ferice de cel ce cunoaște bucuria
trudei împlinite.

De data aceasta știa că nu va fi o pauză între versuri și — după ce trase grăbit o gură de aer — izbuti să fie din nou primul :

La timp rodi-vor florile,
Recolta-i împlinirea verii.

În timp ce cînta, își ridică privirea către una dintre ferestrele înguste, aflată sus, sub acoperișul capelei, prin care a putut vedea un mic petic din cerul rece și cenușiu și vreo cîteva ramuri de mesteacăn golașe. Privirile îi lunecară din nou în jos, trecînd peste panoul pentru imnuri, pînă la coșciugul din scînduri de brad, acoperit cu flori. Nu avea suficientă imaginație pentru a-și compune imaginea tatălui (somnorosul bătrîn împuținat la trup, ale cărui picioare păreau că se scuturau sub plapumă, tot mai mult de la o zi la alta) zăcînd înăuntrul unui spațiu aparent mult mai vast.

Roata norocului
te urcă și coboară,
numai la lumina zilei...

Organistul executase cîteva stopuri răgușite și încercă să inunde capela cu un sunet viguros, pe care-l strunise pînă în acea clipă. Conducătorii de cor de profesie (cor nu exista) își înălțară vocile, li se alăturară încă vreo cîteva din nou, iar Borck își forță și el vocea, doar ca să constate că nu mai avea resurse :

Doar dacă pacea nopții...

A trebuit să-i lase pe ceilalți să isprăvească versul. Picioarele de sub plapumă se scurtaseră tot mai mult ; pînă la urmă erai nevoit să-ți înfrînezi dorința de a vedea dacă mai erau cumva la locul lor. La ultimul cuvînt mult prelungit, încercă să li se alăture din nou, dar nu-și mai auzi vocea. Organistul se angajă — din nou cu o mică notă vagă și răgușită — într-un final care se întrerupse pe neașteptate, astfel încît ultimul acord explodă de la sine pentru o clipă, făcîndu-i pe toți să-și pună întrebarea dacă era sau nu cazul să se ridice în picioare. Borck le simți privirile fixate pe ceafă. Dacă se va ridica el, ceilalți vor proceda la fel. Preotul ieși în față, și Borck rămase așezat, neliniștit, pînă ce auzi cuvintele : *Să ne rugăm.* Asistența se ridică în hîrșîit de scaune pe pardoseală.

Cît dură ruga, sentimentul de autostăpînire, pe care Borck îl simțise amenințat de imn, se reinstaură în el. Și odată că acordurile introductive ale imnului *Minunat e Pămîntul nostru atît de verde,* sentimentul de autocontrol se transformă într-o profundă siguranță. Tatăl lui nu se mai afla în coșciug, nu se afla

nicăieri. Neînsemnatele petice de cer, pe care ferestruicile din înaltul bolții de capelă îi îngăduiau să le vadă, erau sumbre din cauza gerului. Dar va veni și primăvara — deja zilele se lungeau ; și, printr-unul dintre geamuri, zări, exact cînd se așeză, o privighetoare grasă cocoțată pe un ram de mesteacăn, care se îndoi sub greutatea ei. Era pregătit să strîngă mîinile tuturor.

În anumite cazuri s-a simțit penibil ; era vorba de unul sau doi dintre colegii tatălui său, cîteva ființe care făceau vag parte din reminiscențele copilăriei sale, și cărora, pînă și la vremea aceea, îi fusese greu să le găsească locul. Organistul a continuat să cînte cînd cei prezenți s-au ridicat tușind și s-au apropiat de ieșire, acolo unde se afla el în așteptare. Borck le strînse mîinile pe rînd, schimbă cîteva cuvinte cu cei pe care-i recunoștea, și îi auzi adunîndu-se afară, chinuindu-se să hotărască cine anume să ia cu mașina pe cine, și cine era de acord să folosească împreună taxiurile care fuseseră comandate. Cîțiva dintre unchi (printre care unul al cărui nume se pierduse în mintea lui Borck) îl întrebară ce avea de gînd să facă în restul zilei. Lui Borck i-ar fi plăcut să fie în compania cuiva, dar nu în aceea a unor unchi care urmau să-și petreacă ce mai rămăsese din ziua respectivă povestindu-și întîmplări de familie, în cea mai mare parte despre ființe care nu numai că dăduseră ortul popii, dar o făcuseră deja de multă vreme. Le spuse că formalitățile legate de înmormîntare îi vor lua toată după-amiaza. Unchii pă-

răsiră biserica, și-i auzi oprindu-se afară pentru a discuta încotro să se îndrepte și cum să-și împartă taxiurile.

Treptat, atenția i-a fost atrasă de o tînără înveșmîntată în negru, care sosise printre ultimii și nu schimbase nici o vorbă cu ceilalți. Nu se ridicase imediat după *Minunat e Pămîntul nostru atît de verde,* ci rămăsese așezată în cel mai îndepărtat șir de scaune, în partea din spate a capelei, lăsînd impresia că tocmai îi căzuse ceva sub ochi, ceva ce voia să examineze mai îndeaproape pe una dintre fițuicile tipărite, care fuseseră distribuite împrejur. Acum se ridică, fofilîndu-se pe lîngă scaunele goale în drum spre Borck. O mînă mică, fermă și înmănușată îi fu întinsă.

— Nu sînt deloc sigură că mă vei recunoaște.

În afară de organist, erau singurele persoane rămase în capelă. De afară se auzeau automobile pornind și îndepărtîndu-se pe prundișul înghețat. Borck negă dînd din cap.

— Mă numesc Jette Merrild. Am dat o mînă de ajutor la azilul de bătrîni. Am avut grijă de tatăl dumitale astă-iarnă, și mi-a devenit foarte drag. A fost un om atît de bun. Mi-a vorbit o mulțime despre dumneata.

Borck strînse mîna delicată și energică. Fata își acoperise capul cu un batic negru, flușturatic, care nu reușea să-i ascundă părul tuns foarte scurt. Pielea de pe chip îi era albă ; avea nasul scurt, buze subțiri accentuate de un ruj palid, ochi limpezi, verzi-căprui ; deasupra ochilor, două arcuri negre pedant desenate. Cînd a ajuns lîngă el, a simțit un val de parfum neașteptat de puternic și greu ; părea înghețată, deși era îmbrăcată într-o pelerină neagră cu guler de blană.

— Ne-am întîlnit doar la intrare, spuse ea, o dată sau de două ori. Am fost de serviciu mai mult noaptea. Sper că nu vei considera lipsă de tact prezența mea în acest loc, astăzi — obișnuiam să discutăm foarte mult împreună. Avea insomnii.

— E foarte drăguț din partea dumitale că ai venit. Acum cred că îmi amintesc de dumneata.

Îi eliberă mîna. Mireasma parfumului ei părea de două ori mai puternică în capela înghețată, în care muzica produsă de orgă se transformase din nou într-o înșiruire de modulații confuze. Avansară împreună cîțiva pași către ușă.

— Iar acum ce-o să se mai întîmple ? întrebă ea.

— Nimic. Astă-seară coșciugul va fi transportat la crematoriu, iar peste vreo două zile vor îngropa cenușa aici, în cimitir. Singura slujbă oficială a fost asta care tocmai s-a terminat.

— Pentru binele tatălui dumitale, mă bucur că sfîrșitul a venit așa de repede. Nu cred că și-a dat seama cît de bolnav era, nu-i așa ?

— O, așa cred și eu. Sînt multe lucrurile despre care n-a vorbit niciodată. Ești angajată permanent la azil ?

— Nu, e o slujbă temporară. Studiez.

— Ca să ajungi ce ?

— Secretară de doctor. Iată de ce îmi place să lucrez noaptea. Poţi să buchiseşti după plac.

Ajunseseră afară, în ger. Organistul, în ciuda faptului că era invizibil, trebuie să-i fi observat, deoarece își întrerupse acordurile cam prea brusc. Ultimele automobile se îndreptau către porți, iar vîntul care sufla în jurul capelei se auzi dintr-o dată foarte limpede.

Fata rămase pe loc ca și cum mai erau anumite lucruri despre care ar fi trebuit să discute. Frigul scoase la lumină imediat cîte o pată trandafirie pe fiecare dintre obrajii ei, iar pe tîmple îi apăruse o rețea de vinișoare albăstrii.

Prezența unei tinere atrăgătoare în frigul și dezolarea din fața capelei biciuită de vînt i se păru ceva de care ar fi trebuit să se agațe ; dacă fata ar fi plecat, s-ar fi simțit încă și mai însingurat, iar importanța celor petrecute ar fi scăzut încă și mai mult.

— Vrei să vezi unde îi va fi îngropată cenușa ?

— Este exact ce aveam de gînd să te rog, dacă...

— S-o luăm pe aici.

Îi trebui cîtva timp pentru a găsi locul. Era năpădit de buruieni, cu excepția unui mic dreptunghi proaspăt săpat, unde se părea că o altă piatră funerară se înălțase pînă nu de mult. Îl încerca dorința de a o întreba ce-i povestise tatăl lui despre el, dar nu găsi nici o modalitate de a ticlui întrebarea. Rămaseră în picioare în fața locului de veci preț de cîteva clipe, fără a-şi vorbi unul altuia.

— Am să trec într-o zi să pun niște flori, spuse ea.

— Dar nu poți... Ezită. Nu poți depune flori pe *toate*...

— Tatăl dumitale a fost o ființă deosebită. Nu aș putea spune prin ce... într-un fel era *atît de modest*.

Îl privi cu o umbră de surîs la adresa propoziției imposibile pe care-l ajutase s-o lase neterminată. Vocea fetei era seacă și fără culoare, o voce modulată foarte conștient, care nu evolua decît într-o gamă extrem de săracă. Arăta înghețată tun.

Pînă la urmă el fu acela care dădu de înțeles, printr-o imperceptibilă mișcare a trupului, că nu exista nici un motiv pentru a continua să stea acolo. Ea îl urmă dinadins la o oarecare distanță. Își potrivi pasul după al ei ; nu voia s-o lase singură în cimitirul înspăimîntător.

— Ești cu vreo mașină ?

Negă dînd din cap.

— Te pot lăsa undeva.

— Vai, dar nu trebuie să te deranjezi, zău că nu...

— Fă-mi favoarea de a-mi îngădui să te duc eu cu maşina. Simt oarecum nevoia prezenței cuiva.

În timp ce se îndreptau cu mașina către gara pe care fata i-o numise, Borck mai dorea încă să se agațe de prezența ei. Acordurile imnului *Minunat e pămîntul nostru atît de verde* continuară să-i bubuie în cap cînd tre-

cură printr-un sector periferic mohorît, necunoscut lui.

— Mai povestește-mi despre tatăl meu.

— Mi-e teamă că nu mai pot, zău așa. În afară de faptul că era o persoană foarte amabilă. Mi-a devenit foarte drag, și cred... cred că s-a simțit fericit că a avut cu cine discuta pe cînd se afla la pat. Voia să știe *absolut totul* despre cel cu care stătea de vorbă.

— Chiar așa ?

— Mi-a lăsat impresia că era fericit să audă tot ce erai în stare să-i povestești.

Sărăcia vocii ei lipsită de muzicalitate era încă și mai sesizabilă în interiorul automobilului, a cărui acustică înăbușea sunetele. Borck se întrebă dacă și-ar putea permite s-o invite undeva, la un pahar de vin sau la o cafea. Văzu înaintea lor uriașa literă „S“ care indica gara orășenească a căilor ferate electrificate.

— Uneori, începu fata cînd automobilul se oprise, uneori am impresia că-i făcea mai multă plăcere să discute cu mine decît cu mulți alții. Știi...

— Da ?

— ...a ținut *foarte* mult la dumneata.

— Păi, la urma urmelor...

— Cînd va sosi primăvara, am să mă duc într-o zi să-i pun niște flori pe mormînt. Mulțumesc că m-ai luat cu mașina.

N-a deschis portiera imediat, și Borck se gîndi că dacă ar fi invitat-o undeva, unde să continue conversația, probabil ar fi acceptat. Dar clipa se scurse, el nu izbuti să dea glas

propunerii, și fata coborî din mașină. O urmări intrînd cu pași mici și hotărîți în sala de așteptare și îndreptîndu-se spre ghișeul de bilete. Deci nu-și luase bilet de întoarcere ? Dar nu a vrut decît să arunce o privire pe panoul cu mersul trenurilor, după care dispăru urcînd treptele către peron.

Îi văzu silueta împuținată stînd acolo pînă cînd un tren se interpuse între ei. Exact în clipa cînd trenul se puse din nou în mișcare, își dădu seama că-i uitase numele. Cînd trenul se făcu nevăzut, pe peron nu se mai afla nimeni.

Porni motorul și își continuă drumul. Aprinse radiatorul, și aerul fierbinte suflat în toată mașina împrăștie încet-încet mirosul pătrunzător de parfum uscat, pe care-l lăsase în urma ei.

CAPITOLUL 16

MIRIAM SCOASE CEVA din sacul de mînă : o sticlă de jumătate de litru de vin roșu, înfășurată în foiță.

— Sîntem toți ? Jorgen, aduci paharele ?

Berg își făcu apariția din camera din spate cu cinci păhăruțe, fiecare de altă culoare.

— Ce s-a mai întîmplat ? întrebă Cordelius din ușa biroului cu pereți de sticlă ; banca se deschide în douăzeci de minute.

— Berg și cu mine avem să vă spunem ceva.

— Ne căsătorim, spuse Berg.

Au fost rostite felicitări și au băut în sănătatea lor din vinul cam prea dulceag ; Simonsen consideră că era timpul să sărute mireasa și i-a fost oferit un obraz. De afară, din scuar, au auzit un grup de copii trecînd prin fața băncii, zdrăngănind pușculițe și cîntînd cu voci subțiri : *„...și un loz de carnaval pentru mine“*. Miriam îngădui obrazului ei să treacă mai departe la Borck.

— La drept vorbind nu este singurul lucru pe care ar trebui să-l sărbătorim, nu-i așa ? zise Berg.

— Ce vrei să spui ? Cordelius simți imediat o aluzie la adresa lui.

— Hai să zicem că unul dintre noi a solicitat un post în Copenhaga și are mari șanse de a obține transferul. De pildă, un post de director ?

— Nu este nimic hotărît. Am făcut cererea mai mult ca pe o chestie de rutină. V-aș fi povestit, dar... dar încă nu este nimic oficial, iar eu sînt...

— Dar în mod *confidențial ?*

Cordelius zîmbi.

— Atunci trebuie să închinăm încă un pahar, spuse Berg. Să mai zică cineva că în mica noastră bancă nu se întîmplă niciodată nimic.

Miriam le umplu paharele.

— Bine că mi-am amintit, spuse Berg, scoțînd un ziar din valiza-diplomat. Falsul Moș-Crăciun a-ncasat trei ani. Acum nu ne mai trebuie decît omul nostru.

— Și una sută optzeci de mii de coroane.

„Acuzatul a făcut mărturisiri complete, iar sentința a fost dată repede. Pînă în ultima clipă poliția a încercat să stabilească o legătură între falsul «Moș Crăciun» și un număr de jafuri nerezolvate, inclusiv cel care, cu cîteva zile mai înainte, i-a asigurat făptașului suma de aproximativ o sută nouăzeci de mii de coroane. Bănuielile au fost stîrnite într-o oarecare măsură de faptul că acuzatul, Wilhelm Christian Sorgenfrey, în ciuda vîrstei sale destul de fragede, este deja un obișnuit al poliției. Mai mult, alibiurile oferite de el pen-

tru cîteva dintre perioadele de timp, în care au fost comise și alte fapte criminale (inclusiv furtul celei o sută nouăzeci de mii de coroane, mai sus menționat), au fost parțial dezavuate. Totuși s-a renunțat la acuzație datorită lipsei de dovezi. Poliția nu a izbutit să producă martori capabili să-l identifice pe acuzat ca fiind persoana responsabilă de acest furt, care din această cauză va trebui considerat în continuare nerezolvat ; banii nu au fost recuperați.

Unul dintre motivele pentru care poliția încearcă de atîta timp să stabilească o legătură între falsul «Moș Crăciun» și alte jafuri de bănci este acela că..." în sfîrșit, puteți citi și singuri mai departe.

— Nu, să auzim, interveni Miriam, care mai avea încă paharul în mînă. Pînă la urmă noi am...

„*...este acela că la momentul arestării sale, s-a descoperit că se afla în posesia sumei de șapte-opt mii de coroane, bani lichizi, și a fost incapabil să satisfacă cererea anchetatorilor de a explica proveniența lor. Falsul «Moș Crăciun» s-a hotărît, după ce și-a consultat avocatul, să nu facă apel la sentință.*" Asta-i tot.

Miriam își termină băutura.

— Eu una am o teorie. Eu cred că hoțul nostru este unul dintre indivizii cu care Borck joacă popice. Sînt de părere că au pus totul la cale împreună, după care au împărțit cîștigul pe din două.

Cordelius zîmbi.

— În care caz, mai devreme sau mai tîrziu, adevărul va ieși la iveală în forma unor sporite cheltuieli personale. Va trebui să fim cu ochii pe Borck. Tot ce știu este că afacerea asta era cît pe ce să mă coste...

Se întrerupse, cu o expresie de stupiditate pe chip.

— Felicitări, articulă Berg, după o lungă pauză. Deci este adevărat.

— Promiteți-mi că nu sporovăiți pe chestia asta. Încă nu-i absolut nimic oficial.

Înălțară din nou paharele, urîndu-și sănătate reciproc ; paharul lui Miriam era gol.

— Ia să vedem, spuse Berg, *a fost* Borck mai culant ? Și-a luat o nouă mașină ? O nouă locuință ? O amantă scumpă ?

— Eu sînt de părere că ai face mai bine să ne spui cînd vă căsătoriți, se auzi Borck vorbind.

— Cît mai curînd posibil. Ca să fiu absolut sincer, nu mai puteam face multă vreme un secret din chestia asta.

Miriam se bătu cu palma pe abdomen. Borck își plimbă ochii de la Miriam la Cordelius. I se păru că cele auzite nu-l impresionau în nici un fel ; Cordelius degaja un aer de încredere în sine, care-l făcu pe Borck să se gîndească la o sucursală metropolitană, cu uși cu geamuri uriașe, cu șiruri după șiruri de pupitre, cu o ușă pe care o poți închide după tine, cu propriul tău nume pe ea, iar alături de canatul ușii, o lumină roșie, pe care să o poți aprinde dinăuntru, și care să indice : *conferință*. Privirea lui Borck se deplasă la Berg,

care, în postura de proaspăt-logodit, semăna încă și mai izbitor decît de obicei cu un Cordelius mai tînăr cu zece ani; apoi, mai departe, către Simonsen, care pe neașteptate lăsa impresia că își însușise ceva din patina celorlalți. Toată iarna se căznise statornic să se îmbrace mai bine și să se bărbierească mai îngrijit; pînă și obrajii săi sîngerii păreau să fi pierdut ceva din incredibila lor strălucire. Mai mult decît oricînd, Borck se simți și mai răzlețit de cei patru. Se așeză la pupitrul casei și se apucă să pună în ordine ștampilele de cauciuc, în speranța că nu va deveni iarăși centrul interesului colectiv.

Lumina înghețată de afară era atît de strălucitoare, încît au încercat de cîteva ori să întrerupă tuburile fluorescente, dar ori de cîte ori au procedat astfel, au constatat pînă la urmă că era mult prea întuneric pentru a putea lucra fără a-și supune ochii la o încordare prea mare, așa că le-au aprins din nou. Cîțiva copii — doi băieți în uniforme de cowboys și o fetiță cu o rochie galbenă, lungă, și cu o pălărie aurie de zînă pe cap — au avut suficientă îndrăzneală pentru a pătrunde în bancă.

— Fiți buni și adresați-vă doleanțele la casier, le spuse Berg, din celălalt capăt al încăperii, imediat ce copiii își făcură apariția.

Borck le dărui copiilor cîte o coroană, după care aceștia și-au intonat colindul cu voci subțiri de fluierașe; judecînd după zdrăngănituri, nu prea aveau mare lucru în pușculițele lor.

— Cît le-ai dat? întrebă Berg, după ce copiii plecaseră. Tot ce aveai în sertare, sau numai bancnotele de 50 de coroane?

Borck se îndreptă spre casă cu pasul său obișnuit. Își făcuse obiceiul de a se opri cînd ajungea în dreptul vitrinei expoziției Volvo și de a se întoarce pentru a vedea dacă este urmărit. Proceda la fel ca atunci cînd se uita la ceasul de pe mînă fără a înregistra cît e ora.

Automobilul și platforma turnantă lăsau impresia că se rotesc după el, urmărindu-l cu cele patru faruri din față. Se cufundase în gînduri, încercînd să-și amintească ceva ce se întîmplase, ceva ce simțea că îngăduise să treacă pe lîngă el cu mult prea multă ușurătate, un amănunt oarecare în legătură cu o chestiune care putea fi absolut în ordine, dar pe care uitase să-l verifice. Nu izbutea să-și amintească despre ce era vorba.

Se gîndi că, în ciuda gerului, zilele se făceau tot mai lungi. Cu toate că trecuse deja de ora patru, strălucirea zilei abia dacă pălise. Medită la discuția purtată în bancă în dimineața aceea, înainte de deschidere, și la felul în care ceilalți păreau a-i deveni tot mai străini. În nenumărate rînduri spuseseră lucruri care erau mai aproape de adevăr decît își dădeau ei seama. Se gîndi că din cînd în cînd îl priviseră o clipă ca și cum ar fi știut mult mai mult decît conțineau spusele lor. O stare de neliniște dormitînd în el încă din zilele imediat următoare Crăciunului, cînd își pierduse stăpînirea de sine și folosise ca pretext boala tatălui său pentru a absenta de la bancă, i se trezi

în suflet sub o nouă formă. Nu putea amîna la infinit hotărîrea de a acționa.

Se deplasa la pas, iar cei trei copii, care intraseră în bancă înveșmîntați în costume de carnaval, l-au ajuns din urmă, l-au recunoscut și au renunțat la gîndul de a-i mai cere ceva. Puțin mai încolo, s-au oprit pentru a făuri noi planuri, tremurînd și dînd din picioare în același timp. Își aminti cum, cu mult timp în urmă, fusese și el mascat și avusese o pușculiță asemănătoare în mînă, și cum s-a chinuit împreună cu tatăl său să strecoare monedele pe masa din sufragerie și să le numere. Banii au fost depuși la casa de economii ; i s-a înmînat livretul personal de depuneri, pe a cărui primă pagină își scrisese numele și adresa pentru eventualitatea că ar fi putut să-l piardă ; după adresă adăugase : LUMEA, UNIVERSUL.

În vestibul îl întîmpină miros de curat, fusese pe acolo femeia care-i făcea curățenie. Pe masa din bucătărie se afla un bilet de felul celor pe care femeia obișnuia să i le adreseze, dacă avea vreun mesaj pentru el. Puse pe foc apă pentru cafeaua de după-amiază și pregăti filtrul înainte de a începe lectura biletului, cu mintea aiurea ; în mare parte atenția îi era concentrată la patinatorii de pe gheața iazului. Ca de obicei, scrisul de mînă era meticulos, dar ortografia, dubioasă ; doamna Madsen folosise o foaie de hîrtie smulsă din caietul lui de telefoane.

Efectul mesajului fu considerabil întîrziat deoarece atenția sa era împărțită în atîtea direcții. Nu uitase să-i lase banii pe masa din

bucătărie, deci nu putea fi vorba despre asta ; și într-adevăr, așa era. Se trezi meditînd cumva că gheața era probabil prea subțire pentru a putea suporta povara atîtor patinatori. Avu senzația că se află într-un lift care cobora cu mult prea mare viteză. Citi scurta înștiințare încă o dată.

Dragă domnul Borck

Mulțam pentru bani am plecat puțin mai devreme din cauza lu nepotumiu ce e la pat cu gripa. da' data ce vine o să stau mai mult ca să recuperez. M-iam îngăduit să fac curat în dulapurile de bucătărie, puțin, findcă era multe sticle sticle vechi ce ocupa prea mult loc
Cu stimă, W. Madsen

Ibricul se porni să fluiere chiar în clipa cînd deschise cu violență ușa dulapului de alimente. Toate sticlele dispăruseră. Mîna îi bîjbîi prin cele mai întunecate colțuri în care putea ajunge : nici urmă de sticle. În timp ce ibricul continua să fluiere pe plita lui, coborî în goană cele trei rînduri de trepte, și fu întîmpinat de lada de gunoi complet goală. Întors în bucătărie, împinse ibricul de pe plita încinsă, pe una rece. Liftul se prăbușea în continuare : nimeni nu-l mai putea opri.

Femeia se afla acasă și răspunse chiar ea la telefon.

— Domnule Borck, dacă am aruncat-o pesemne că era goală — sau poate mi-a trecut prin cap că era așa de mică, încît nu merita să fie păstrată. Sper că n-am făcut ceva rău !

— Ai aruncat-o pe tobogan ?

— O, nu, era așa de multe că le-am cărat chiar eu pe toate la parter.

— Și ai aruncat-o la lada de gunoi ?

— Da, în ladă. Ele trebuie să mai fie încă acolo dacă nu care cumva au fost deja oamenii să le golească.

Era ora cinci. La numărul găsit în cartea de telefoane locală la titlul *Colectarea resturilor menajere*, nu răspundea nimeni. Puse pe masă, în fața lui, recipisa de închiriere a seifului pe numele *F. Hjulmand* și aprinse lumina.

Gîndul la absurda cutie albastră pentru sandvișuri îi ocupă toată mintea. Senzația de prăbușire într-un puț fără fund nu-l părăsi. Trebuie să existe o soluție simplă, își spuse. Dar care ?

La titlul *Colectarea resturilor menajere* nu se afla decît un singur număr de telefon, și n-a răspuns nimeni, chiar dacă a lăsat telefonul să sune îndelung la celălalt capăt.

CAPITOLUL 17

CONTRACTUL DE ÎNCHIRIERE a seifului, completat de propria sa mînă, zăcea pe noptieră. Își spuse în gînd că va fi în stare să vadă lucrurile într-o lumină mai limpede după o noapte de somn și poate că îi vor veni niște idei proaspete. Tîrziu în noapte renunță la încercarea de a adormi, aprinse lumina și începu să studieze din nou foile de hîrtie.

Contract pt. seifuri — Seiful Nr. 129 citi el în partea de sus a formularului. Dedesubt se aflau patru spații dreptunghiulare. Într-unul, notat *Filiala*, pusese ștampila băncii. Sub *Deținătorul seifului*, scrisese Hjulmand și adresa născocită de el, dactilografiată la mașina folosită de Miriam. *Chiria anuală :* pusese șaptesprezece virgulă cinci coroane, sumă văzută pe celelalte contracte de închiriere. Debit *A/c Nr.* — lăsase necompletat. Și, în sfîrșit, *Numele persoanei împuternicite să acționeze în numele deținătorului.* Îl lăsase și pe acesta necompletat, exact cum văzuse pe celelalte contracte.

Ochii îi alergau pe textul tipărit, pe care îl știa deja pe dinafară.

Eu, subsemnatul, sînt de acord să închiriez prin prezenta... închirierea poate fi anulată de Deținător oricînd, după ce a anunțat în scris cu 3 luni înainte. Seiful este prevăzut cu două chei, una va rămîne în posesia băncii, cealaltă va fi reținută de cel ce închiriază. Seiful nu poate fi deschis decît de Deținător și de împuternicitul băncii laolaltă, pe de altă parte seiful nu poate fi încuiat decît cu cheia celui ce închiriază.

De fiecare dată cînd parcurgea ultimele două fraze, simțea că trebuie să le recitească pentru a le pătrunde semnificația. Se părea că puteai încuia seiful cu cheia personală. Ca s-o descui din nou, era nevoie de două chei. N-a mai fost în stare să-și amintească în amănunțime ce fusese în capul lui în noaptea cînd băgase banii în seiful pentru păstrarea valorilor, dar izbuti să reeșafodeze logica de dincolo de gest ; în situația că ar fi preluat locul lui Miriam, și astfel cheile băncii, putea ajunge din nou la seif oricînd ar fi dorit — atîta vreme cît mai era în posesia cheii Deținătorului. Pe de altă parte...

Dacă Deținătorul își pierde cheia, faptul trebuie adus imediat la cunoștința Băncii, care nu poate fi găsită răspunzătoare în nici un fel în cazul unor consecințe datorate neraportării pierderii. Pot fi luate măsuri, pe cheltuiala Deținătorului, de înlocuire a broaștei și a cheilor.

Își aruncă picioarele pe pardoseală și aprinse o țigară. *Măsuri de înlocuire a broaștei...* această formulare putea însemna oare altceva decît chemarea unui lăcătuș ? Mai exista un pasaj, mai jos de text, care părea să indice o posibilă soluție — dar care anume, nu știa.

Dacă Deținătorul a împuternicit o a treia persoană să aibă acces la Seiful său, Banca poate considera o atare împuternicire a notariatului ca valabilă pînă la...

Nu l-a ajutat. Era totuși nevoie de încă o cheie, și pe cine — pe cine de pe lumea asta — l-ar fi putut el împuternici să-i scoată cutia albastră pentru sandvișuri din seiful cu numărul 129 ? Și-a dat seama că în noaptea respectivă îngăduise propriei sale viclenii să-i domine judecata într-o măsură îngrozitoare. Sincer vorbind, îi era imposibil să-și imagineze o șansă palpabilă de a mai pune mîna vreodată pe cutia sa de sandvișuri. Sfîrșise acolo, în acel spațiu închis, meschin și inaccesibil, și chiar și în ziua cînd banca ar fi fost mutată sau clădirea demolată, seifurile ar fi fost lăsate să supraviețuiască — probabil aveau să fie mutate cu totul în pivnițele de sub biroul principal, iar acolo toate seifurile nereclamate urmau să-și ducă existența mai departe într-un fel sau altul.

Pot fi luate măsuri, pe cheltuiala Deținătorului, de înlocuire a broaștei și a cheilor...

Strivi țigara și stinse lampa. Ochii i se obișnuiseră cu bezna, izbutind chiar să des-

lușească lămpile de pe strada principală prin materialul perdelei. Cu ochii minții, undeva între vis și intenție, văzu pe cineva apropiindu-se de el, la masa lui Miriam. Împreună au chemat un lăcătuș care a deschis seiful. Iată-l cu cutia albastră în mînă, iar cealaltă persoană l-a părăsit. Nimic mai simplu ; dar cine era cealaltă persoană ? Miriam ? Nu, Miriam trebuia să se afle în locul *lui*, la pupitrul casei, pentru ca tabloul să fie complet. Dar cine era cealaltă persoană ? A, da, tatăl său. Nu. Tatăl său murise. Atunci altcineva — dar cine ? Strîngînd puternic cutia în mînă, ieși alergînd după silueta din scuar pentru a-i spune „mulțumesc". De ce oare cînta orga cînd ieșea din bancă ? Unde mai văzuse chipul acela ? *Roata norocului te urcă sau coboară...* Trebuie să ții minte fiecare cuvînt. Cineva a avut grijă ca tu să le reciți corect. Profesorul stinse lumina în clasă și se apropie de el pentru a se asigura că-și învățase imnul pe dinafară, și dacă nu, avea să-i ia cutia albastră pentru sandvișuri. Iar tatăl său, așezat în banca din spatele lui, îi șopti : *„De-acum înainte va trebui să te descurci singur, băiatul meu."*

Cînd Miriam veni să-l schimbe pentru pauza de masă, o întrebă :

— A fost un tip pe-aici, se dădea de ceasul morții, fiindcă își pierduse cheia de la seif. Cum procedăm de fapt în astfel de cazuri ?

— Expediază-l la mine. A plecat ?

— Da, cred că era atît de rușinat, încît a simțit că ar fi fost mai bine să mai verifice încă o dată.

— Flemming, Jorgen și cu mine am dori să vii la căsătoria noastră. Va fi o treabă făcută cam la repezeală — pentru motivele clasice, mă-nțelegi. Am venit la tine să ți-o spun în șoaptă pentru că — pentru că nu avem tupeul să-l invităm și pe Cordelius.

— Mi-ar face plăcere.

— După-amiază o să aibă loc un fel de recepție. Părinții lui Jorgen se ocupă de asta. Probabil va fi ceva cam...

— Firește că-mi va face plăcere.

— Îți vom comunica ziua — vom trimite invitații.

— Spune-mi, Miriam, cum *procedăm* de fapt în astfel de cazuri.

— Poftim ?

— Cînd cineva își pierde cheia de la seif.

— Dacă vine din nou, expediază-l doar la mine.

— Bine, bine, dar spune-mi cum se *procedează*.

Miriam rîse.

— De ce te interesează *chestia asta*, așa, din senin ?

— Curiozitate pur profesională.

Îl privi răstimp de o clipă, zîmbind, înainte de a-i răspunde.

— În sfîrșit, mai întîi de toate ne asigurăm că persoana respectivă este într-adevăr cine afirmă că este. S-a întîmplat de cîteva ori ca persoane divorțate să încerce să pună

mîna fiecare pe lucrurile celuilalt. Pe urmă chemăm un lăcătuș care, cît ai zice pește, pune altă broască. Și pentru că veni vorba, cam de prin ianuarie, am început să le dăm celor care au seifuri cîte *două* chei. Dar eu nu cred că asta ajută la ceva, ba din contră. Asta înseamnă doar că au două chei pe care să le rătăcească, și tocmai de aceea devin neglijenți. Ești satisfăcut de aceste informații ?

— Nu în întregime. Nu mă pot abține de la gîndul că, dacă tu și lăcătușul v-ați pune mințile la contribuție, ați putea goli toate seifurile de aici. Nu-i așa ?

— Așa e. Și bineînțeles că vom înșela atenția tuturor în timp ce noi ne vom ocupa de asta. Sînt sigură că pe tine nu te-ar deranja nici cît negru sub unghie faptul că o sută și optzeci de proprietari — căci iată cîte seifuri avem — și-ar face apariția să asiste la operație. Îți dai seama că uneori ești cam... ciudat ?

— Știu. Ia loc în răstimpul cît eu îmi mănînc sandvișurile și născocește un mijloc mai bun de a te îmbogăți repede.

Miriam se așeză și zîmbi.

— Dacă vei găsi o idee cu adevărat bună să mă anunți și pe mine, da ? Știi, peste vreo cîteva luni pur și simplu nu voi mai putea sta pe acest scaun. Cred că pupitrul ăsta nu a fost proiectat pentru o femeie însărcinată.

N-a fost în stare să-și mănînce sandvișurile. Cînd a înlocuit-o, o întrebă :

— Mai spune-mi doar atît : cine-i lăcătușul la care apelăm noi. Tot mai cred în planul meu.

— Care ?

— Acela de a curăța toate seifurile pentru păstrarea valorilor. Cine-i lăcătușul la care apelăm noi ?

— O, unul din sector. Singurul care se află în cartea de telefon. Dar dacă aș fi în locul tău, cred că aș folosi dinamită. Are un avantaj — provoacă zăpăceală.

Rîseră la unison — Miriam se opri înaintea lui. Simți că-l privea cu interes.

— Vii la cununie, da ? Ți-am spus că va avea loc duminică ?

— Nu, nu mi-ai spus.

— Dacă vrei, poți să vii cu o prietenă. Nu mi-ar păsa dacă o voi vedea pe aia cu ilustratele. Sau se mai pîrjolește încă pe plajă ?

— Voi face cercetări.

Miriam se duse la biroul ei de lîngă peretele cu seifurile metalice, vopsite în verde. Borck își reîncepu activitatea diurnă, obișnuită, prin care nu făcu altceva decît să-și îngăduie să reconsidere lucruri la care meditase deja mai înainte, din care cauză gîndurile sale evoluau în cerc pînă la punctul de pornire — sau atît de departe de acesta, încît sugestia fetei de a folosi dinamită începu să i se pară absolut rezonabilă.

Vineri, o abordă din nou.

— Chestia asta cu dinamita nu-mi place, spuse el. Recunosc, poate provoca zăpăceală, dar în același timp va atrage atenția.

— Ai de gînd s-o iei de la capăt ?

Era evident că o irita să audă cum o glumă răsuflată era adusă din nou pe tapet.

— Pe de altă parte, dacă aș veni la tine și ți-aș spune : seiful cu numărul cutare este *al meu*, iar *tu* vei chema pe urmă lăcătușul...

— Dar tu n-ai nici un contract de închiriere, nu-i așa ?

— Ai putea completa unul pe numele meu.

— Aș putea. Prea bine. Dar cînd adevăratul proprietar apare și descoperă că nu i se potrivește cheia ? Și că este *gol ?* Flemming, ai curajul să recunoști că judeci ca un diletant. De ce nu încerci să joci la loterie ?

— Recunosc, spune el, și-și înclină capul a căință.

În după-amiaza zilei de sîmbătă se duse să facă o plimbare pe bucățica de plajă de pe coasta nordică, acolo unde se îmbăiase de cîteva ori vara trecută. S-a plimbat pe nisipul moale. Cînd se întoarse văzu că doar călcăturile cele mai recente își păstraseră conturul. Se părea că iarna se terminase pentru anul în curs ; nu se gîndise că lumina zilei ar fi putut zăbovi atît de mult.

Cu alte ocazii descoperise că plimbarea pe malul mării îl stimula. Uniformitatea nisipului, monotonia mării îl ajutaseră să-și analizeze problemele pe toate fețele și să le rezolve. De data aceasta însă nu-i veni în ajutor nici o soluție. Era de presupus că nu-i va fi imposibil să preia locul lui Miriam, să modifice contractul de închiriere aflat în fișierul ei și să rețină copia. Dar să cheme un lăcătuș și să

le explice celorlalți că pierduse cheia de la propriul său seif ? Nici nu se putea aștepta ca ei să înghită o astfel de găluşcă. Dar cînd ușa seifului avea să fie deschisă, iar el să-și extragă cutia albastră pentru sandvișuri sub privirile tuturor ? Situația era disperată. Pentru prima dată văzu cu absolută limpezime *că banii erau pierduți pentru el.* Simțea într-un fel — neclar — că mai pierduse încă ceva, ceva mai important. Conștiința inaccesibilității cutiei pentru sandvișuri îl va distruge. Încercarea de a articula în cuvinte absolut lămurite această intuiție nu-i făcea viața mai ușoară. Cuvintele conțineau adevărul, nu exagerau situația. Fără cutia pentru sandvișuri, și totuși împovărat de conștiința existenței ei, îi va fi imposibil să-și trăiască traiul. O luă de la capăt încă o dată cu speculațiile, dar acestea fie că evoluau în cerc, fie că sfîrșeau într-o absurditate confuză.

Tot nu se întunecase de-a binelea cînd ajunse în locul unde făcuse baie vara trecută. Dar pe drumul întoarcerii — aplecat din șale împotriva vîntului — ultima lumină se stinse complet. Un răstimp izbuti să vadă urmele pașilor săi, dar apoi deveniră neclare și, în sfîrșit, nisipul umed apăru neted ca și cum nimeni nu-l călcase vreodată.

La hanul unde își parcase mașina înainte de a porni la plimbare, comandă ceai și pîine prăjită. În afară de el nu se mai afla în hol decît un singur client, o femeie îmbrăcată într-o manta lungă din piele de căprioară, ase-

zată cu spatele la el, urmărind o emisiune pentru copii la televizor ; sunetul era redus atît de mult, încît îl miră faptul că imaginea putea prezenta vreun interes pentru ea. Chiar mai înainte de a se întoarce pentru a-i cere chelneriței un pachet de țigări, spatele ei i se păruse cunoscut. Cînd străina se întoarse cu adevărat, văzu că era fata pe care o întîlnise la înmormîntarea tatălui său.

CAPITOLUL 18

EA ÎNCĂ NU-L VĂZUSE, și Borck se întrebă dacă ar putea să se strecoare neobservat. Se poate presupune că și-a amintit de discuția lor din cimitir și de aceea din timpul scurtei plimbări cu automobilul ca de ceva cald într-o zi înghețată. Dar în clipa aceea, cu mintea obsedată de o problemă aidoma celor pe care nu le-ar fi putut împărtăși nimănui, gîndul că va trebui să fie atent, să asculte întrebări, să dea răspunsuri și să întrebe și el îi fu intolerabil.

Fata își primi țigările, și Borck o opri pe chelneriță la întoarcere pentru a-i cere să completeze nota de plată. O achită cît mai discret posibil pentru a evita să fie recunoscut după voce. Fata în haină de antilopă a lăsat impresia că nu era cîtuși de puțin interesată de ceea ce se petrecea înapoia ei ; ochii îi erau în continuare pironiți pe ecranul televizorului, în timp ce își fuma țigara. Dar, pe cînd se îndrepta către ieșire, Borck o auzi chemînd-o din nou pe chelneriță.

Promisiunea de dezgheț fusese retractată ; afară geruia ușor. Cînd ajunse în parcaj, la

automobilul său, descoperi că una dintre roţile din faţă se afla pe jantă.

În timp ce se ocupa cu ridicarea maşinii pe cric, auzi uşa hanului pocnind în spatele lui şi zgomot de paşi apropiindu-se pe pietrişul spaţiului de parcare. Paşii se opriră.

— Te pot ajuta cu ceva ?

Încă îngenuncheat, se răsuci pentru a o privi.

— Nu se poate ! *dumneata !*

De pe umăr îi atîrna un sac uriaş din pînză groasă, nepotrivit cu haina de antilopă. Ajunsă lîngă el îi întinse mîna mică, rece şi fermă. În timp ce Borck continua să acţioneze cricul, fata ocoli maşina pînă la portbagaj, fără a i se spune, şi reveni cu roata de rezervă. O rostogoli pînă la el şi-l ajută să potrivească găurile în dreptul prezoanelor.

— Mi-e teamă că ai uitat s-o dai la umflat. Nu prea are aer în ea.

— Am s-o dau la o staţie-service. Ştii vreuna pe aici, prin apropiere ?

— Cunosc sectorul ăsta ca pe propriile-mi buzunare.

— Ai venit pe jos ?

— Cu automobilul.

— Şi te-ntorci în Copenhaga ?

— Îhî.

Într-un fel sau altul se părea că nu exista altă soluţie ; nu avea cum să se debaraseze de ea. Şi la urma urmelor, timp de o oră — o oră şi jumătate, va fi împiedicat să mai rumege gînduri sterile în legătură cu inaccesibila lui cutie.

Din cauza roţii înlocuite direcţia era solicitată inegal. Au trecut prin mai multe sate în care staţiile-service erau închise în timpul nopţii. A tot micşorat viteza pentru a nu deteriora cauciucul sau spiţele. Ea studie panoul de bord şi porni atît radiatorul, cît şi ventilatorul, fără a i se cere acest lucru. Pînă la urmă au găsit o staţie de benzină, unde au izbutit să-l cheme pe cel care se ocupa de ea. În răstimpul cît dură umflatul roţii înlocuite şi completarea rezervei de benzină, Borck dădu tîrcoale automobilului.

În aşteptarea lui, fata citise cartonaşul ataşat de coloana direcţiei.

— Ştii că ar fi trebuit să schimbi uleiul cu vreo cinci sute de kilometri mai înainte ?

Borck a cerut să i se completeze şi uleiul, şi au continuat drumul. Ea îl urmărea cu privirile ; nerăbdător să fie din nou singur, să mediteze liniştit la inaccesibila-i cutie, mărise viteza.

— Să ştii, începu ea, că la han te-am văzut perfect. Arătai pur şi simplu de parcă voiai să fii lăsat în pace. Poate că îţi mai doreşti încă acest lucru ?

— Nu... nu.

— Mi-am spus că probabil te gîndeai la tatăl tău. Şi eu am trăit acelaşi sentiment — după moartea unei persoane pe care ai cunoscut-o bine, un timp nu-ţi doreşti altceva decît să meditezi la *absolut tot* ce-ţi poţi aminti de el... sau de ea. Este o stare prin care trebuie neapărat să treci înainte de a putea fi din nou interesat de ceilalţi oameni, nu-i aşa ?

— Corect.

— Dar poate că te gîndești la cu totul altceva. Oricine putea observa că te aflai pe gînduri. Oh...

Exclamația se datora faptului că se jucase cu butoanele de la bordul mașnii și pornise din întîmplare aparatul de radio.

— Nu face nimic, să ascultăm puțină muzică.

Închisese imediat aparatul ; îl porni din nou. Era o bosanova, dar acum melodia îl duse cu gîndul la petrecerea organizată de Cordelius.

— Și tu ai venit pînă aici ca să faci o plimbare mai lungă prin plantație ?

— Nu, pe plajă.

— Nu ai aceeași impresie ca și mine după o îndelungată plimbare pe jos — că ai nevoie de companie ? De multă lume și de muzică ? De aceea mă duc mereu la sfîrșit de săptămînă să mă plimb, fiindcă astfel simt că-mi doresc să văd din nou oameni.

Borck conducea atît de repede pe un drum de urcuș cu multe curbe, încît nu mai putea să-și furișeze ochii la ea decît din cînd în cînd. O găsea schimbată față de ziua cînd o luase cu mașina după funeralii. Dar vocea lipsită de orice muzicalitate și parfumul uscat și ademenitor erau aceleași. Îi era greu să și-o imagineze de una singură, în toiul unei îndelungate plimbări prin pădure.

— Ce faci cînd simți nevoia de a vedea lume ? o întrebă el.

Înainte de a răspunde fata ezită.

— Văd lume.

Fusese probabil în stare să-și dea seama de tonul ostil al răspunsului și adăugă la repezeală :

— Mă duc undeva să iau masa. În speranța că voi întîlni vreun cunoscut.

— Și se-ntîmplă să ai noroc ?

În loc să-i răspundă îl privi dintr-o parte. Încetini treptat pînă cînd au fost în stare să se audă reciproc.

— Adică, există locuri anume unde se poate conta pe...

— Poți să ai noroc.

Se gîndi la seara nesfîrșită care-l aștepta cu deliberările ei lipsite de noimă într-un sens și altul, se gîndi la seif, la cheie, la lăcătuș, la biroul lui Miriam, la cutia albastră pentru sandvișuri aflată în incinta de nepătruns. Cumva, cuvintele îi fuseseră mai mult sau mai puțin puse pe limbă, așa că ar fi făcut mai bine să le dea glas fără ocolișuri.

— Dacă ne-am duce amîndoi la același restaurant, amîndoi am avea certitudinea că am întîlnit cel puțin o persoană cunoscută.

Fata aprobă dînd din cap, apoi rîse.

— Asta a fost o invitație ?

— Bineînțeles, răspunse el, cu privirea pironită pe creasta unei coline și pe coroanele desfrunzite ale unor arbori de dincolo, semn că drumul urma să cotească brusc în partea cealaltă.

— Bineînțeles că a fost o invitație.

Se părea că cele două pahare dintr-un vin roșu destul de slab, pe care ea le băuse în răstimpul cît au așteptat mîncarea, o schimbaseră. Poziția în care ședea pe scaunul de vizavi — care l-a dus cu gîndul la o secretară stînd în fața mașinii de scris — devenise mai relaxată. Își trase scaunul mai în față pentru a se apropia de ea și vorbi puțin mai în șoaptă, fapt pentru care îi fu la fel de greu să-i audă cuvintele. Vocea îi era la fel de lipsită de muzicalitate ca întotdeauna, ca și cum tot ce spunea nu era altceva decît o dare de seamă. Se aplecă încă și mai mult peste masă, împingîndu-și paharul la o parte.

— Știu ceva despre *tine*.

Degetele lui Borck se încleștară și mai tare pe muchia mesei.

— Nu mai spune !

— Te-am văzut la televizor.

— Aha !

— Povestea mi-a spus-o și tatăl tău. Era foarte mîndru de tine.

— Mîndru, pentru *ce ?*

Fata nu răspunse. Reușiseră să consume prima sticlă de vin înainte de a sosi mîncarea, și Borck comandă încă una. Ea puse palma peste pahar, dar la insistențele lui o îndepărtă.

— Devin... Bănuiesc că prea mult aer proaspăt te face susceptibil întrucîtva, nu-i așa ? Va trebui s-o iei mai domol, dacă vrei să fiu în stare de o discuție inteligentă.

La un moment dat imaginile supărătoare în care se amestecau laolaltă seiful metalic

de culoarea măslinelor verzi, cutia albastră pentru sandvișuri, cheile, fișele din fișier, dispărură cu totul. Încă o dată aceste imagini au fost înlocuite de gîndul că exista o soluție pentru orice problemă. Cu timpul va veni și un răspuns. O noapte de somn te face mai înțelept.

— Ce ai *simțit ?*

— Poftim ?

— Cînd stătea cu revolverul îndreptat asupra ta ?

— Nu l-a îndreptat astfel. Îl avea în buzunar — dacă a avut vreunul.

— Mi-a trecut ceva prin minte... dacă ai fi avut prezență de spirit — ai fi putut să-i dai ceva, iar restul să pui în propriul tău buzunar, nu-i așa că se putea ?

— Din păcate individul a putut privi în cele trei sertare. Și știa că sînt trei. Fără a mai spune că avem dispoziții din partea conducerii să...

— Arătai minunat la televizor. M-am îndrăgostit de tine pînă peste urechi.

Conversația căpătase o turnură jenantă. Borck privea paharul din mîna fetei — al patrulea ? al cincilea ? — și se întrebă de ce faptul în sine nu-l afectase mai mult.

— Îmi pare rău de prostiile pe care le-am debitat. Încă mai uit că toată treaba asta trebuie să fi fost foarte serioasă pentru tine. Pentru mine a fost doar ceva captivant. Ascultă, știi că mîncarea este minunată ?

A fost impresionat de faptul cum se comporta la masă. De fiecare dată bea din pahar

din exact aceeași parte, punîndu-și buzele pe marginea lui cu atîta grijă, încît nu rămase nici o urmă de ruj. Nu vorbea niciodată pînă nu punea jos cuțitul și furculița cu grijă, tamponîndu-și buzele la fel de grijulie, cu șervetul de masă.

Vocea îi devenise atît de indistinctă, încît în răstimpuri Borck a trebuit să se aplece înainte pentru a distinge vorbele ei, dar și pentru a-i studia buzele. Comandă coniac la cafea și încercă să-și facă o imagine despre felul cum avea să se încheie seara.

— Într-una dintre zilele următoare am putea merge împreună la o plimbare, spuse ea, după ce-și așeză lingura pe farfurie, cu partea bombată în sus.

O invită să încheie seara la el acasă și, după o pauză de gîndire convențională, ea acceptă. Pe cînd aducea niște gheață de la frigider, o auzi dînd tîrcoale prin camera sa de zi. Cînd reveni a găsit-o stînd în picioare la fereastră, cu privirile îndreptate în jos, către strada principală și către cabina telefonică, goală.

— Vrei să ascultăm puțină muzică ?

Puse obișnuitul său disc *flamenco* și încercă să și-o imagineze pe Miriam în locul ei. Un gînd pe care nu-l intenționase îi trecu prin minte : ziua trebuia să fie trecută în cont, iar contul trebuia soldat. Dacă ar mai fi băut încă vreo zece pahare, poate că ar fi putut să-i încredințeze acestei fete toată tărășenia, în ciuda faptului că-i era complet străină. Ce ar fi făcut ea ? Ce s-ar fi întîmplat ? Capabilă parcă să-i citească gîndurile, îl întrebă :

— Ce crezi că *face* el cu toată grămada aia de bani ?

— Probabil a dosit-o undeva și așteaptă să...

— Să ?

— Să fie uitat incidentul.

— Dar tu, *tu,* ce-ai face ? Cu toți banii aceia ?

— Știu eu ? N-am nici un dram de imaginație. Fără a mai pune la socoteală faptul că un om cu o slujbă fixă nu se poate apuca din senin să cheltuiască în mod exagerat.

— Da, presupun că așa e.

Îl privea peste buza paharului. Dintr-o dată păru foarte trează și foarte atentă.

— În ce mă privește, reîncepu ea, eu una n-aș avea *nici o* dificultate în a găsi modalități de a cheltui banii.

Nu l-a mai lăsat să-i umple paharul, și conversația se sfîrși.

— Frumoasă muzică, spuse ea. Te face să vezi totul — palmieri și toate celelalte.

Borck încuviință dînd din cap. Discul a ajuns la capăt, iar el o duse cu mașina la stație. S-a oferit s-o conducă pînă acasă, dar ea refuză categoric. Din parcaj au putut vedea că automotorul încă nu sosise.

— Nici măcar nu am adresa dumitale, în ideea că a rămas hotărît să mergem la o plimbare într-o zi, cîndva.

— Cel mai ușor este să mă cauți la locul de muncă. Am... mi-am schimbat slujba. Acum lucrez la un hotel.
— Zău ? nu mai spune !
— Da, mă cam săturasem de aziluri.
Îi dădu un număr de telefon. Automotorul încă nu sosise.
— Vreau să-ți mărturisesc ceva : mi-ai mai spus numele, dar mi-e teamă că l-am uitat.
— Merrild. Jette Merrild.
Automotorul își făcu apariția din pădurice. Borck inspiră profund.
— Acum am să-ți pun o întrebare curioasă. Ți-ar face plăcere să mergi la o căsătorie ?
— Asta-i o... Îmi ceri mîna ?
— Nu chiar. Este...
— Pentru că în acest caz ar trebui să ne spunem pe numele cel mic.
Borck îi povesti în două cuvinte despre căsătoria lui Miriam : i-ar fi făcut plăcere să-l însoțească ?
— Nu-i așa că există ceva trist în a merge de unul singur la o nuntă ? mai adăugă el, pentru a umple pauza care urmase.
Ea aprobă dînd din cap.
— Mă-nnebunesc după nunți, spuse ea. Chiar și după ale altora. Da. Chiar că mi-ar face plăcere să merg.
— Atunci am să te anunț la telefon.
— Da, sună-mă.
Rămase așezat în automobil pînă cînd văzu că automotorul dispare la marginea pădurii. Depresiunea pe care prezența unei străine o ținuse în șah, îl învălui ca un giulgiu de

plumb. „Am *nevoie* de cineva, își spuse în gînd. Ar putea fi ea oare ?“ Problema deveni mult mai complicată luni dimineața.
— Asta pare treabă făcută cu un cuțit, îi spuse mecanicul de la garaj.
Femeia de serviciu de la azilul de bătrîni nu auzise niciodată de numele ăla. Borck puse receptorul în furcă și se holbă la ușa încă închisă a băncii. Și de altfel nu avusese niciodată prea multă încredere în întîlnirile întîmplătoare.
Miriam îl întrebă :
— Sîmbătă ai de gînd să aduci cu tine pe vreuna dintre puștoaicele alea cu ilustratele ?
— Da, spuse el. Așa voi face. Am să vin cu una dintre puștoaicele mele.

CAPITOLUL 19

MIRIAM ȘI BERG dansau valsul miresei după muzica interpretată de Simonsen la pianină. Borck stătea în picioare într-un loc de unde-l putea urmări. L-a surprins descoperirea faptului că Simonsen știa să cînte la pian. Și pe urmă ? Iată, Miriam dansînd cu Berg, iar el habar nu avea ce putea să-i unească pe cei doi. Iată-l pe Simonsen cîntînd la pianină valsul miresei, spre satisfacția tuturor. Iată-l și pe el, bătînd din palme în ritmul muzicii, cu o tînără străină alături, bătînd și ea din palme în ritmul muzicii. Miriam și Berg valsau în cercuri tot mai largi, din care cauză cei de pe margine au fost forțați să-și strîngă picioarele.

Cînd mirele și mireasa au fost pe punctul de a se prăbuși, cineva îl opri pe Simonsen. În aplauzele dezlănțuite ale asistenței, formată în cea mai mare parte din unchi, mătuși, nepoți și veri, mirele și mireasa au fost sărutați. După care, toți au revenit la *canapés* [1]

[1] Tartine (fr.).

și au făcut coadă la masa pe care erau etalate toate darurile. Unul dintre unchi citi telegramele cu voce tare.

— Te plictisești ? o întrebă Borck în șoaptă pe Jette. Aceasta negă dînd din cap.

— Nunțile nu mă plictisesc niciodată.

Simonsen a fost lăudat pentru valsul miresei, și el le aduse la cunoștință că, acasă, cînta muzică de Chopin în fiecare zi. Borck nu și-l prea putea imagina cîntînd Chopin în singurătate. „Poate că te judec greșit“, își spuse în gînd.

Darul lor se afla pe un colț de masă, pe jumătate dezambalat : o mașină din tablă de cupru, care nu numai că fierbea cafeaua, dar o și păstra fierbinte. Cartea de vizită căzuse pe pardoseală, și Borck își permise să o lipească pe hîrtia de ambalat cu o bucată de bandă adezivă. Miriam veni la ei să le mulțumească.

— Flemming, ce idee grozavă ai avut !

— Este de la noi amîndoi.

— Ideea a fost a lui Flemming, insistă Jette.

— V-ați cunoscut ?

Borck făcu prezentările. Fetele se priviră cu atenție.

— Și pe dumneata te-am văzut la televizor, spuse Jette cu vocea aceea uscată, care uneori suna ironic.

— La televizor... ?

— Jette ne-a văzut pe amîndoi — îndrăznesc să spun că-ți vei aminti cu ce ocazie.

— Oh !

— Nu trebuie să lăsăm impresia că este un lucru pe care-l facem în fiecare seară.

— Este un dar minunat. Unul dintre voi a ghicit probabil că eu beau tone de cafea. Și Jorgen la fel, fiindcă veni vorba.

— Tu și ea, v-ați cunoscut.., *bine ?* întrebă Jette cînd Miriam se îndepărtase. Borck făcu semn că da dînd din cap.

— Întotdeauna se poate observa așa ceva, nu ?

Borck încuviință din nou, repetînd gestul. Îi aduse mai multe pahare de sherry ; fata începu să devină un pic mai veselă și să bălmăjească vorbele așa cum făcuse la restaurant, cu o săptămînă în urmă. De data aceasta însă n-a mai crezut-o, dar fata a băut într-adevăr un număr uimitor de mare de pahare, cu o rapiditate la fel de uimitoare.

— Mulțam pentru ceainic, spuse Berg, cînd ajunse la ei.

— Mașină de cafea.

— Mașină de cafea ; chiar mașină de cafea am vrut să spun.

— Vă duceți undeva ? întrebă Jette.

— Ne ducem în Madera pentru zece zile.

— Cum o să se descurce banca fără voi — fără voi amîndoi ?

— Am angajat o asistentă. Iar bunul nostru Borck, aci prezent, va lua locul lui Miriam. Directorul nostru, pe care am avut mare grijă să *nu*-l invităm azi după-amiază, va prelua pupitrul casierului. Iar asistenta îmi va prelua sarcinile, care sînt simple ca bună ziua.

— Scuzați-mă o clipă.

În drum spre baie, Borck își goli paharul într-o vază de flori de pe podea. Miriam își făcu apariția exact în spatele lui.

— Flemming !

Îl privi cu un zîmbet :

— E ceva în neregulă cu băutura, sau e vorba de cel mai vechi șiretlic de pe pămînt ?

— Cel mai vechi...

— Fata este într-adevăr dulce. Ea este cea cu ilustratele ?

— Nu.

— Cu atît mai bine. Flemming, ar trebui să te căsătorești. Eu una încerc deja de o oră și este *minunat*. Mi-e teamă numai că lăcrămioara asta asiatică va muri dacă vei continua manevra.

Cînd reveni, Simonsen cînta Chopin. Jette se afla în grupul care-l înconjura. Berg îi umplea paharul. Fata se întoarse către Borck și-i înmînă ceva ce scosese din poșetă.

— Iată, Flemming.

Era o mînă de orez. Își încleștase pumnul în care ținea bobițele, în timp ce el o observă. Cînd se aplecase pentru a deschide poșeta, avansase rapid un picior ca să nu-și piardă echilibrul, dar Borck nu mai credea nimic. Era îmbrăcată într-o rochie scurtă, care țipa pe ea, dintr-un material auriu metalizat, care făcea ca obrazul să-i pară încă și mai palid ; notă încă o dată că avea sprîncenele pensate. Îi puse o mînă pe umăr și simți neașteptata căldură a trupului prin materialul subțire și aspru. Se lipi de el puțin și rămase în poziția aceea, ascultînd muzică. Simonsen

reuşea să producă o uluitoare cantitate de zgomote din instrumentul acela miniatural.

Afară era ceaţă. Boabele de orez au aterizat cu zgomot mărunt şi sacadat, pe capota automobilului. O atrase mai aproape de el pe fata cu trupul cald şi-i simţi părul pe gît, în timp ce parfumul îi gîdilă nările.

— Nunţile mă dau gata, spuse ea. Se comporta ca şi cum Borck ar fi trebuit s-o ajute şi pe ea să-şi menţină echilibrul. Din cauza ceţii a condus încet.

— Cred că n-are rost să te duci acasă chiar acum, nu-i aşa ?

Jette îl aprobă, dînd din cap.

— Vrei să urcăm să bem ceva ?

Şedea pe canapeaua lui intonîndu-şi valsul miresei. Dopul sticlei de şampanie izbi geamul. După ce-şi goli paharul, îşi lepădă pantofii, îşi încolăci picioarele sub ea şi se lăsă trasă puţin înapoi, astfel încît capul i se sprijini pe grumazul lui Borck. Privind în jos, pe creştetul capului ei, a putut vedea că, la rădăcină, părul îi era mai închis la culoare. Îi trase capul în poală, şi ea rămase în acea poziţie privindu-l de jos în sus, cu ochi larg deschişi, a întrebare. O sărută, iar ea îşi lăsă picioarele încălţate doar în ciorapi pe pardoseală, cînd se răsuci înspre el pentru a se întinde într-o poziţie mai comodă. Îl întrebă în şoaptă :

— Dar tu, tu te-ai gîndit vreodată să te căsătoreşti ?

Dădu din cap afirmativ.

— Vrei să te măriţi cu mine ? îi şopti la rîndu-i.

Jette zîmbi.

— Cred că mai întîi ar trebui să ajung să te cunosc doar puţintel mai bine, nu-i aşa ?

În timp ce Borck trăgea perdelele, fata îşi cufundă degetele în pahar şi stinse cele două lumînări. Preţ de o clipă în cameră mirosi a Crăciun. Mai apoi, o auzi în baie cum îşi fredona valsul miresei. Reveni cu rochia şi desuurile pe braţ ; le întinse pe spătarul unui scaun.

— Unde ? îl întrebă.

Borck indică alcovul.

— Cam înghesuit, nu ? De obicei aici... ?

Trupul mărunt străluci alb în puţina lumină care mai rămăsese în încăpere. Nu se aşteptase s-o vadă despuiată, nu se aşteptase ca ea să fie atît de iute ; nici măcar nu apucase să-şi scoată vesta. O atîrnă peste rochia ei, pe spătarul scaunului, ascultînd-o cum fredonează în spatele lui.

— Unde ţii aşternuturile ? întrebă fata.

— Le aduc eu.

— Nu, lasă-mă pe mine.

Pusese aşternuturi proaspete în despărţitura pentru rufărie curată care se afla în partea din spate a canapelei ; o auzi netezindu-le.

A descoperit cu surprindere că trupul acela alb era atît de cald. Ea ridică picioarele, apăsîndu-şi cavităţile fierbinţi ale genunchilor pe genunchii lui reci. Nu se aşteptase ca fiinţa aceea să fie în stare să exercite asupra lui o atracţie atît de puternică şi atît de rapidă. Degetele i se plimbară în sus şi în jos pe părul scurt de pe ceafa fetei, acolo unde acesta

se termina într-un vîrf ascuțit și se continua sub forma unui puf moale departe în josul coloanei vertebrale ; cercetară sprîncenele întărite și firișoarele pufoase în punctul unde acestea aproape se îmbinau la rădăcina nasului ; pielea complet netedă și fierbinte de deasupra buzei superioare ; gropița moale din spatele celei mai moi părți a lobului urechii ; coastele, una cîte una, șoptind : „Un șoricel..." și partea laterală a abdomenului. Degetele sale reci, exact înainte de a ajunge la încheietura coapsei, o făcură să se cutremure și să rîdă scurt.

— Degetele tale sînt reci.

— Cu atît mai bine pentru...

— Mamă mare, de ce...

Nici o clipă nu pierdu senzația de a fi întins în propriul său pat, în propria sa cameră, cît timp a durat totul. Auzi automobile jos, pe strada principală, și zgomote familiare de gătit în bucătăriile din celelalte apartamente.

— ...de ce-i așa de mare chestia matale ?

— Cu atît mai bine pentru...

Au rîs amîndoi, oarecum fără suflu. În apartamentul vecin, cineva bătea un cui în perete.

— De ce *a fost*...

— Haide, haide. Termin imediat.

Se auzea ca și cum ciocanul ar fi fost la doar cîțiva centimetri de capetele lor. Între lovituri, tencuiala părea să cadă pe jos. Cineva a inspirat rapid, poate că ea.

— Bis.

Cu brațe umede îl cuprinse pe după umeri și-l sărută pe artera carotidă care zvîcnea.

Își destinse tot trupul, și rămase zăcînd peste ea, transpirat, greu, stors, cu un sentiment de fericire că i-a tăiat piuitul, cu senzația că și partea cea mai rea, care încă nu sosise, va fi încununată de succes. Mai tîrziu...

Mai tîrziu traversă camera în picioarele goale. De pe masa pentru cafea, aduse o lumînare, pe care o puse lîngă divan și o aprinse cu bricheta. Mai adusese țigări și o scrumieră. Se așeză pe marginea patului și o privi cum fumează. Cînd a vorbit, vocea i-a fost surprinzător de calmă și fermă.

— Iar acum, începu el, aș dori foarte mult să știu *cine* ești și ce naiba vrei de la mine.

CAPITOLUL 20

DACĂ GÎNDEA CU VITEZĂ de fulger, asta nu se vedea cu siguranță pe chipul ei. Borck își închipuise că avea să-și pună ceva pe ea înainte de a face vreo tentativă de a-i răspunde, dar rămase nemișcată. Îl privi calm, drept în ochi, trăgînd cîteva fumuri din țigară ; după un răstimp Borck începu să se întrebe dacă pînă la urmă auzise ce spusese el.

— Ți-am spus deja, răspunse în sfîrșit. Din moment ce întrebi, înseamnă că trebuie să existe ceva ce ți se pare că nu rimează. Spune-mi ce anume.

— Adresa și numărul de telefon, pe care mi le-ai dat, sînt în regulă. N-am putut să-ți verific numele. Dar *știu* că niciodată n-ai fost la azilul de bătrîni.

— OK, niciodată n-am fost la azilul de bătrîni.

— Ceea ce înseamnă că n-aveai ce căuta la înmormîntarea tatălui meu.

— Ceea ce înseamnă că n-aveam ce căuta la înmormîntarea tatălui tău.

— Ceea ce înseamnă că nici a doua noastră întîlnire n-a fost deloc întîmplătoare. Cu alte cuvinte, *vrei* ceva de la mine.

— Bine spus, aprobă ea, și lipsa de muzicalitate a vocii ei, care lăsase impresia că nu se potrivește cu nimic din ceea ce îi spusese pînă în acea clipă, i se păru dintr-o dată adecvată. Se comporta ca și cum aparenta ei amețeală dispăruse.

— Acum aș dori foarte tare să aud ceva important, zise ea. Adică, important pentru mine. Dar *tu*, ce motiv crezi tu că am avut pentru a te cunoaște ?

— Habar n-am.

— Dacă vom aborda problemele în felul ăsta, vom avea nevoie de toată noaptea. Și tu și eu avem să ne spunem o mulțime de lucruri.

— Nu mai spune ? Eu am întrebat primul, așa că dă-i drumul.

— Prea bine. Într-o zi te-am văzut la bancă. M-am îndrăgostit pe loc de tine și ți-am aflat numele. Peste cîteva zile am văzut în ziar anunțul în legătură cu moartea tatălui tău, și am hotărît că aș putea folosi această întîmplare ca pe cea mai lesnicioasă modalitate de a face cunoștință cu tine.

— O poveste nemaipomenit de incredibilă.

— Atunci să auzim una mai bună.

Borck ridică tonul vocii, dar își dădu singur seama cît de neconvingător suna.

— Pe naiba, n-am altă variantă mai bună. Eu vreau să aflu ce urmărești. Se-ntîmplă că

m-am îndrăgostit puțin de tine și pe urmă aflu că...

— O, *las-o* baltă ! Nu te-ai îndrăgostit nici cît negru sub unghie. Știi prea bine de ce am venit, iar acum am să-ți ofer rezultatul unei gîndiri rapide și logice. După ce descoperi că te mint, mă inviți să te însoțesc la o cununie, iar după asta, să mă culc cu tine. Dacă totul ar fi fost așa de simplu cum pretinzi tu, m-ai fi întrebat de ce te mint din capul locului. Acum nu faci altceva decît să-ncerci să mă bagi în sperieți. Dar faptul însuși că ai catadicsit să te culci cu mine dovedește că *tu* vrei ceva. Altfel m-ai fi lăsat în plata domnului — ar fi fost destul de ușor.

— Nu-ți trece prin minte că pur și simplu...

— N-o lua de la capăt cu povestea asta cu îndrăgostitul...

Ezită prea îndelung și-i fu limpede că avea dreptate : nu era decît o pierdere de vreme. În sfîrșit spuse :

— Atunci dă-mi o idee. Spune-mi *tu* ce alte motive aș fi putut avea, în afară de faptul că sînt nebun după tine, pentru a...

Ea zîmbi.

— Acum ne înțelegem. Du-te și fă niște cafea, și după aceea vom putea discuta cu cap și coadă.

Borck ieși și puse apa la fiert ; îi ceruse să facă o cafea probabil pentru a cîștiga timp de gîndire. O auzi intrînd în baie. Lucrurile nu luaseră turnura intenționată de el, dar se consolă cu gîndul că nu putuseră evolua nici în direcția pe care și-o propusese ea. Pentru

moment discuția îi potolise bănuielile cele mai rele, dar nu le izgonise definitiv. Nu mai credea că ar fi fost cumva emisarul poliției.

O auzi fredonînd în baie cînd așeză obiectele pe masă ; era tot valsul miresei. Apa fierbea.

Puțin mai tîrziu ședeau amîndoi pe sofa, fiecare cu o ceașcă și cu filtrul, așteptînd ca apa să picure.

— Aș vrea doar să menționez, începu ea, că eu una n-am săvîrșit nici un lucru pentru care-aș putea fi spînzurată.

— Care-i subiectul discuției ?

— Mi s-a năzărit că ai fi putut gîndi că-s de la poliție. Ascultă : el ți-a telefonat, tu stăteai acolo în picioare, iar el, tot în picioare, în cabina telefonică de jos. Poliția *nu știe* acest lucru. Te-a așteptat în bufetul cu autoservire, dar n-ai venit.

— Vălul de ceață este din ce în ce mai gros.

— Atunci de ce nu mă dai afară pe ușă ?

Cum Borck nu răspunse, ea continuă :

— Prea bine. Acum ți-am dezvăluit ceva, ar trebui să fie rîndul tău, dar... *în regulă*. Ți-am dezvăluit că cel care a fost la banca *ta* era *el*. Amîndoi știm că a fost condamnat doar pentru furtul de la cealaltă bancă, o treabă tîmpită în care și-a pierdut capul și a șters-o fără să se aleagă cu ceva. La poliție l-ai confruntat și l-ai lăsat să scape, deși ar fi *trebuit* să...

Se părea că ajunsese la concluzia că spusese prea multe.

— Cunosc și eu șiretlicul de a-l lăsa pe celălalt să vorbească fără întrerupere, spuse ea.

— Cred că filtrul e gata.

— Dinadins nu l-ai identificat. În schimb l-ai dat pe mîna poliției pentru cealaltă afacere. După ce l-ai urmărit, le-ai dat polițiștilor informații despre el. În tot acest timp singura explicație valabilă este că nu voiai să împarți banii cu el. Și așa...

Ridică filtrul de pe ceașcă și sorbi din cafeaua tare, înainte de a relua perorația.

— Din același motiv nu te-ai dus nici la poliție. Știai că putea fi condamnat la dublu, dacă ai fi putut pune și jaful din banca voastră pe socoteala lui. Dar puteai *să-ți imaginezi* posibilitatea ca el să pună pe cineva pe urmele tale ?

— Despre ce discutăm ?

— Discutăm despre faptul că încă nu m-ai dat afară pe ușă. Ți-e teamă de mine, deoarece știi că eu nu pot fi condamnată nici chiar dacă aș izbuti să vă bag pe amîndoi la răcoare. Ți-e teamă de mine pentru că mă vezi capabilă de a gîndi. Amîndoi am avut exact aceleași gînduri deoarece gîndim logic. Eu una știu că ai banii. *Tu* știi că eu știu. Știi că dacă nu mă aleg cu nimic din povestea asta aș putea foarte bine să spun la poliție ceea ce știu.

Ceașca de cafea începuse să-i tremure în mînă, și Borck o puse pe masă.

— Mă îndoiesc. În viața ta n-ai mai vedea banii. S-ar putea să fii pusă sub acuzația de a fi tăinuit informații. Iar în ceea ce mă privește — ei bine, eu aș putea să mă apuc să vorbesc despre șantaj.

— În sfîrșit !

Priviră unul la celălalt. Ea se porni pe rîs, și el așijderea.

— Șantaj... nu s-ar putea să-l numim împrumut de bani ?

— Dar tu ai fi preferat mult mai mult să-i găsești singură, nu-i așa ?

— Mi-au trecut prin cap amîndouă posibilitățile. M-a prevenit el că ești dotat cu o anumită prezență de spirit. Apropo, cum ai izbutit să iei banii atît de repede ? Sertarele *erau* goale, așa mi-a spus, toate trei. Noi am fost pur și simplu curioși.

În loc să-i răspundă, Borck îi puse mîinile pe amîndoi umerii.

— Mai precis, cît de mult înseamnă „noi" ?

Ea continuă să-l fixeze cu privirile. De data aceasta el a fost obligat să spună ceva.

— A căpătat trei ani. Hai să spunem doi, dacă se comportă bine. Cînd l-ai văzut ultima dată ?

— Ieri.

— Zece minute ?

— Jumătate de oră.

— Mai precis, cît de mult înseamnă „noi" ?

Nici de data aceasta nu-i răspunse.

— Aș putea să te dau afară acum. N-ai să te duci la poliție. De ce ai face-o ?

— M-aș ține pe urmele tale. Mai devreme sau mai tîrziu vei scoate banii și te vei apuca să cheltuiești. Mai există, de asemenea, un lucru care se numește în stil vechi *răzbunare*.

— Ești mult prea logică. Ești genul de femeie care gîndește.

— În regulă, spuse ea zîmbind. O luăm de la capăt. De ce nu mă dai afară ?

— Am gustat aceeași plăcere acum cîteva clipe.

— Nu-i chiar atît de greu să ai plăceri. Hai mai bine să căutăm altă soluție.

— Propune tu una.

— Nu ți-ar face nici o plăcere să mă țin tot timpul după tine. Altceva ?

— Precizează cît de mult înseamnă „noi". Ați fost logodiți ?

— *Logodiți !* Auzi vorbă !

— Păi...

Tocmai se gîndise să-i elibereze umerii, cînd băgă de seamă că se apropiase de el.

— Nu mare scofală, șopti ea cu ochii coborîți.

— Nu mare scofală ce ?

— „Noi" — nu-nseamnă mare scofală.

— Doi ani este mult ?

Ea încuviință, cu o mișcare a capului.

— Am gustat aceeași plăcere acum cîteva clipe.

— Într-adevăr. Își ridică privirile la el și zîmbi. Și, știi... ezită. Știi, și de fapt nici nu *l*-am iubit. Vreau să spun că, la o adică, te poți distra cu cineva, și uneori este mai ușor, dacă celălalt îți place, nimic mai mult. Să-ți placă celălalt — reîncepu să zîmbească — și să ai, în sfîrșit, să ai ceva în comun.

— Bani, de exemplu ? Borck zîmbi și el.

— Exact.

— Dar știi, spuse Borck, eu sînt cel care are banii.

— E adevărat, acceptă ea. Deci, îmi spun eu, există ceva ce vrea să fac pentru el, ceva ce nu poate face singur. Și vreau să-mi spui imediat ce anume, dar mai întîi doresc să-mi povestești cum ai făcut-o.

O trase foarte aproape de el și-i șopti în ureche.

— A fost odată ca niciodată un Moș Crăciun, care s-a hotărît să jefuiască o bancă. A fost împiedicat s-o facă exact după ce scrisese ceva pe o bucată de hîrtie, pe care numai casierul din bancă ar fi trebuit s-o vadă. A luat hîrtia cu el, dar a pierdut din vedere faptul că a lăsat în urmă o minunată copie pe contrapagina formularului, pe care-l folosise ca suport de scris și care este prevăzut cu un strat de carbon pe partea de dedesubt a jumătății de deasupra. Ei bine, s-a întîmplat ca tocmai casierul să facă ordine, în seara aceea, pe masa la care s-a așezat Moș Crăciun pentru a scrie.

Ea se porni pe rîs.

— Mai apoi, același casier a fost cu ochiul atent la tot ce se petrecea în bancă sau în preajma ei. Așa se face că a observat o motocicletă cu numere de înmatriculare suedeze, ca și pe cineva îmbrăcat în Moș Crăciun. Dar cu cît îl observa mai mult, cu atît simțea mai sigur că, de fapt, acela era un *fals* Moș Cră-

ciun. Și într-o zi, a urmărit motocicleta, și coborînd drumul către popasul turistic, i-a ieșit în cale un automobil în care, din întîmplare, a fost aproape sigur că se aflau *două* persoane. Și știi tu la ce se gîndește casierul de vreo cîteva zile încoace? Se gîndește că cealaltă persoană era probabil o tînără frumoasă. Și se mai gîndește că probabil a te plimba de colo-colo în automobile, alături de Moș Crăciuni care fac tentative de a jefui bănci, este, probabil, o crimă condamnabilă. Și mai gîndește că fata este probabil aceeași care a condus mașina lui Moș Crăciun atunci cînd acesta a făcut o nouă tentativă, la o cu totul altă bancă, unde s-a apucat chiar să-și pună în aplicare ideea nebunească de a juca rolul unui gangster de film. Casierul s-a gîndit o mulțime la chestia *asta*.

Îi simțea trupul zguduindu-i-se din cauza hohotelor de rîs.

— Și așa s-a gîndit casierul, șopti ea, că ar fi mai bine să subtilizeze o parte din banii frumușei care se aflau în pupitrul lui doar așa, pentru cazul că Moș Crăciun o să se întoarcă. Și a procedat în consecință. Iar Moș Crăciun s-a-ntors într-adevăr, dar de data asta purta ochelari cu lentile negre și o pălărie de fetru, și casierul nu i-a înmînat decît zece mii de coroane.

— Exact așa.

— Iar acum iubita lui Moș Crăciun și istețul de casier stau unul lîngă altul. Iar iubita lui

Moș Crăciun se întreabă unde or fi *acum* toți banii ăia. Și ea se gîndește că probabil are cum să-l ajute pe casier într-un fel sau altul, din moment ce casierul nu a încercat să se descotorosească de ea încă mai de mult.

Borck o ținu la distanța brațului întins.

— Du-te și te-mbracă. Între timp am să mai fac niște cafea. Noi doi avem o groază de discutat.

CAPITOLUL 21

LA A UNSPREZECEA BĂTAIE a ceasului, ea își făcu apariția și traversă încăperea pînă la Borck, care ședea la biroul lui Miriam. Niște ochelari de soare îi ascundeau ochii.

— Relaxează-te, cîteva minute vom discuta, spuse Borck.

— Dar mă relaxez într-adevăr.

— Bine. Nu scoate încă nimic. Ca să încep cu tine, rămîi doar unde te afli și explică-mi ce s-a întîmplat și ferește-te de Simonsen, te-a mai văzut. Întoarce-i spatele.

— OK. Dragă domnule Borck, habar n-aveți ce prostie am făcut. Se uită cineva ?

— Cordelius este ocupat. Este ocupat de cînd am deschis. Așa cum ți-am spus, joia este o zi îngrozitoare.

— Bine planificat, șefule. Mai avem mult de discutat ?

— Mai ține-o așa încă o clipă. E de presupus că va veni să arunce o privire chiar pe la mijlocul tărășeniei. La urma urmelor așa ceva nu se-ntîmplă în fiecare zi. Dar are prea mult de lucru pentru a zăbovi și a supraveghea. Sper și mă rog pentru asta.

— Ești nervos ?

— Da.

— Ce vor face ceilalți ?

— Nu-i treaba lor. Nu-i privește. Asta nu-nseamnă că se vor abține neapărat să-și bage nasurile acolo unde nu le fierbe oala.

— Pot să-mi scot contractul de închiriere acum ?

— În regulă.

Scoase din poșetă noul contract de închiriere pentru seiful de păstrare a valorilor (semnat de propria ei mînă, împreună cu o copie pentru evidența băncii, cu vreo două seri în urmă, în apartamentul lui Borck). Semnase cu numele adevărat, Alice Badram, indicase ocupația exactă — ghid turistic, pe moment lucrînd pe cont propriu — și adresa corectă, care se găsea trecută și pe carnetul de conducere auto, precum și pe alte documente de identitate. Atît contractul, cît și copia erau datate din perioada în care Borck preluase biroul lui Miriam ; fuseseră contrasemnate chiar de Borck, iar taxa anuală de 17,50 coroane fusese plătită Băncii în timp util. Borck se prefăcea că nu mai văzuse hîrtia pînă atunci, întorcînd-o și pipăind-o pe toate fețele.

— Sînteți absolut, absolut sigură ? o întrebă el cu vocea puțin mai ridicată, cu toate că ceilalți nu păreau să fi manifestat vreun interes față de dialogul lor.

— Am căutat *peste tot*. M-a ajutat și logodnicul. Cheile au dispărut pur și simplu.

— Vă dați seama că deschiderea seifului și înlocuirea broaștei costă destul de mult ?

— Înlocuirea broaștei ?
— Da, trebuie să schimbăm în întregime încuietoarea.
— Ce *prostie* din partea mea ! Zău că-mi este grozav de rușine. Ceilalți începură să privească în direcția lor. Borck văzu că ea era pe cale de a zîmbi. Își putea permite s-o facă, fiind cu spatele la ei, dar cu siguranță că ar fi părut ciudat dacă și-ar fi îngăduit să se molipsească și el.
— Nu mai zîmbi, șopti Borck.
— Îmi pare rău.
— Nu credeți c-ar trebui să mai căutați o dată, cît mai bine, înainte de a chema un lăcătuș ?
— Lăcătuș ? Dar...
— Doar nu v-ați imaginat că am fi în stare să ne apucăm chiar noi să înlocuim încuietorile, nu-i așa ? Sînteți absolut sigură că ați pierdut *ambele* chei ? Doar știți că vi s-au dat două ?
— Le pusesem pe un inel. S-au pierdut cu inel cu tot.
— În regulă. Și după cîte înțeleg acceptați să achitați cheltuielile de rigoare ? Nu mai trebuie decît să-l informez pe directorul nostru.
Cînd Borck trecu pe lîngă biroul lui Simonsen, acesta șopti : „Femei !". Simonsen continua să se transforme ; se apucase să-i facă ochi dulci, absolut în serios, noii asistente, care-și începuse activitatea în perioada în care Berg se afla în luna de miere ; asistenta era o blondă mini-jupată de nouăsprezece ani, care părea absolut interesată.

— Avem aici o tînără doamnă care și-a pierdut *ambele* chei de la seiful pentru păstrarea valorilor.
— Am auzit. Are contractul la ea ?
— Da.
— Are cu ce să-și dovedească identitatea cum se cuvine ? Iar contractul nu este pe numele soțului ? Am mai avut noi de-a face cu unii care-au încercat *chestia asta* de vreo cîteva ori.
— Contractul este pe numele ei, iar semnătura corespunde. De asemeni, fotografia de pe carnetul de conducere este în ordine.
Cordelius suspină. Avansarea sa era de pe acum oficială și trata orice nereguli în activitatea băncii ca pe niște banalități insuportabile, pe care abia aștepta să le lase în urmă cît mai curînd posibil.
— Prea bine, anunțați lăcătușul. Nu-i decît unul în cartea de telefoane. Și nu uita să-i iei o declarație, prin care să se angajeze că va plăti toate cheltuielile. Nu avem formulare tipărite, așa că va trebui să bați unul la mașina de scris.
Cordelius își așezase mica mașină de bărbierit cu baterii lîngă mașina de înregistrat, dar, în năvala zilei de joi, n-a avut nici o șansă de a o folosi. Borck se înapoie la fată — la Alice ; încerca să i se adreseze în gînd pe numele adevărat.
A telefonat la lăcătuș, care i-a spus că va veni într-o oră. Alice părăsi banca după ce primi această informație.

Borck privi, peste marginea tabelului cu valorile cursurilor la bursă, în direcția seifurilor metalice de culoarea măslinelor verzi. Știa exact unde s-o localizeze pe cea cu numărul 129 chiar dacă, de la distanța aceea, nu putea citi numerele. În geanta lui se afla o nouă cutie albastră pentru sandvișuri, aproape aidoma celeilalte — pentru cazul în care cineva ar fi pretins că aceea din seif ar fi fost a lui. Simțea că în bancă plutește o anumită atmosferă de descompunere : flirtul mai mult sau mai puțin încununat de succes al lui Simonsen, maniera demonstrativă în care Cordelius arăta că rutina zilnică îl obosea, propria sa conștiință a faptului că într-o oră, după două luni de inaccesibilitate absolută, seiful pentru păstrarea valorilor va fi deschis.

Dincolo de vitrina băncii, lumina cenușie trăda dezghețul. Automobile intrară în scuar iscodind peste tot, în căutarea unui loc de parcare, pneurile lor producînd un sunet umed în zloată. Undeva aiurea, un buldozer trudea pămîntul moale, care trebuia nivelat în vederea construirii unei noi ramificații a căilor ferate urbane electrificate care urmau să înlocuiască automotorul. Lumea din jurul băncii era în transformare, exact ca și lumea minusculă din chiar interiorul ei, și aceasta în schimbare. După îndelungul și deprimantul dezgheț, va veni o adevărată primăvară : Borck începu să simtă acea amorțeală din abdomen și genunchi, care avea oarecum de-a face cu gîndurile la schimbare și cu faptul că nu izbutise să pună

nimic pe limbă la micul dejun ; partea cea mai rea abia urma să vină.

Alice s-a întors cu cîteva minute înaintea lăcătușului.

— Dar dacă cineva îmi cere să deschid cutia pentru sandvișuri ? Cum naiba ai *putut* să pui sub cheie un lucru atît de idiot ?

Era evident că, în răstimpul orei petrecute, răsucise în minte problema aceasta pe toate fețele.

— Ți-am spus deja ce explicație să dai. Să spui că sînt scrisori de dragoste și să roșești. Nu au nici un drept să facă altceva decît să rîdă, sau să-și spună că toată chestia este oarecum bizară.

— Și dac-o scap pe jos, iar cantitatea aia minunată de bani dă pe dinafară ?

— Să n-o scapi ! Și chiar și în cazul ăsta, tot nu vor avea dreptul să pună vreo întrebare. Adună-ți forțele ; iată-l că sosește.

Sosirea lăcătușului a coincis cu o întrerupere a fluxului de clienți la ghișeul casierului. Cordelius se ridică și se îndreaptă către ei, pe partea cealaltă a contoarului. Alice putea spune ce se petrece după expresia ochilor lui Borck.

— Am fost chemat să înlocuiesc broasca unui seif, spuse lăcătușul.

— Pe aici.

Cordelius îi salută pe lăcătuș și pe Alice cu o înclinare a capului. Îi ceru lui Borck hîrtiile și le răsfoi.

— Cred că vă dați seama, domnișoară Badram, i se adresă lui Alice, că va trebui să

punem să fie deschis seiful și înlocuită broasca pe cheltuiala *dumneavoastră*.

— Mă simt grozav de rușinată.

— Scopul pentru care v-au fost date chei este acela de a fi păstrate separat. Seiful îl aveți de numai... (citi)... de numai *cinci* zile ?

— Mă simt *groaznic* de rușinată.

— Vă rog să-mi iertați întrebarea, dar ce țineți în seiful dumneavoastră ?

— Hîrtii personale.

— Nici o hîrtie de valoare ?

— Tînăra doamnă mi-a spus că hîrtiile în chestiune sînt scrisori, interveni Borck.

— Înțeleg.

Cîțiva clienți sosiseră la casă, și Cordelius îi părăsi. Simonsen și noua asistentă își șopteau, privind în repetate rînduri în direcția seifului, în timp ce acesta era supus operației de deschidere.

Lăcătușul a lucrat rapid și eficient. Borck îl descuiase deja cu cheia băncii, iar lăcătușul a introdus un instrument în gaura cheii, cu ajutorul căruia a reconstituit conturul celei pierdute. După cîteva clipe, instrumentul se roti și ușița metalică a seifului se deschide ca împinsă de un arc.

Alice se afla la cîțiva pași înapoia lăcătușului ; Borck, la cîțiva pași înapoia ei. Cînd ușa se deschise, Simonsen și noua asistentă își ridicară privirile simultan în direcția lor ; Cordelius mai avea doar un singur client la ghișeu.

Alice făcu un pas înainte. Lăcătușul se răsucise privind-o cu uimire. Borck n-a putut

distinge nimic în întunecimea din seif. O văzu pe Alice întinzînd o mînă, văzu mîna dispărînd în interiorul seifului. Cu ochii minții văzu mîna ieșind afară cu un lucru complet diferit — un măr, un revolver, o cutie de trabuce — sau cu nimic ; își imagină că mîna va fi goală și că Alice se va-ntoarce rapid către el. O instruise să aibă răbdare înainte de a băga mîna în seif, să nu se grăbească. Nu respectase indicațiile pe care i le dăduse. Mîna îi rămase înăuntru un răstimp atît de îndelung, încît Borck începu să creadă că probabil bîjbîia după ceva ce nu putea găsi ; lăcătușul o mai urmărea încă din ochi. Borck făcu un pas în direcția celor doi și puse o palmă albă pe biroul lui — pe biroul lui Miriam — pentru a căuta sprijin. Mîna fetei ieși din beznă ; degetele îi erau încleștate pe o cutie mare pentru sandvișuri, de culoare albastră.

Capacul cutiei era fixat pe o latură. Dacă degetele ei apăsau prea tare pe acea parte, capacul avea să sară ca împins de un arc, iar cutia avea să-i cadă automat din mînă. O văzu înșfăcînd-o și cu mîna cealaltă.

Simonsen și asistenta priviră cutia pentru sandvișuri fără a scoate un sunet. Clientul lui Cordelius plecă, iar Cordelius se ridică. Lăcătușul era în continuare cu ochii pe mîinile lui Alice. Alice făcu un pas către Borck, iar Borck făcu un pas către Alice.

Urmară cîteva observații, dar lui Borck îi fu imposibil să le găsească succesiunea logică.

— Ai deschis-o ?

— Acum nu mai avem altceva de făcut decît să montăm o nouă broască.

— Doar cîteva scrisori.

— Este totul în regulă ?

— Da, o nouă broască.

Cordelius trecu pe lîngă Borck și privi cutia albastră pentru sandvișuri.

— Ar fi mai bine s-o examinați cum trebuie, să vă asigurați că nu lipsește nimic.

— Nu-s decît niște scrisori de dragoste, spuse ea. Cît vă datorez ?

— Priviți pentru mai multă siguranță. Ascultă, asta nu-i o ...o *cutie pentru sandvișuri ?* Borck ? Nu-i cutia *ta* pentru sandvișuri ? Borck negă dînd din cap. Era pregătit să-și scoată noua cutie pentru sandvișuri din servietă, dacă întrebarea ar fi fost repetată de Cordelius.

Cordelius își plimba privirile de la cutia albastră la Alice și înapoi.

— Mă scuzați — dar seamănă ca două picături de apă cu aceea a casierului nostru. Vă rog să rezolvați totul cu domnul Borck. Pe viitor, mai multă grijă. Se răsuci pe călcîie. Borck se îndreptă către biroul lui.

— Vă rog, luați loc aici, se auzi Borck spunînd. Presupun că aveți un cont în bancă din care putem debita fără probleme costul, imediat ce vom avea nota de plată de la lăcătuș.

Erau așezați amîndoi de o parte și de alta a biroului său, Alice cu spatele la Simonsen. În loc să-i comunice numărul contului, ea își deschise poșeta.

— Numărul contului dumneavoastră, repetă Borck.

După ce deschisese poșeta, o așeză pe masă în fața ei, punîndu-și din nou ambele mîini pe cutie. Borck o apucă și el cu o mînă. Alice își ridică ochii la el.

N-ar fi putut spune cît timp au continuat cele trei mîini să stea încleștate pe cutie. O simți încercînd din răsputeri s-o ridice de pe masă. Îl privea încremenită. Borck se strădui să țină cutia în așa fel, încît să împiedice capacul de a se deschide, dacă ea ar fi reușit să i-o smulgă ; o dată sau de două ori găsise un sandviș sau două pe fundul servietei sale, cînd o deschisese la vremea mesei.

Nu avea nici o șansă de a ști dacă cele trei mîini erau observate de altcineva. Lupta era purtată pe tăcute. Alice puse la bătaie toate forțele ei. Borck își imagină bancnote zburînd pe pardoseală. Fata izbutise să deplaseze puțin cutia, pe suprafața biroului, către ea și către poșeta deschisă aflată în poală, iar Borck se aplecă înainte pentru a feri și cutia și mîinile lor de privirile celorlalți, înainte de a o apuca și cu cealaltă mînă ; acum, pe cutie, se aflau patru mîini. Dintr-o dată strînsoarea ei slăbi și-l privi cu un zîmbet.

— Nu ai încredere în mine ? șopti ea.

— Înțelegerea noastră...

— OK, înțelegerea noastră. Eu una am încredere *în tine.*

— Nu am nevoie decît de numărul contului dumneavoastră, rosti el cu voce tare.

Amîndoi își luară încet mîinile de pe cutie ; acum cutia stătea singură pe un colț al biroului. Muchea capacului se ridicase alunecînd peste mica umflătură de pe latură, menită să-l țină pe loc.

— Opt — zero — unu — șapte — opt, spuse Alice.

Nimeni nu se amestecase. Nimeni nu observase mîinile pe cutie. Lăcătușul era ocupat cu fixarea noii broaște pe ușa seifului. Banca se umplu de clienții aduși de unul dintre acele valuri care cresc și descresc în anumite momente, imediat după masa de prînz sau exact înainte de închidere.

— E gata, spuse lăcătușul și-și șterse mîinile pe o cîrpă scoasă din buzunar.

Alice se ridică în picioare, se duse la seifuri și plasă din nou cutia pentru sandvișuri la locul ei. Lăcătușul îi înmînă lui Borck noile chei. Borck le transmisese mai departe la Alice, iar aceasta încuie din nou seiful.

— Dar să știi că eu am încredere *în tine*, șopti ea cînd se aflară din nou așezați la birou, în timp ce Borck apăsă pe noul contract ștampila de cauciuc a băncii. Alice încuiase seiful cu propria-i cheie ; ca să fie deschis din nou era nevoie și de cheia ei și de cheia băncii.

Ușa se închise în urma ei, iar Simonsen și noua asistentă izbucniră în rîs în aclași timp.

— Auzi comedie, scrisori de dragoste ! spuse Simonsen.

În aceeași noapte se aflau lungiți unul lîngă celălalt.

— Nu putem face orice pe cont propriu, șopti el.

— Dar împreună !

— Împreună ? Împreună — orice. Tot ce-ți dorești.

Își aminti că a mai auzit pe cineva rostind aceleași vorbe, probabil unui copil, și pe un ton care le făcuse să sune emoționant. O bătu pe obraz, repetînd cuvintele :

— Tot ce-ți dorești.

Apoi puțin mai tare, dar tot pe șoptite : *„Tot ce-ți dorești. Tot ce-ți dorești.“*

Septembrie 1967

CAPITOLUL 22

NOUA FUNCȚIONARĂ LUCRA doar de o zi în secția de vînzări a agenției de turism, și mai înainte de a-și da seama unde se află, s-au petrecut două lucruri pentru care nu fusese pregătită de nimeni.

O elice uriașă din lemn, vopsită în galben, se rotea leneș deasupra capului ei. Dincolo de ferestrele agenției de turism, bătea un vînt puternic, iar fata făcuse o anumită legătură între vremea vîntoasă și elicea ventilatorului — în ciuda faptului că aceasta se învîrtea atît de încet, încît nu deranja absolut deloc hîrtiile de pe masa la care lucra.

La intrare, o lucrătoare înmîna fiecărui nou client un bilet numerotat, și clienții trebuiau, după aceea, să aștepte pînă cînd numărul de pe bilet avea să fie strigat.

Și tînăra funcționară distribuise bilete numerotate pînă în ajun.

A reușit să se ocupe de primul client în mod desăvîrșit. Îi vînduse pe loc o călătorie turistică și completase hîrtiile în mod ireproșabil. Dar, imediat cu următorul client, începură și necazurile. Acesta avea un bilet în mînă, dar numărul de pe el nu fusese încă strigat. Se întinse peste birou, adresîndu-i-se :

— Sînteți atît de amabilă să-mi faceți un mic serviciu ? V-am văzut vînzînd bilete pentru o călătorie turistică cu o clipă mai înainte. Vreți să-mi faceți neînsemnata favoare de a-mi spune unde voia să plece domnul acela ?

Primul client tocmai ieșise pe ușă.

— Vă rog să-mi arătați numărul dumneavoastră, spuse fata.

— Al meu încă n-a fost strigat. De fapt n-am nici cea mai mică intenție de a pleca undeva. Aș vrea doar să-mi acordați această infimă favoare de a-mi spune unde pleacă domnul acela : unde și cînd.

Nu fusese instruită dinainte cum să procedeze în astfel de cazuri. Dar își dădu imediat seama că nu putea da informațiile chiar atît de lesne. Își aminti vag ceva în legătură cu secretul profesional. Refuză dînd din cap ; în același timp neuitînd să zîmbească precum fusese învățată.

— Iată, poftim.

Individul plasase o bancnotă de o sută de coroane pe suprafața de lucru a biroului interpus între ei. Fata privi bancnota nevenindu-i să-și creadă ochilor. Îi trecu prin minte gîndul că poate era un tertip, prin care i se verifica corectitudinea, înainte de a i se decide transferul din Copenhaga în însoritul sud al Europei, transfer pe care-l solicitase. Refuză, dînd energic din cap.

Individul — cu ochi de un albastru palid, păr blond și pomeți proeminenți, îmbrăcat într-un impermeabil alb, care arăta ca și nou — puse o mînă pe copia contractului, pe care fata tocmai îl completase, și-l răsuci pe suprafața biroului, ținîndu-l cu degetele răsfirate pentru a-l putea citi. Nu s-a grăbit, și fata n-a știut ce să facă. Tipul dădu din cap, ca și cum se așteptase să vadă exact ceea ce văzuse pe contract. După care o privi drept în ochi, spunîndu-i :

— Mulțumesc, asta a fost totul.

Puse bancnota înapoi în portofel și părăsi agenția, ieșind în stradă, unde fata văzu că vîntul îi apucă impermeabilul cel alb, întorcîndu-l pe dos.

Răsuci contractul la loc și rămase pe gînduri, meditînd la ceea ce ar trebui să facă. Cel mai mult i-ar fi convenit să alunge din minte toată povestea ; de fapt tocmai se pregătea să apese pe buton pentru a o anunța pe fata de la ușă că era din nou liberă, cînd un alt ins, care aidoma celuilalt nu s-a deranjat să aștepte să fie strigat după număr, sosi la biroul ei, își puse palmele pe marginea lui și se aplecă înspre ea. Ca într-un vis îl auzi spunînd :

— Sînteți amabilă să-mi dați o informație ? Individul care s-a aflat aici, acum cîteva clipe — ce a vrut ?

Era de aproape aceeași înălțime ca și cel de al doilea bărbat, numai că era brunet, iar impermeabilul său de culoare albastră arăta

foarte ponosit. La ezitarea fetei, tipul îi arătă o mică insignă de polițist.

— Nu am voie să...

— Vă rog atunci să mă puneți în legătură cu unul dintre superiorii dumneavoastră.

Într-un birou retras, în prezența uneia dintre funcționarele mai vîrstnice, fata povesti ce știa. Primul bărbat încheiase un contract pentru o călătorie de vacanță. Funcționara mai vîrstnică a recunoscut numele și a putut spune că omul acela mai fusese în aceeași călătorie de vacanță încă de vreo cîteva ori pînă atunci. Fata spuse că bărbatul cu impermeabil de culoare deschisă nu așteptase să fie strigat după număr, ci îi oferise o bancnotă de o sută de coroane pentru a-i spune unde a vrut să se ducă primul client. Cînd a văzut-o șovăind, a pus pur și simplu mîna pe copia contractului aflată pe masă, a rotit-o pentru a citi ceea ce scria pe ea, după care a plecat.

Polițistul ceru să i se facă o fotocopie după contractul semnat.

— Vă rog să aveți bunăvoința, li se adresă el, să mă sunați, dacă vreunul dintre ei va reveni. Și în nici un caz să nu dați de înțeles că cineva a fost pe aici și și-a manifestat vreun interes în legătură cu ei — sau că unul dintre ei s-a interesat de celălalt. Noi am dori ca amîndoi să plece.

Vînzătoarea de servicii turistice l-a văzut ieșind din agenție și războindu-se în stradă cu vîntul, impermeabilul umflîndu-se ca o pînză de corabie, exact cum se întîmplase cu pelerina

celui , de al doilea personaj. Fata medită că începuse noua slujbă de o manieră destul de bizară.

Deplasîndu-se mai departe pe pavaj, bărbatul cu impermeabilul albastru a fost mereu în pericol de a fi aproape luat pe sus. Cu cît se apropia mai mult de birou și de port, cu atît se întețea vîntul. Cu o seară în urmă, cînd se pornise să bată, vîntul fusese cald. În clipa aceea era rece și purta cu el miasme din port. Doi dintre colegi se aflau în biroul lui.

— Ei ?

— Totul se potrivește.

— Cu alte cuvinte, bătrînul nostru Brun a avut din nou vedenii. Povestește mai departe.

— Azi-dimineață am luat-o din nou de la capăt. Eu...

— Cu cît pe oră ? La cît să apreciem în cazul tău ? Douăzeci de coroane ? Douăzeci și cinci ? Contribuabilii din țară...

— De la aceeași pensiune, dar azi-dimineață s-a sculat cu noaptea-n cap. În felul său de a se comporta, era ceva foarte hotărît, și am simțit pe loc că asta avea să fie *ziua*. Automobilul pe care l-a închiriat urma — era cît se poate de evident — să fie folosit într-un scop deosebit. Unde credeți că s-a dus ?

— Într-o pădure izolată. Acolo a scos din portbagaj o cazma și s-a pornit pe săpat ca lovit de streche. Deodată ai auzit cum cazmaua se lovește de ceva tare, și te-ai strecurat în spatele lui, în tot acest timp fiind foarte atent să nu...

— Ia priviți asta.

Bărbatul cu impermeabil albastru și-a întrerupt tovarășul de muncă, punînd pe masă fotocopia contractului. Repetă :

— Iată, citiți singuri.

Cei doi l-au citit.

— Foarte interesant. Un contract pentru un tur cu însoțitor în Tunis, cu plecarea vineri. Dar ce naiba are *asta* de-a face cu... Ia ascultă, Sorgenfrey ăsta a ajuns să nu-și mai folosească nici numele ? E un nume fals, nu ?

— Prostii, nu este *el*. Mai citește încă o dată numele.

— Nu-mi sună a nimic. Dacă nu-i el, la ce naiba...

— *Borck*... Gîndește-te o clipă.

— Borck ?

— Flemming Borck. Adunați-vă puțin mințile. Ce legătură există între Flemming Borck și Wilhelm Christian Sorgenfrey ? Legătura dintre Flemming și Wilhelm Christian Sorgenfrey este aceea că...

— Lasă-ne pe noi să ghicim.

— Dați-i drumul.

— Borck este casierul. Casierul băncii din care a dispărut o grămadă de bani. Casierul care s-a arătat sigur în proporție de o sută zece la sută că...

— ...că Sorgenfrey n-a fost în nici un caz individul care a jefuit banca *lui*. Sorgenfrey a ieșit din oraș într-un automobil închiriat. Aveți perfectă dreptate ; mi-a trecut și mie prin cap că s-a dus în pădure să facă ceva săpături.

De fapt asta a fost teoria mea tot timpul — că *a fost* același individ. Că nu aveam altceva de făcut decît să așteptăm pînă va fi fost eliberat din închisoare și să-l urmărim. Ei bine, imaginați-vă uluiala mea cînd mi-am dat seama că Sorgenfrey nu se îndrepta către nici un fel de pădure. Închipuiți-vă ce uimire m-a cuprins cînd am realizat că...

— Bătrînul nostru Brun adulmecă o avansare. Încă o dată se dovedește că merită să lucrezi pe cont propriu, păstrînd totul pentru tine, pînă ai suficiente dovezi ; sau crezi că ai. Un anume ofițer superior de poliție se va trezi regretînd că a dovedit — ca s-o spunem blînd — aversiune față de ideea de a te lăsa să te ocupi în continuare de un caz presupus încheiat. În sfîrșit, continuă, povestește mai departe.

— Borck nu și-a schimbat domiciliul. Sorgenfrey nu a urcat și nu i-a sunat la ușă. A rămas în automobil și a așteptat ca Borck să coboare. Într-un răstimp extraordinar de scurt, m-am trezit că sînt nu al doilea din rînd, ci al *treilea*. Individul pe care-l urmăream, era el însuși pe urmele cuiva.

Cei trei se priviră în tăcere. După care se porniră pe rîs.

— Știți cine nu mi-ar plăcea să fiu acum ?

Ceilalți doi hohotiră și mai tumultuos ; bărbatul cu pelerina de ploaie se opri brusc ; o făcu de parcă apăsase pe un buton.

— Vrei să spui că lovitura a fost pusă la cale de Borck și Sorgenfrey ?

— Nu vreau să spun nimic.

— Borck mai lucrează la aceeași bancă ?

— Vom afla în curînd. Locuința este aceeași, iar automobilul lui nu pare nou.

Brun se ridică în picioare și-și agăță impermeabilul în singurul cuier aflat în încăpere. Vîntul continua să biciuiască fereastra de aerisire, pe care Brun o închise ; nori de ploaie începuseră să plutească peste oraș. Se așeză la birou și studie copia contractului pentru călătoria turistică.

— Vineri, plecarea. Întoarcerea, pe data de 14 octombrie. Trei săptămîni. Hotelul Riadh, categoria F-minus.

— Nu prea miroase a opulență. Bătrînul nostru Brun ne va spune acum cum a avut el de la începutul-începutului presimțirea că...

Se auzi soneria telefonului. Brun ridică receptorul.

— Da, el este la aparat...

Le făcu semn celorlalți, dînd din cap, pescui după un pix și se porni să noteze pe agenda de telefoane. A fost o conversație scurtă care se sfîrși cu următoarele cuvinte rostite de el : „Multe mulțumiri, vă vom ține la curent". Repuse receptorul în furcă și-și ridică privirile către ceilalți doi.

— Să ghicim ?

— Nu-i deloc greu.

— A fost agenția de turism ?

— Da.

— Sorgenfrey, fost Moș Crăciun și hoț de bănci, simte nevoia de un mic concediu ? A

adunat suma necesară, iar acum s-a dus înapoi la agenția de turism să întocmească un contract pentru o excursie în străinătate ?

Brun dădu din cap a aprobare și privi geamul biciuit de primele picături de ploaie.

— Ce să vă mai spun ? rosti el, privindu-i pe cei doi. Cum credeți c-o fi vremea prin Tunis ?

CAPITOLUL 23

PODUL A FOST RIDICAT și timp de o clipă Brun se gîndi că ajunsese acolo prea tîrziu, dar pînă la urmă el a fost primul dintre toți trei. Se afla așezat la barul bufetului, sorbind o ceașcă de cafea, și-i văzu pe cei doi sosind, mai întîi Borck, apoi Sorgenfrey. Sorgenfrey nu a traversat pentru a-și duce bagajele la cîntărit pînă cînd Borck nu dispăruse pe scările care urcau la sala de așteptare a aeroportului.

Era o dimineață fără nori. Brun dădu pe gît cafeaua care-i mai rămăsese în ceașcă, își aprinse o țigară de foi și se forță să traverseze sala mergînd normal, mulțumindu-se doar să facă pasul puțin mai mic decît de obicei. Spre deosebire de Sorgenfrey, nu avea nevoie să se facă de nerecunoscut ; nici unul dintre cei doi nu-l mai văzuse vreodată. Sorgenfrey purta ochelari de soare cu lentile mari — căci altceva ce-ar fi avut de făcut, gîndi Brun — și mai purta un soi de pălărie moale din paie împletite, cu borul deosebit de larg, răsfrînt. Acesta și favoriții, pe care și-i lăsase în pușcărie (presupuse Brun, din moment ce pe

fotografiile din arhiva poliției nu se aflau nici un fel de favoriți), aveau să-l facă probabil de nerecunoscut pentru Borck. Brun se trezi *sperînd* că Sorgenfrey avea să fie prudent și că va scăpa cu deghizarea aceea, dorindu-și ca vînătoarea să dureze cît mai mult posibil, pînă la sfîrșit, pînă în clipa cînd el, Brun, ar fi fost în posesia tuturor explicațiilor, explicații pe care le ghicise deja, gîndi el, în mod corect.

De fiecare dată cînd au fost făcute diferite anunțuri la stația de amplificare, pe durata cîntăririi bagajelor și, mai apoi, la vizarea pașaportului, trupul lui Brun se contractă spasmodic.

Anunțurile se referau la alte zboruri ; își consultă ceasul și văzu că avea timp berechet. Valizele sale au fost stivuite pe un mic transportor aflat sub scara pe care sta în picioare ; privi cum au fost îngrămădite și alte geamantane peste ale sale, după care transportorul se făcu nevăzut. Perspectiva activității care-l aștepta născu în el sentimente amestecate : fericire, dar și teamă. De fiecare dată i se întîmpla întocmai ca la un examen. În plus, sentimentul se asemăna cu starea pe care o avea la începutul unei cărți sau unui film, despre care nu i se povestise nimic pînă în clipa aceea.

La etaj, în sala de așteptare principală, se informă la care ieșire va trebui să se îndrepte cînd va fi chemat afară ; își repetă în gînd numărul zborului : *zborul 209*. Fusese întrebat dacă dorea să-și ia un ajutor, dar izbutise să-i convingă că nu era nici o nevoie — la urma urmelor tot ce avea de făcut era să-i observe.

Pipăi în servietă pînă degetele sale atinseră plicul în care se afla — printre alte lucruri — o declarație privind statutul lui, redactată în franceză : *Le directeur de la police de Copenhague-de Danemark-souhaite...* își dori să fi știut mai multă franceză. Speră că polițiștii cu care va intra în contact vor putea vorbi puțină engleză.

Borck cumpără o sticlă de whisky ; Brun trecu prin spatele lui, pășind rar. Sorgenfrey se afla la o distanță de cîteva chioșcuri cu mărfuri pe valută, în picioare. Brun se opri în fața unui chioșc și cumpără un ziar, cînd îl văzu pe Sorgenfrey întinzînd cîteva bancnote drept plată pentru — o lungă privire piezișă de după ziar — un aparat fotografic miniatural, care se făcu nevăzut aproape în întregime în palma lui Sorgenfrey. Și Brun avea unul identic în buzunarul impermeabilului.

Încă un anunț la stația de amplificare îl făcu pe Brun să-și contracte din nou corpul. În sfîrșit, le veni și lor rîndul. O porniră în direcția arătată de „degetul" lor în ordine corectă : Borck, Sorgenfrey, Brun, care găsi amuzant faptul că era stăpîn pe situație, capabil să se asigure că păstrau exact aceeași distanță între ei, aproape în linie dreaptă. Sursa amuzamentului său nu era Borck, cel urmărit fără să aibă nici cea mai vagă idee, ci Sorgenfrey, care știa că se afla cineva pe urmele sale, dar habar n-avea cît de bine. Cam la jumătatea drumului de-a lungul „degetului" trebuiră să se apropie unii de alții, formînd o coadă pentru prezentarea biletelor de îmbarcare. Pentru

prima dată se aflau foarte aproape unul de altul. Dincolo de o ușă pocnind mereu în bătaia vîntului, s-a auzit un avion apropiindu-se rulînd pe pistă, apoi înăbușind urletul motoarelor sale.

Între Borck și Sorgenfrey se mai aflau încă două persoane la rînd, iar alte două îl despărțeau pe Brun de Sorgenfrey. Pînă la urmă Brun se dumiri pentru ce îi era teamă în realitate : se temea ca nu care cumva Borck să se-ntoarcă și să-l recunoască pe Sorgenfrey, în ciuda ochelarilor și favoriților. Se temea că totul se va fi terminat în acea clipă. Dar Borck nu se-ntoarse ; ușa izbită tot timpul de vînt se deschise și pășiră afară, de data asta la distanțe mai mari între ei, pe pista de aterizare, către avionul care-i aștepta, cu impermeabilele umflate de vînt.

Brun își făcuse rost de un loc în partea din spate a avionului, în apropiere de intervalul dintre rînduri, deoarece se gîndise că s-ar putea să fie important să poată ieși repede pe la celălalt capăt. Sorgenfrey ocupa exact locul din fața lui, probabil din cauză că avusese un gînd similar. Borck își luase un loc lîngă hublouri, la același nivel cu aripile. În ciuda vremii reci, în interiorul avionului se făcu tot mai cald, și atît Sorgenfrey, cît și Brun au fost obligați să se ridice în picioare, în intervalul dintre rînduri, ca să-și scoată impermeabilele, să le împăturească și să le înghesuie în portbagajul îngust de deasupra banchetelor. Pe Brun îl distra gîndul că atît el, cît și Sorgenfrey aveau aceeași problemă : să fie în stare

să părăsească avionul în grabă, chiar și pe la celălalt capăt, dacă ar fi fost necesar. Brun hotărî că își va aduna lucrurile, cu mult înainte de a se începe coborîrea, pentru a ocupa un loc la celălalt capăt al avionului, și le va ține în poală. Se întrebă dacă Sorgenfrey hotărîse să procedeze la fel.

Avionul rulă pe pistă în cerc pînă cînd Brun pierdu orice sens al direcției ; apoi avionul se opri, încălzindu-și motoarele, ceea ce avu ca efect transmiterea unei vibrații plăcute, care-i masa trupul prin intermediul banchetei. Ferestruica pe care scria — *Fosten Seat Belts* [1] se ilumină, și imediat se treziră rulînd în urletul motoarelor pe pista de decolare, dincolo de punctul în care ar mai fi fost posibil să te răzgîndești și s-o iei de la capăt sau pur și simplu să renunți total. Prin hublou a văzut șiruri de case și străzi, cuprinse într-un plan înclinat, apoi apa, pe care nu se așteptase s-o vadă în partea aceea, după care o porțiune mai mare din oraș, de data aceasta mai puțin povîrnită. La scurt timp după aceea i s-a îngăduit să-și desprindă centura de siguranță și să-și găsească un alt trabuc, iar zona de sub el, deși era o zi foarte senină, a fost acoperită de vălul de ceață care părea că plutește în aceeași direcție ca și avionul, prin aceasta întărind senzația că nu avansau absolut deloc.

Peste marginea unei reviste plină de fotografii color, Brun inspectă cabina cu pasageri. Însoțitoarea de zbor îi servea micul-dejun lui

[1] Fixați centurile de siguranță (engl.)

Borck. Sorgenfrey studia aparatul fotografic miniatural, pe care-l cumpărase de la shopul din sala de tranzit. Pilotul se prezentă prin interfon, le indică altitudinea la care se aflau și ora aproximativă de sosire. Lui Brun îi trecu prin minte o idee trăsnită : Borck nu știa că este urmărit. Situația era comică. Dar Brun însuși ? Se afla în ultimul rînd de locuri, și nu era nevoie să privească înapoi pentru a vedea dacă ochii cuiva erau ațintiți pe ceafa lui. Prostii ; n-avea nimeni nici un interes să-l urmărească. Și totuși acest gînd — sau ceva asemănător — a rămas în el. Mai precis spus, oricînd putea exista încă o persoană băgată pe fir, un al doilea fund fals la o casetă, o altă semnificație mai subtilă la o vorbă de duh.

În timp ce-și lua micul dejun, studie scrisoarea de recomandare scrisă în franceză, care i se afla depliată pe genunchi, și memoriză sistemul de titluri folosit în poliția tunisiană. Avea, de asemenea, schița unei hărți a orașului Suza, pe care a studiat drumurile care duceau către punctul unde însemnase cu o cruce albastră *Hotel Riadh.* Borck isprăvise micul dejun și trecu pe lîngă Sorgenfrey și Brun, cînd se apropie pe intervalul dintre banchete. Nici un semn de recunoaștere din partea lui Borck ; dar cînd Sorgenfrey îl văzu venind spre el, se aplecă imediat peste aparatul de fotografiat miniatural. Brun se așteptase ca Sorgenfrey să folosească micul aparat, dar, după ce a introdus un rolfilm în el, l-a băgat din nou în buzunar.

Nerăbdarea lui Brun spori pe durata cursei aeriene. Cu mult înainte ca lumina să se aprindă pe ferestruica însemnată cu *Fasten Seat Belts,* își pusese în poală impermeabilul împăturit și bagajul de mînă, și însoțitoarea de bord, care tocmai trecea pe lîngă el împingînd căruciorul cu țigări și băuturi alcoolice — scutite de taxe vamale — îl rugă să fie atît de bun și să le repună în portbagaj. Borck își cumpără țigări și încă niște whisky ; Sorgenfrey, nimic. Semnalul *Fasten Seat Belts* se aprinse.

Lui Brun îi trecură prin minte uzualele gînduri de moarte cînd își strivi trabucul fumat doar pe jumătate. Cei doi nu aveau să afle niciodată că fuseseră urmăriți. Cazul nu avea să fie rezolvat niciodată — dacă într-adevăr *exista* un caz de rezolvat. Iar el însuși n-ar fi aflat nicicînd pentru ce se îmbarcase în acel avion. Se strădui să-și facă o imagine despre epava avionului în deșert, despre furtuna îngrozitoare de nisip suflînd asupra ei, acoperind-o pînă la urmă, formînd un mic mușuroi asemănător multor altora. Gîndurile i se întoarseră la vremea pe care-o lăsase în urmă, la iarna atît de apropiată în Danemarca și la realitatea la care urma să se întoarcă. Se strădui să-și imagineze gîndurile celorlalți : Sorgenfrey, a cărui ceafă se afla la o distanță de aproximativ 45—50 de centimetri în fața ochilor săi, se gîndea probabil la închisoare, la celula sa, la timpul irosit — sau la cel pe care-l avea în față ? Și Borck : voiajul acesta reprezenta trei din cele patru săptămîni de concediu primite de la bancă. Brun încercă să-și amintească

înfățișarea băncii : cu fațada înspre piațeta comercială bătută de vînt, la care puteai ajunge cu mașina, ieșind din oraș pe căi întortocheate, după o bucată bună parcursă pe autostradă, înainte de a o părăsi prin intermediul unei intersecții în formă de frunză de trifoi. Încercă să-și imagineze zile petrecute în bancă, dincolo de acele ferestre care dădeau înspre centrul comercial, dar constată că nu era în stare, fiindcă meseria lui implica mai multă varietate. Și totuși... gîndul îl duse la picăturile de ploaie care desenaseră pîrîiașe coborînd pe geamul ferestrei din propriul său birou.

Avionul intră în picaj, și Brun văzu priveliștea caselor albe cu acoperișuri plate. Mîinile îi erau scăldate în lumina soarelui. Cu propriul său trup a verificat catarama centurii de siguranță în clipa cînd avionul atinse solul, săltă din nou, îl atinse iarăși, de data aceasta rămînînd pe pistă definitiv. Lumina soarelui năvălea în cabină prin micile hublouri.

Sorgenfrey își descheie centura de siguranță cînd încă mai rulau pe pista aerodromului. Imediat ce avionul se opri, amîndoi erau în picioare, adunîndu-și lucrurile. Dar primul care a părăsit avionul a fost Borck, fiindcă nu a fost deschisă decît ușa din față. Pe intervalul dintre locuri s-a produs haosul obișnuit ; în timp ce se tîrau ca melcul spre coborîre, îi întîmpină un val de aer uscat, fierbinte.

Brun îl urmă pe Sorgenfrey îndeaproape. Traversară aeroportul înăbușitor de încins, îndreptîndu-se către niște baracamente din lemn, pe care se aflau indicațiile *ARRIVAL* sau *DEPARTURE*[1]. Pasagerii se împrăștiară nehotărîți ; lui Brun i-a fost imposibil să-l mai vadă pe Borck.

Îl revăzu sub elicea unui ventilator. Dar acum dispăruse Sorgenfrey. Se auzi o voce în difuzor, însă Brun descoperi că nu putea înțelege o iotă. Era franceză ? Un transportor deschise cu o izbitură ușile batante, dar valiza lui Brun nu se afla pe nici una dintre cele trei platforme remorcate. Ținîndu-și haina peste umăr cu un deget, îl văzu pe Borck recuperîndu-și valizele și dispărînd în incinta unde se afla vama. Sorgenfrey își făcu apariția sosind de pe pistă, parcurse în goană drumul pînă la bagajele care fuseseră răsturnate de pe platforme, pe pardoseală. Din nou se auzi vocea din difuzor, și transportorul dispăru prin ușa batantă, cu o nouă izbitură. Înșfăcînd o singură valiză, Sorgenfrey grăbi pasul către vamă ; Borck dispăruse.

Bagajele lui Brun sosiră cu următorul transport. Contribui la răsturnarea cîtorva geamantane pentru a ajunge la ale sale și auzi pe cineva boscorodind în spatele său. Apoi o luă la goană cu valizele bălăbănindu-i-se în mîini, pînă la un vameș, care îl puse să le deschidă pe amîndouă și-i spuse cîteva lucruri atît de repede, încît nu înțelese decît cîteva cuvinte, pe ici-colo.

Autobuzul îi așteptase pe toți trei. Cînd acesta se-ntoarse și o porni la drum, iar sistemul de condiționare a aerului fu por-

[1] Sosire ; plecare (engl.).

nit, ghidul agenției turistice răsuci un microfon către gură și începu să le spună diferite chestii. „*...Prima dintre țările arabe care a introdus monogamia... un dinar valorează treisprezece coroane și jumătate, daneze... 169.000 de cămile, 158.000 de măgari și catîri, 115.000 de autoturisme... s-au descoperit enorme cantități de petrol, exporturile sînt deja pe drumul cel bun...*“

Pe neașteptate se simți foarte obosit după eforturile susținute depuse în aeroport. Se afla așezat în partea din spate a autobuzului, putîndu-i vedea pe ceilalți doi. Sorgenfrey lua poze prin geamul de o nuanță verzulie, pavăză împotriva soarelui ; cămile — o familie de beduini cu două cămile. Drumul ducea în interior, drept ca o riglă, printre crînguri de măslini, de-a lungul unor nesfîrșite garduri vii alcătuite din cactuși, sau pe alei formate de eucalipți. Nu după multă vreme deveni monoton.

„*...media temperaturilor pentru lunile septembrie și octombrie... un vechi proverb tunisian spune că întîlnirile dintre oameni sînt mai prețioase decît aurul... nu uitați să încercați, măcar o dată, un păhărel de lichior tunisian făcut din smochine, cunoscut pe aici sub numele...*“

Se putea observa, chiar și prin geamurile colorate, în timp ce se apropiau din nou de apă, că lumina era mai limpede și că soarele coborîse mult, în acea clipă, dincolo de un

crîng de măslini. Case cu acoperișuri plate luară locul măslinilor, hoteluri înlocuiră casele, treceau pe un bulevard mărginit de palmieri.

„*...un fermecător amestec de cultură europeană și orientală, șaptezeci de mii de locuitori, plaje minunate... nu scăpați ocazia de a vizita Casbah, zona veche a orașului, înconjurată de...*“

Brun încă mai moțăia cînd, pe neașteptate, îl văzu pe Borck că se ridică și o pornește către partea din față a autobuzului ; fuseseră opriți de lumina roșie a unui semafor de circulație. Ușa a fost deschisă de o pîrghie pneumatică. Și Sorgenfrey se ridicase și rămăsese în picioare pe interval, chinuindu-se să-și scoată valiza din plasa portbagajului ; semaforul trecu pe verde, și autobuzul porni mai departe. Brun îl văzu pe Borck dispărînd dincolo de un șir de palmieri.

Sorgenfrey își eliberase valiza și se îndrepta cu pași mari către partea din față a autobuzului. Cînd se ridică și el în picioare, Brun își pierdu practic echilibrul, deoarece șoferul apăsase din nou pe pedala de frînă, la celălalt capăt al semaforului. Îl văzu pe Sorgenfrey coborînd, și se abținu din toate puterile să n-o ia la fugă pe interval.

— Și eu cobor aici ! i se adresă ghidului strigînd.

Autobuzul se opri puțin mai departe, pe un alt bulevard delimitat de palmieri. Portiera se deschise cu o trosnitură, și un val de aer încins îl izbi pe Brun în față. Rămase în picioare printre palmieri, cu cîte un geaman-

tan în fiecare mînă, privind înapoi către scuar, apoi se repezi în acea direcție, își pierdu complet suflul, și fu obligat să-ncetinească pasul pînă la mers normal ; auzi autobuzul pierzîndu-se în depărtare.

La colțul scuarului, lăsă din mîini geamantanele. Nu a reușit să vadă pe nici unul dintre cei doi. Alergă în mijlocul scuarului, cu geamantanele balansîndu-i-se în mîini, apoi se opri și privi împrejur ; dar amîndoi dispăruseră.

Mai tîrziu se așeză la pîndă în holul hotelului *Riadh,* fără speranță. Timpul se scurse și fu convins că cei doi nu vor mai veni niciodată. Afară se întuneca, dar arșița care-l făcuse să respire din rărunchi, trăgînd aerul pînă în adîncul plămînilor, nu vădea nici o intenție de a se domoli. Ieși din nou în oraș și se porni să caute *La Préfecture de police.*

CAPITOLUL 24

WILHELM CHRISTIAN SORGENFREY ședea la mijlocul banchetei din spate a unui taxi, chiar pe marginea ei, aplecat în față, cu valiza pe genunchi și cu coatele sprijinite pe capacul acesteia. Dacă își încovoia grumazul, de-abia vedea taxiul celălalt, care ieșise din coloana de automobile. Se adresă cefei groase a șoferului său :

— Suivez ce taxi-là [1].

Șoferul se conformă comenzii primite, fără a se-ntoarce, de parcă ar fi fost obișnuit să ia parte la urmăriri în fiecare zi a săptămînii.

— Et gardez, si'l vous plaît, un peu de distance [2].

Șoferul avu grijă să păstreze aceeași viteză ca și confratele din față. Celălalt taxi ocolise parțial scuarul, luînd-o pe o stradă plină de forfotă, al cărui nume fusese observat de Sorgenfrey la venire : Avenue Bourguiba. Cafenele cu mese pe trotuar, hoteluri ; un hotel modern foarte înalt ; și pe neașteptate zări nu-

[1] Urmăriți taxiul acela (fr.).
[2] Și păstrați, vă rog, puțină distanță (fr.).

mele *Hotel Riadh,* unde ar fi trebuit să se cazeze ; o promenadă pe malul mării ; Mediterana. Aplecîndu-se și mai mult, Sorgenfrey a putut vedea, prin geamul din spate al taxiului urmărit, ceafa unui bărbat care, așezat la mijlocul banchetei din spate, se aplecase în față exact ca și el.

Micul automobil avansa zdrăngănind și hurducîndu-se ca și cum urma să se descompună în orice clipă. Spectacolul oferit de ceafa lui Borck îl făcu să se răsucească. În urma lor nu se afla nici un automobil. Preț de o clipă îl încercase aceeași senzație pe care o avusese și în avion, cînd pusese filmul în aparat ; senzația că este observat. Simțise același lucru și cu vreo două zile înainte de a pleca, dar ori de cîte ori se întorsese, nu se afla nimeni înapoia lui. Și la urma urmelor de ce ar fi trebuit să fie ? Acum *el* era cel care urmărea.

Cele două taxiuri se deplasau pe drumul care, cotind din nou spre interior, se îndepărta de coastă și urca pe o colină, ducînd către soarele care apunea devenind tot mai mare și de o culoare tot mai apropiată de aceea a pătlăgelelor roșii.

Sorgenfrey începu să-și amintească de ce își pusese valiza pe genunchi. Cu un bobîrnac eliberă clapele și deschise capacul, privind în continuare înainte, la intervale regulate, pentru a se asigura că păstrau o bună distanță față de taxiul din frunte. Așa era ; în repetate rînduri l-a pierdut din ochi cu desăvîrșire.

Cotrobăi prin valiză și scoase o cutie de țigări de foi Ritmeester. Capacul valizei îi feri

manevra de oglinda retrovizoare. Trase un braț din mîneca jachetei, luă cîteva curelușe din buzunarul ei și le legă cu grijă peste umăr și mai jos, sub cot. Apoi deschise cutia de trabuce și scoase dinăuntru un toc greu din piele ; îl cîntări de cîteva ori în mînă, după care îl fixă la subsuoară. Se asigură că putea fi deschis cu rapiditate, cu o singură mișcare, și atinse ușor cu degetele patul revolverului.

Au urcat către soare peste o muche de deal, după care au coborît tot către soare. Orașul se terminase brusc, și au gonit pe un drum cu desăvîrșire drept, într-un peisaj monoton, nemărginit. Într-o parte se zărea un șir de hoteluri cu litere de neon europene și arabe pe acoperișurile plate.

Sorgenfrey privi soarele uriaș și trăi o senzație de liniște, pe care niciodată nu ar fi crezut-o posibilă. Razele soarelui îi atinseră mîinile, colorîndu-le în roșu. Nu se mai simțea deloc grăbit ; va realiza ceea ce voia să realizeze, ceea ce îl preocupase de-atîta amar de vreme ; nimeni nu-i mai putea sta în cale. Îl amuza gîndul că Borck nu putea avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce se va petrece în scurt timp. Îl amuza faptul că știa ceva ce nu putea ști nimeni altul.

Uriașa minge roșie își găsise odihna pe linia orizontului și părea gata să explodeze sub propria-i greutate, aidoma unui gălbenuș de ou într-o tigaie. Pentru o clipă, arborii care mărgineau drumul, dimpreună cu vreo două femei voalate și cu burnusuri albe stînd ne-

mișcate pe marginea lui aruncară umbre atît de lungi, încît era imposibil să vezi unde se sfîrșeau. Culoarea soarelui se răspîndi cu iuțeală de-a lungul întregului orizont ; o culoare intensă, nefirească. Apusul soarelui păru a fi un semnal pentru declanșarea vîntului, căci dintr-o dată frunzele copacilor se porniră să foșnească, și scurte răbufneli loviră lateral automobilul, forțîndu-l pe șofer să-și crispeze mîinile pe volan. Pe această întindere de drum deschis, șoferul mărise instinctiv distanța față de taxiul aflat înaintea lor ; cele două mici automobile își aprinseră farurile în același timp.

Sorgenfrey observă că atît taxiul, cît și drumul coteau iarăși către mare, din care cauză lumina roșie pătrundea acum prin fereastra din spate și-l izbea pe șofer în ceafă. Închise cu grijă mica valiză, izbuti s-o înghesuie pe banchetă alături de el, după care se lăsă pe spate, bucurîndu-se de plăcuta senzație de a fi în stare să-și destindă fiecare încheietură a trupului. Nu avea nimic altceva de făcut decît să urmeze drumul celuilalt. Starea era similară cu aceea pe care o ai cînd privești un film, sau asculți o poveste rostită de cineva cînd ești adormit. Se simțea ca și cum încheiase, în sfîrșit, un îndelung circuit. Începutul circuitului fusese o masă într-o bancă, acoperită cu formulare și broșuri de agenție turistică. De fapt, pe copertile acestor broșuri erau poze cu apusuri de soare ; apoi intervenise o întrerupere, iar el se ridicase și plecase luînd cu el și biletelul. Din acea clipă, adeseori în mintea lui banca se asocia cu fotografia unui soare

cald, mult coborît pe linia orizontului. Era soarele pe care-l putea simți acum pe ceafă ; tot ce mai avea de făcut era să completeze ultima și neînsemnata parte a acestui circuit. Cum, nu știa, dar era cuprins de sentimentul copilăresc al anticipării ; degetele sale mîngîiară metalul rece, reconfortant al revolverului.

Felurite gînduri s-au perindat prin mintea lui Sorgenfrey fără a le acorda prea multă atenție. Oare Borck avea și el un revolver ? Desigur că nu, și chiar dacă ar fi avut unul, tot nu ar fi fost în stare să-l folosească. Ar fi putut Borck să-l recunoască la aeroport sau în avion ? Borck privise, într-adevăr, destul de nervos în jurul lui de vreo cîteva ori, dar niciodată în direcția lui Sorgenfrey. Și chiar dacă o făcuse, Sorgenfrey se simțea mai curînd mîndru de felul cum se deghizase cu ajutorul cîtorva mijloace nu tocmai originale, dar foarte eficiente.

Au străbătut o aglomerare de case albe, cu acoperișuri plate. Luminile mașinii din față fulgerară pe cîteva siluete umane, albe în întregime, stînd nemișcate, în aparență cu chipurile întoarse către soare-apune. După case nu mai era nimic, în afară de drum ; numărul de curbe și de hopuri creștea mereu. La mare distanță înaintea lor, Sorgenfrey zări sclipirea întîmplătoare a două lumini roșii de poziție.

— Lentement, s'il vous plaît. Il faut que... [1]

N-a putut termina fraza, și nici măcar n-a fost nevoie s-o termine. Șoferul părea să rea-

[1] Încet, vă rog. Trebuie să... (fr.).

lizeze că luminile automobilului și pustietatea drumului îl obligau să mărească încă și mai mult distanța dintre ei.

Pe neașteptate drumul se îngustă. Sorgenfrey de-abia izbuti să se-ntrebe dacă Borck ar fi în stare să simtă că este urmărit — că fusese, poate, tot timpul? Își aduse aminte că și el fusese urmărit de Borck, fără a-și da seama. Îl așteptase într-un bufet cu autoservire, iar Borck îl pîndise probabil din stradă, îl urmărise probabil pînă la amărîtul și înghesuitul apartament, pe care el, Sorgenfrey în carne și oase, îl întorsese cu susul în jos fără nici un rezultat; apoi continuase prin a-l urmări, și pînă la urmă îl turnase la poliție. Îl mai subestima încă pe Borck? Se aflau oare pe un drum mare, înfundat, iar *acum* Borck ajungea la capătul lui? Toate acestea îi trecură prin minte în răstimpul dintre clipa cînd drumul devenise atît de îngust, încît era imposibil de făcut cale-ntoarsă și clipa cînd văzu că se apropiaseră mult prea mult de automobilul din față. Dar acesta coti din nou și dispăru din vedere. Sorgenfrey îl bătu pe umăr pe șofer.

— Arretez pour quelques minutes [1].

Șoferul se răsuci. Sorgenfrey nu înțelese decît jumătate dintre cuvinte, dar a dedus că se aflau aproape de capătul drumului — ceva în legătură cu *fin de route* și *impossible pour l'auto*. Întrucît nu a înțeles totul și a dorit să mai pună cîteva întrebări, șoferul opri motorul și examină aparatul de taxat.

[1] Opriți pentru cîteva minute (fr.).

Opriseră într-un punct unde exista doar atît spațiu, încît să poată trage pe dreapta, aproape în afara drumului. Pe cînd Sorgenfrey își scoase ezitînd portofelul, o lumină străluci înaintea lor. Era celălalt taxi pe drumul întoarcerii; după cîte se părea, bancheta din spate era neocupată. Sorgenfrey deschise la repezeală portiera din partea lui, repezindu-și jumătatea superioară a trupului cît putu mai mult în sus și în afara automobilului. Celălalt taxi trecu încet pe lîngă ei, claxonîndu-i scurt; un salut de la șofer la șofer. Sorgenfrey văzu limpede că pe locul din spate nu ședea nimeni.

Îl plăti pe șofer și auzi mașina întorcînd în spatele lui și îndepărtîndu-se în direcția orașului. Spre uscat, cerul mai era încă înroșit pe linia orizontului, bezna însă începuse să se furișeze dinspre partea opusă. Bătea un vînt puternic și cald, care îi aduse aminte de vîntul care suflase la aeroport, devreme în dimineața aceleiași zile, în răstimpul scurtei plimbări de la semnul indicator în formă de deget, afară, pînă la avionul aflat în așteptare; un vînt de septembrie, tipic pentru Danemarca. Porni mai departe pe jos, în lungul drumului care, în clipa aceea, se îngusta, transformîndu-se în cărare.

Într-un anumit loc trecu pe lîngă cîteva contururi întunecate, pe care le luă drept mormane de lemne de foc sau mici dune de nisip, pînă cînd ajunse prea aproape de una dintre ele, iar aceasta se mișcă într-un chip bizar, se ridică în două etape diferite, întinzîndu-și gîtul: o cămilă! Întrucît ochii i se obișnuiseră cu

semiobscuritatea, a fost în stare să deosebească ochii împăienjeniți de somn ai cămilelor, căpestrele și dinții lor, pe care îi scoaseră la iveală forțîndu-și buzele să se deschidă în lături cu o expresie de scepticism profund arogant.

Se opri brusc, fiindcă îi ajunse la urechi un zgomot care nu putea fi făcut decît de o ușă trîntită ; preț de o clipă zgomotul acoperise vîntul și plescăitul domol al talazurilor pe o plajă, zvon care, de la o vreme, devenise tot mai lămurit. În direcția de unde sosise zgomotul, a putut distinge o ușoară licărire de lumină. Mai făcu vreo cîțiva pași înainte și zări conturul unei clădiri de culoare albă cu o lumină într-o fereastră ; dincolo de casă și de cîteva dune, se afla marea.

Se oprise sub un palmier ; vîntul cald agita frunzele de deasupra capului său. Privi împrejur : alte case nu se mai aflau. Puțin mai încolo se afla un alt palmier ; lăsă jos valiza și avansă furișîndu-se în vîrful picioarelor pînă la acest al doilea palmier. Ghemuindu-se în spatele lui, își scoase revolverul și împinse piedica, după care repuse arma în tocul ei.

Mai mult decît atît nu se putea apropia de casă, fără a ieși din ascunzătoare. Din cînd în cînd, printre răbufneli de vînt, auzi ceva ce putea fi o conversație, zgomot de pași, o ușă în interiorul casei care tocmai era închisă. Se făcu lumină la mai multe ferestre. Văzu ceva mișcîndu-se de după o perdea.

Nu a mai putut îndura așteptarea și a pornit-o direct către casă, gata să se arunce cu

fața la pămînt în clipa în care ușa ar fi fost deschisă. Conversația din interiorul casei deveni mai limpede : un bărbat și o femeie. Frîngîndu-se mult din șale, se cățără pe o dună și de pe culmea acesteia văzu că cele trei aripi, care formau o curte mică, includeau și casa. Exact cînd zări curtea, o suprafață pătrată de lumină se formă pe ea ; se deschisese o ușă, și două persoane pășiră afară, în lumină. Inima începu să-i bată mult mai repede, și simți că pierduse o parte din acea liniște care-i năpădise sufletul pe cînd se afla în taxi.

Un bărbat și o femeie, amîndoi în halate de baie. Ieșiră din pătratul de lumină și dispărură printre dune. Sorgenfrey coborî către casă, unde luminile rămăseseră aprinse. Avansă la adăpostul clădirii către un punct din care izbuti să observe doar cum cele două siluete se topeau în depărtare. Aplecîndu-se mult din șale, alergă înspre dune și se aruncă în spatele uneia dintre ele. Nisipul era fin ca făina și încă mai păstra căldura zilei. Se tîrî pînă la vîrful dunei ca să poată privi în jos, pînă pe plajă.

Cei doi se aflau în picioare la doar cîțiva metri de el. Își scoaseră halatele, le împăturiră și le puseră pe nisip. Coborîră la pas, mînă în mînă, către apa mării. Îi auzi spunîndu-și ceva cînd ajunseră la marginea apei, dar nu a putut desluși ce anume. Cele două siluete dispărură în valuri ; din cînd în cînd Sorgenfrey le putea zări numai capetele, două mingi negre care păreau că plutesc deasupra unduirilor molcome. Se tîrî peste muchia dunei și, preț de

o clipă, în patru labe, privi cele două halate. Unul dintre ele degaja un parfum care-l izbi aidoma unei scurte lovituri de pumn în abdomen, şi, pe moment, îi fu imposibil să inspire la întreaga capacitate a plămînilor. Rapid îi trecu prin minte să pună mîna pe cele două halate şi să le ia cu el, dar renunţă la idee.

Aţinti revolverul pe cele două mingi plutind pe valuri. „Bang, bang !" îşi şopti lui însuşi, simţindu-se, timp de o scurtă clipă, absolut calm şi pe deplin fericit, aidoma unui copil care tocmai a descoperit un joc nou şi minunat, care îl va pasiona ore de-a rîndul. Rîse doar pentru el ; apoi starea de spirit i se modifică din nou, şi puse repede revolverul înapoi în tocul lui.

Se întoarse tîrîş la dună şi se îndreptă, în picioare, către casă. Înainte de a pătrunde în curtea deschisă, înconjură o dată casa, iscodi prin cele două sau trei ferestruici şi se asigură că era pustie, aşa cum fusese sigur că avea să fie. Apoi traversă curtea şi intră în camera din care ieşea lumina. Pe pardoseală se aflau două valize, pe care le văzuse deja cînd au fost verificaţi la intrarea pe aeroportul Kastrup, şi mai tîrziu bălăbănindu-se în mîinile lui Borck, cînd acesta o pornise din senin pe intervalul din autobuz. Doar una dintre ele fusese deschisă.

Wilhelm Christian Sorgenfrey se aşeză într-un scaun de răchită care nu putea fi văzut de la intrare, şi îşi puse în poală revolverul cu cocoşul ridicat.

CAPITOLUL 25

CÎND ÎŞI LĂSĂ CAPUL PE SPATE pentru a face pluta, Borck zări Ursa Mare pe cerul negru de deasupra lui. A fost surprins, aşa cum i se mai întîmplase şi în alte împrejurări, cînd fusese peste hotare şi o văzuse, să constate că arăta exact ca acasă, exact aşa cum i se înfăţişase în copilărie, cînd tatăl său îl convinsese doar cu greutate că semăna într-adevăr cu o ursoaică.

Tocmai se gîndea cît de bine îl susţinea apa sărată, cînd coama unui val îl scăldă, silindu-l să dea de cîteva ori din braţe pentru a putea pluti pe spate. Alice înota puţin mai departe. Se lăsă din nou susţinut de apă, cu tot trupul la nivelul suprafeţei, şi pentru cîteva clipe îşi dădu seama cît de expus era, purtat de unde cu trupul despuiat, sub cerul care se întuneca tot mai mult.

Oboseala călătoriei mai persista încă în toate mădularele sale : masajul exercitat de vibraţiile avionului, călătoria cu autobuzul, care durase o veşnicie, şi vocea adormitoare a ghidului turistic, şi, în sfîrşit, taxiul care avansase ca melcul într-un peisaj din ce în ce mai pustiu,

cu motorul opintindu-se pînă la limita puterii sale pentru a împinge vehiculul peste hîrtoape și pentru a-l împiedica să se împotmolească în nisip.

Alice se îndepărtase înotînd, și Borck o strigă. Nu a răspuns, chiar dacă auzise. Înotă în direcția ei, dar simți că era rău ieșit din formă, și nu după multă vreme, fu silit să calce apa ; și o strigă din nou, cu respirația tăiată. După puțin timp fata se întoarse înotînd. Trecu pe lîngă el cu gura sub nivelul apei, și Borck înotă, urmînd-o.

Sus, pe plajă, Alice se opri și se întoarse către el.

— Ai scăpat de oboseală ?

— Mă simt altfel.

— Nu-i așa ?

Alice zîmbi și-și puse palmele pe umerii lui.

— Altfel față de cine ? Față de Flemming Borck ?

— Față de adevăratul Flemming Borck.

Își luă mîinile de pe el imediat ce-l atinsese și alergă urcînd în direcția halatelor de baie. Văzută din spate, cu trupul gol, semăna cu un băiat.

Se așezară unul lîngă altul ; ea se folosi de cordonul halatului pentru a îndepărta nisipul dintre degetele de la picioare. Cu toate că sufla vîntul, noaptea era atît de caldă, încît trupurile lor erau aproape zvîntate după drumul scurt parcurs pînă la dune. Borck îi privi picioarele.

— Dar tu ? întrebă el.

— Eu sînt mereu aceeași.

— Te-ai distrat ?

— Da.

— Ai fost *aici* tot timpul, de la Paști încoace ?

Alice ajunsese la călcîie ; le curăța de nisip cu multă grijă.

— Nu. Ai primit ilustrata mea ?

— Nu. Mi-ai trimis o ilustrată ?

— Cred că da.

— De unde.

Ea șovăi.

— E secret ?

— Din Cairo, mi se pare. Am făcut un circuit. Am fost ghid turistic vreo cîteva luni. Ce noutăți mai sînt pe-acasă ?

Zări cu un ochi un lănțișor de gleznă pe care i-l dăruise el. Îl atinse cu vîrful degetelor.

— Într-o zi, am avut pe neașteptate impresia că te văd pe stradă, acasă. În vara asta ai fost vreodată prin țară ?

— În mod sigur nu. Vorbește-mi despre tine.

Întrucît Borck continua să se uite la lănțișorul de gleznă și propria-i mînă, Alice spuse :

— Te invit să te uiți pe pașaportul meu.

— N-am avut această intenție, răspunse el.

— Flemming... se vede că m-am schimbat ?

Borck o cercetă cu privirea. Vocea era aceeași, seacă și lipsită de muzicalitate, și parfumul era același, persistent încă și după baie. Lăsă din mînă lănțișorul și-și așeză palma, cu degetele răşchirate pe abdomenul ei.

— Poate doar că ai cam făcut burtă.

Ea rîse.

— Mîncarea arabă e de vină ?

— Am să-ți prepar niște cușcuș în seara asta.

— Cuvîntul pare calm deocheat.

— Și după aceea...

Îi apucă mîna cu degetele acelea mici și hotărîte, apăsîndu-i-o pe abdomen.

— După aceea așteptăm un oaspete *aici*.

— Și pe cine... pe cine ai mai avut ca oaspeți ?

— Dragă Flemming, înțelegerea noastră...

— Nu prevede nimic în legătură cu interdicția de a *pune* întrebări. Puștani de prin părțile locului ?

Alice nu răspunse, dar continuă să-i apese mîna pe trupul ei. Ca întotdeauna, fu surprins de căldura pe care o degaja nu numai pielea de pe abdomen, ci și mîna ; fiindcă altfel părea înghețată.

— Sau masculi în toată puterea cuvîntului ?

— Nu sînt obligată să-ți dau socoteală, spuse ea. Nici tu mie. Dar dacă ții neapărat să știi... n-am avut nici un fel de aventură amoroasă.

— Nici măcar un străin din cînd în cînd, măcar unul de-o noapte ?

— Nu vorbi așa, nu fi caraghios. Doar știi că te-am așteptat cu nerăbdare.

— OK. N-am fost decît curios, *nu* gelos.

— Nu ești gelos fiindcă noi nu *ne iubim*, nu-i așa ? Privește Ursa Mare.

Alice se întinse pe spate pe halatul ei pentru a studia constelația cum se cuvine și-i abandonă mîna.

— Nu se vede puțin mai aplatizată decît la noi, acasă ? întrebă ea, adresînd cerului întrebarea.

— Este exact la fel ca acasă.

Bătaia talazurilor avea ceva adormitor. Sus, dincolo de dune, casa îi aștepta ; cina, și o sticlă de vin din care să se împărtășească amîndoi ; după cină, patul.

— Am cumpărat niște *kif* [1], rosti ea. Anul ăsta trebuie să înveți să-l fumezi.

— Nu din prima seară.

— Avem trei săptămîni.

Trei săptămîni. Baia îl purificase, îndepărtînd praful călătoriei de pe el. Trei săptămîni sub razele soarelui, cu o tînără frumoasă, o casă răcoroasă pentru siestele lui, vin, după pofta inimii : ce ți-ai mai putea dori ? Către limita celor trei săptămîni, zilele vor deveni foarte lungi, extrem de asemănătoare. Vor fi întrebări care vor rămîne nerostite. Casa va continua să existe și la iarnă, sau poate de Paști. Ea îl va aștepta cînd avea să ajungă acolo în amurg, se vor duce să înoate, și după aceea vor mînca cușcușul gătit de ea, pe urmă venea la rînd trupul ei minuscul și cald, la lumina unei lămpi somnoroase, iar mai apoi zile de lenevie, una aidoma celeilalte. Iată cum trebuiau să se prezinte lucrurile, nu tocmai cum și le imaginase el mai înainte, dar era destul de bine așa ; nu-și va dori niciodată ca situația să se schimbe. Plănuiseră totul cu foarte multă prudență, s-au înțeles doar să ciu-

---

[1] Tutun cu hașiș.

gulească din banii lor, cu o încetineală nemaipomenită. A procedat cuminte investind cea mai mare parte în casă, semnînd împreună documentele pentru ca nici unul dintre ei să nu o poată vinde sau ipoteca fără știrea celuilalt. A fost un plan bun, iar lucrurile urmau să nu se modifice niciodată — sau, în orice caz nu pînă la o dată prevăzută într-un viitor foarte îndepărtat.

— Ai aflat ceva noutăți despre *el ?*

Alice nu se ridicase în capul oaselor cînd pusese întrebarea. Ezitarea lui Borck fu cam lungă pînă răspunse.

— Te-*ai* interesat ?

— Nu de data asta. Nici măcar nu știu la ce telefon să sun, nu ? Și ce-aș putea întreba ? Vreți să fiți atît de amabil să-mi spuneți dacă domnul Cutărică a fost pus în libertate, înainte de termen ? Nu, nu putem, de ce vă interesează ? Și apropo, cine se află la telefon ? Și pe urmă mai are încă un an de făcut.

— Prostule, spuse ea, fără răutate.

— Am să fac ceva în legătură cu chestia asta cînd am să mă întorc acasă. Dar nu am nici cea mai vagă idee cum să încep.

— Să afli. Există ceva ce se numește „bună-conduită". Ne ridicăm ?

Se sculară în picioare, își îmbrăcară halatele și porniră agale printre dune. Deasupra lor Ursa Mare strălucea exact așa cum strălucea într-o noapte rece, de toamnă, în Danemarca. Dar aici, noaptea era atît de caldă, încît începură să transpire înainte de a ajunge la vilă.

Brun începu să transpire în același timp. Niște țînțari mici roiau în jurul mîinilor sale înțepîndu-le, dacă nu și le mișca fără încetare. Unul dintre ei nimeri o venă între încheieturile degetelor și — imediat ce se apucă să se scarpine — locul începu să sîngereze, și cîteva picături de sînge picurară încet, pe dosul palmei sale.

Omul de dincolo de pupitrul de la recepție repetă de cîteva ori același cuvînt de neînțeles : „*Badam*". Pusese un deget tuciuriu pe fișa de evidență și citi cuvîntul cu felurite intonații : *Badam.* Apoi ceva ce suna asemănător cu : *A-ba-dam.* Brun întinse o mînă sîngerîndă pentru a apuca fișa, dar individul nu fu dispus s-o lase din mînă atît de curînd : „*A-ba-dam-da-nois*".

— Danois ? întrebă Brun.

— Oui, oui, Danois. La *seul* danois ici ! Omul bătu încetișor cu palma pe dosarul cu fișe de evidență, cînd rosti cuvintele. Apoi adăugă :

— Pot vorbi și în engleză.

— Îmi permiteți să văd fișa ? întrebă Brun.

Omul îi întinse fișa fără nici un chef. Pe fișă scria : *A. Bad'am. Née a Copenhague 20-4 1942. Numéro de passeport P 1128214. Résidence en Tunisie : Sidi Ben Hamid, arrondissement de Sousse, Nord.*

— Unde o pot găsi ? întrebă Brun.

Omul întinse o mînă după fișa de evidență.

— E foarte greu de găsit. Foarte izolat. Trebuie să angajați o mașină. Vă rog, îmi dați fișa ?

Cînd Brun înapoie fișa, o picătură de sînge alunecă în jos, pe degetul mijlociu, pătînd marginea fișei. *Bad'am*, își repetă sieși. Cuvîntul nu suna a nume danez, dar individul dădu din cap a încurajare, cînd preluă fișa și o puse la loc în dosar.

— Oui, oui, *Bad'am*. Danois. Singurul danez care locuiește aici tot timpul. E prea tîrziu pentru taxiuri. Vă duceți și închiriați o mașină.

CAPITOLUL 26

ALICE SE OPRI ÎN CADRUL UȘII. Fluierase o melodie, dar încetă brusc. Ușa, pe care Borck o credea închisă de ei înșiși, era dată la perete. N-a avut decît răgazul necesar să mediteze că mai cunoscuse cîndva exact aceeași senzație, și anume că nu izbutise să închidă o ușă îndărătul lui. Se simțea ca și cum cineva îi atinsese foarte delicat un nerv din coloana vertebrală, nerv pe care altfel îl crezuse foarte bine protejat. Cu capul întors, Alice se uita la ceva din interiorul locuinței. Borck trecu pe lîngă ea și privi în aceeași direcție.

Îl recunoscu imediat pe bărbatul așezat în fotoliul de răchită.

— Alice, se porni el, tu ai...

Fără a-l privi, îl apostrofă în șoaptă :

— Idiotul dracului.

Bărbatul din fotoliul de răchită a rîs.

— Ei bine, zise el, iată că pînă la urmă ne-am adunat din nou.

Alice își înnodă cordonul la halat. A vorbit cu ochii fixați pe pardoseală, lăsînd impresia că se adresa ei înseși.

— De amatori n-ai cum să te ferești niciodată.

— Ei, eu unul nu l-aș numi amator, spuse Sorgenfrey. Se uita drept la Alice.

Borck se gîndi la două posibilități. Să se repeadă la individ, să se trîntească la pămînt

și să pună mîna pe revolver. Sau să facă stînga-mprejur și să iasă calm pe ușa prin care intrase. Nu făcu nici una, nici alta.

— Nu vreți să luați loc ? îi invită Sorgenfrey, făcînd o mișcare cuprinzătoare cu țeava revolverului, semn că îi va avea în bătaia armei, chiar dacă, de pildă, își vor aduce niște scaune.

Alice încă își mai fixa picioarele. Apoi se întoarse pentru a-și aținti privirile drept în ochii lui Sorgenfrey.

— Ne îngădui să-ți oferim ceva de băut după lunga ta călătorie ? Noi doi am făcut deja o baie.

— Poți să-mi oferi exact numai un pahar, pe care *tu* ai să-l aduci, și, între timp, eu și Borck rămînem aici. Pe masa din bucătărie se află un cuțit, dar nu merită să te deranjezi să-l iei cu tine. Amice, fiindcă tot așteptăm, eu zic să iei loc.

Borck se așeză. Cînd se lăsă pe spătarul scaunului, halatul începu să i se desfacă, și se grăbi să-și tragă poalele peste genunchi.

— Ați găsit un loc foarte frumos și izolat, constată Sorgenfrey, pe un ton de conversație. Fără telefon, înconjurați de vecini foarte pașnici. Vom putea discuta în liniște și pace. Și, doamne, *multe* mai avem de vorbit ! Casa este proprietatea ta ?

— Da, răspunse Borck. Din bucătărie, Alice strigă :

— Nu !

Au ascultat în tăcere zgomotele făcute de gheața pe care Alice o spărgea în bucăți.

— Ia să vedem, reîncepu Sorgenfrey, oare cînd ne-am văzut ultima dată ? Printr-o fereastră ; tu țopăiai de parcă făceai gimnastică. O dată m-ai văzut prin vizorul de pe ușă, dar atunci nu te-am văzut eu. Pe urmă m-ai văzut — acum gîndesc cu voce tare — printr-o fereastră, în bufetul în care te-am așteptat, dar tu n-ai venit. În realitate nu te-am văzut cum trebuie decît în bancă. Ah, și bineînțeles la televizor. Mai apoi, în ziua în care se presupunea că mă vei recunoaște — dar n-ai avut chef, nu-i așa ? Dar pentru treaba asta nu-s chiar atît de sigur că trebuie să-ți fiu recunoscător.

Borck o auzi pe Alice deschizînd ușa cu piciorul. Se întrebă dacă fusese capabilă să gîndească mai rapid decît gîndise el. Să se gîndească la ce ? Să-i pună ceva în băutură ? Halatul ei avea un buzunar, izbutise oare să bage ceva în el pe furiș ? Sau acum va trece pur și simplu în tabăra cealaltă ?

— Nu se poate discuta în mod inteligent despre chestia asta ?

— Nu, răspunse Sorgenfrey, și zîmbetul îi pieri cînd inspiră zgomotos. Cîndva am fi putut discuta, dar asta s-a întîmplat cu mult în urmă. Pentru a fi absolut exact, sînt doi ani și jumătate de atunci. Povestiți-mi ce-ați învîrtit voi doi în tot acest timp, iar eu am să vă povestesc în schimb cum am reușit să-mi omor timpul.

Alice intrase în cameră cu o mică tavă din plastic pe care se aflau trei pahare înalte. Întrucît se îndrepta către el, Sorgenfrey îi spuse :

— Pune-o pe masă, doar atît.

Își pironise privirile, ca și Borck dealtfel, pe buzunarul halatului ei.

— Stai pe loc o clipă, îi ordonă el. Sper că n-ai nimic împotrivă să-ți golești buzunarul ăla. Nu de alta, dar vreau să fiu sigur că n-ai îndesat în el niște periculoase cuțitoaie de bucătărie, sau alte chestii de genul ăsta.

Alice băgă mîna în buzunar și-l întoarse pe dos, zîmbind.

— Fain, zise Sorgenfrey. Și băuturile sînt deja amestecate. Care-i paharul pe care mi l-ai destinat mie ?

— Ești *sărit* de-a binelea, spuse Alice.

— Un pic nervos, doar atît — iritabil este probabil cuvîntul cel mai potrivit. OK, dă-mi un pahar.

Întinse mîna stîngă, și Alice îi dădu unul dintre cele trei pahare.

— Și acum, dă-mi *altul.*

Alice zîmbi, puse paharul la loc și-i întinse altul. Apoi i se adresă lui Borck :

— Și toată tevatura asta din cauză că a văzut prea multe filme. Ce naiba te face să crezi, continuă ea, adresîndu-i-se lui Sorgenfrey, că aș fi putut avea ceva în bucătărie pe care...

— Las-o baltă, nu te-nfierbînta. La mai mare ! Uf ! că tare mai e.

Alice se porni pe chicotit și se hlizară unul la altul ; pentru o clipă, Borck se simți complet eliminat.

— Iată de ce Wilhelm Christian Sebastian Amadeus Sorgenfrey își soarbe băutura cu grijă, spuse Alice. Exact ca pe vremuri.

— Exact ca pe vremuri ! Sorgenfrey își întrerupse hohotele cu o neașteptată bruschețe și repetă cu voce seacă :

— Exact ca pe vremuri.

— În ce scop ai venit aici ? întrebă Alice.

— Ca să mă relaxez. Pentru soarele Mediteranei. Să întîlnesc vechi cunoștințe. Să am o discuție deschisă despre diferite chestii. Să aflu și eu *cum stau lucrurile.*

— Ai fost grațiat ?

— Bineînțeles că nu. Am evadat aruncînd pușcăria în aer. Sînt subiectul de senzație al ziarelor.

— E nevoie să ții drăcovenia aia îndreptată către noi ?

— Din păcate, da.

O dată, sau de două ori, Alice îi aruncă o ochire rapidă lui Borck, ca și cum ar fi vrut să-i comunice ceva important, să-l facă să întreprindă sau să înțeleagă ceva. Borck luă doar o mică înghițitură din amestecul de gin cu apă tonică și se întrebă dacă nu cumva căpătase paharul pe care Alice i-l oferise mai întîi lui Sorgenfrey.

— Frumoasă casă, spuse Sorgenfrey privind împrejur. Poate că doar e puțin cam sărăcăcios mobilată. În schimb are frigider în bucătărie, lumină electrică, apă curentă și spațiu, cît cuprinde. Și în plus, este chiar pe malul mării. O casă ideală pentru două persoane. Trebuie să încercăm să aflăm cît a costat.

— Nimic, am închiriat-o, interveni Alice.

— În cazul acesta înseamnă că am îngropat banii pe undeva pe-aici. O să-i descoperim împreună, avem toată noaptea înainte.

— Banii au fost *cheltuiți.*

— Prostii. Dac-ați fi cheltuit banii, n-ați fi rămas împreună.

— Poate că noi trei...

Borck n-a știut cum intenționase să sfîrșească fraza. Băutura îi lăsase un gust amar pe limbă, care, gîndi el, n-avea ce căuta acolo.

— Nu, domnule ! răsună vocea lui Sorgenfrey. De data asta *nu* propun să împărțim. Asta s-a întîmplat data trecută. Acum vă propun să-mi dați *tot* ce-a mai rămas. Și dacă nu voi fi satisfăcut, să știți că nu-mi arde de taclale. Am să vă spun în ce fel de dispoziție sufletească mă aflu : într-una *foarte proastă*. Mă simt aidoma unui urs pe care-l doare capul, iată cum mă simt. În răstimpul ultimilor doi ani m-am străduit de unul singur să-mi creez o stare sufletească împuțit de scîrboasă. Tocmai de aceea chestia asta este încărcată. Și acum am de gînd să v-o dovedesc, tocmai ca să știm cu toții despre ce este vorba.

Borck crezu că Sorgenfrey îl ochise pe el, dar înainte de a izbuti să-și continue gîndul, paharul pus de el pe pardoseală a fost făcut țăndări : simți cîteva schije de sticlă și ceva umed lovindu-i glezna. Zgomotul împușcăturii a fost mai slab decît acela de sticlă spărgîndu-se, și i se păru că s-a auzit mai tîrziu. Nici unul dintre ei nu se mișcă, nici unul nu rosti un cuvînt în prima clipă de surzenie de după împușcătură.

— Nimic mai bun decît antrenamentul, comentă Sorgenfrey. Iar acum vom face niște adunări. Vom începe prin a face o numărătoare inversă de la o sută șaptezeci și opt de mii.

CAPITOLUL 27

BORCK ÎNCERCĂ SĂ-ȘI IMAGINEZE că este pe moarte. Dintr-o dată se trezi că ține la viață mai mult decît gîndise vreodată că ar fi în stare ; și nu numai la viață ; dorea cu disperare ca totul să rămînă așa cum era, așa cum fusese pînă în clipa cînd îl văzuse pentru prima dată pe Sorgenfrey, prin ușa deschisă a terasei. Poate că nu era cea mai bună dintre vieți, dar era o viață cu care se obișnuise, și nu voia să se schimbe ; lunile cenușii petrecute în bancă știind ceva ce nici unul dintre colegi nu va ști niciodată ; știind că îl așteaptă Tunisul, soarele, amorul, vinul și săptămîni de lenevie ca recompensă pentru lunile nesfîrșite și plictisitoare petrecute în bancă. Își dorea ca viața lui să rămînă așa cum era. Nu-și mai dorea schimbări. Era conștient că acum aveau să apară schimbări, indiferent de voința lui ; viața cu care ajunsese să se obișnuiască fusese pierdută, și nu putea face absolut nimic. Privi încremenit la revolverul pe care Sorgenfrey îl ținea acum lipit de coapsă, cuprinzîndu-i patul într-o mînă transpirată. Sorgenfrey își scosese brațele din haină unul cîte unul, mutînd, între timp, revolverul dintr-o mînă într-alta. S-au scurs clipele fără ca Borck să facă vreo tentativă

de a-l ataca. Alice intră în cameră cu sticlele și cu un alt pahar pe tavă. Sorgenfrey își descheie gulerul cămășii cu mîna stîngă.

— Dă-mi doar sticla și gata, i se adresă el — fără a-și ridica privirile. Cu mîna stîngă își turnă alt amestec foarte slab de gin și tonic.

Alice turnă în paharul lui Borck și în al ei.

— Și ce vrei să facem *noi ?* întrebă ea. Am cheltuit într-adevăr banii. OK, putem vinde casa și împărți cîștigul. Dar...

— Nu putem împărți absolut nimic ! E mult de cînd am făcut propunerea de a împărți ceva. Acum vreau două lucruri. Vreau banii care au mai rămas, și mai vreau să bag spaima-n voi pentru cît veți mai trăi. Ia spuneți-mi, în *fiecare* noapte este așa de cald ca acum ?

Pentru a-și putea sufleca mîneca stîngă, trebuia să folosească din nou mîna dreaptă. Borck își dădu seama că probabil se deplasase pe furiș în scaunul lui, pentru că simți mîna fetei pe umăr, reținîndu-l.

— Luați seama la o probă de logică elementară, continuă Sorgenfrey, înhățînd din nou revolverul care i se aflase în poală. Singurul lucru care vă ține împreună sînt banii. Vă am în vedere pe amîndoi. Ați găsit voi o modalitate de a prelungi viața banilor, cel puțin pînă...

— Pînă cînd urma să te pună în libertate. Am plănuit să consumăm toată suma pînă la data cînd urma să fii repus în circulație. Singurul lucrul neprevăzut de noi a fost punerea ta în libertate în baza „bunei-conduite". Iată de ce a mai rămas o mică sumă în casă.

— Minți, spuse Sorgenfrey calm.

Borck luă o înghițitură din paharul care-i fusese umplut din nou. Se gîndi că la început el fusese cel iscusit. Fusese mai iscusit decît toți ceilalți. Lucrurile se desfășuraseră bine pînă în clipa aceea. Exista vreun motiv să nu evolueze la fel de bine și în continuare ? Dar mintea lui nu putea născoci nimic împotriva acestui tînăr cu revolver și cu voce iritată. Chibzui că nimic din ceea ce făcuse nu fusese cu adevărat periculos, așa cum era situația prezentă : stînd în acel loc, născocind un mijloc de a ataca un bărbat cu un revolver în mînă, revolver pe care individul avea, fără îndoială, temeinice motive să-l folosească.

Lumina din încăpere atrăsese o puzderie de țînțari minusculi, și Sorgenfrey se scărpină pe ceafă și pe mîini. I-a îngăduit lui Alice să închidă ușa și să tragă perdelele. La întoarcere, în drum spre scaunul ei, Alice zăbovi să culeagă ceva de pe masă.

— Stai așa ! Ce-ai luat de-acolo !

— Foițe de țigară și tutun. Aici ni le facem singuri. Fumul ajută la îndepărtarea țînțarilor.

Alice se așeză și își răsuci o țigară. Borck o observă fără a înțelege cum de putea rămîne atît de calmă. A folosit doar mîna dreaptă pentru a-și rula țigara. Pînă în acea clipă, nu observase ușurința și rapiditatea cu care-și făcea țigările.

Sorgenfrey mai luă o înghițitură din pahar. Chipul îi era scăldat în transpirație, și a fost nevoit să bată aerul cu mîna pentru a ține țînțarii la distanță.

— Am chef să vă povestesc despre experiențele mele, spuse Sorgenfrey. În cea mai mare parte a timpului am avut o priveliște interesantă. Puteam vedea o porțiune dintr-un copac. Iarna copacul nu avea nici o frunză. Apoi cîțiva muguri își făceau apariția, pe urmă niște frunze. Toamna frunzele se colorau în maro, și, în sfîrșit, cădeau.

Ridică tonul vocii și, în același timp, plesni un țînțar care-i aterizase pe tîmplă.

— *Mi-ai furat doi ani din tinerețe!* strigă el. Acuzația sună ca și cum vorbele fuseseră concepute anticipat în mintea lui, dar acum nici el nu mai credea în ele.

— Dă-mi țigara ta, îi ceru calm lui Alice. Ea i-o aruncă prin aer; Sorgenfrey întinse instinctiv ambele mîini s-o apuce și scăpă revolverul în poală. De acolo, arma îi alunecă printre pulpe, pe pardoseală. Borck se smuci înainte pînă la marginea scaunului, dar simți că Alice îl apucase strîns de braț. Sorgenfrey împinse înapoi cu violență fotoliul de rafie, dîndu-l peste cap, se lăsă în patru labe scăpînd țigara pe dușumea; dar apucase deja revolverul cu o mînă. Așeză din nou scaunul în picioare — de data aceasta un pic mai departe de cei doi — ridică țigara, o aprinse cu o brichetă, pe care o pescui cu mîna stîngă din jacheta care zăcea pe pardoseală, și se porni pe un rîs sănătos.

— Bătrîne Flemming Borck, cum mai stăm cu talentul de a improviza? Mare noroc pe

tine să ai alături o domniță, care să te împiedice să săvîrșești lucruri de-a dreptul necugetate. Și acum să discutăm despre bani.

Borck se lăsă din nou pe spătarul scaunului. După ton, i se păru că Sorgenfrey nu mai era atît de convins de inutilitatea unei discuții despre bani. Pesemne își dă seama, gîndi Borck, că nu va fi în stare să facă altceva decît să-i bage în sperieți, de pildă.

Alice răsucise o altă țigară și o aprinse. Borck se întoarse către ea să ceară una și pentru el. Ea însă îl refuză dînd din cap într-un fel de neînțeles pentru Borck.

— Vom discuta despre *bani*, repetă Sorgenfrey, și minunatul rotocol de fum expediat de el pluti înspre Alice și Borck. Își umplu din nou gura cu fum, și de data asta îl suflă peste mîini, pentru a ține țînțarii la distanță. Trase din nou din țigară, acum inhalînd profund.

— Vom discuta despre bani, repetă rar Alice.

— Am doar un lucru de spus în favoarea tutunului local, grăi Sorgenfrey. Se pare că țînțarii au respect față de el.

Dintr-o dată, după destul de mult timp. Borck își dădu seama ce se petrece.

— Voi gîndi cu voce tare, spuse Sorgenfrey. Ați cumpărat casa asta. Nu văd alt motiv pentru care să fi ales o văgăună ca Tunisul. Motivul trebuie să fi fost *îngroparea* banilor. Îngroparea banilor care nu pot fi justificați. Dacă ați fi urmărit într-adevăr să cheltuiți mălaiul, ați fi găsit voi un loc mai vesel — unde

să fie mai puțini țînțari. Totuși, fiind voi niște mărunte genii în ale finanțelor, v-ați hotărît să faceți o investiție. Banii sînt *aici !*

Își plesni palma — palma stîngă — de brațul fotoliului de rafie, trase în piept și suflă fumul înspre mîna dreaptă, pe care o ținea în formă de cupă pentru a-l trimite din nou să-i protejeze gîtul de țînțari.

— Banii au fost cheltuiți, spuse Alice. Te invit să analizezi lucrurile mai în amănunțime mîine. Dacă vei săvîrși ceva necugetat acum, vom fi băgați toți trei la răcoare. Adu-ți aminte că nu numai tu *ne* poți înfunda. Și tu vei fi ras. Pînă în prezent n-ai fost condamnat decît pentru o singură hoție. O să ai o grămadă de prilejuri de a mai studia copacul acela.

Sorgenfrey rînji.

— Nu mișca. Văd un țînțar care vrea să te muște. Stai absolut nemișcată.

Își ridică revolverul, ținti și trase pe deasupra capului ei. Cu o clipă înainte de a se auzi împușcătura — glonțul trecu prin geamul din spatele fetei producînd un trosnet — Alice se aruncă înainte cu brațele încrucișate, protejîndu-și chipul. Sorgenfrey se prăpădea de rîs.

— Cred că l-am nimerit, spuse el, și suflă încă un nor de fum scos din rărunchi. Apoi își strivi țigara de brațul fotoliului, își termină băutura și rămase cu ochii ațintiți înainte, goi de expresie. În clipa aceea era scăldat în sudoare. Își ciocni gleznele, într-o tentativă de a prinde un țînțar între ele, apoi își împinse ciorapul cu mîna stîngă și se porni pe scărpinat.

— Vom discuta despre *bani*. Cuvintele au fost pronunțate rar.

— N-ar trebui să mîncăm ceva ? spuse Borck.

Sorgenfrey negă scuturînd capul. Borck își spuse că dacă Sorgenfrey îi va speria din nou cu o altă împușcătură, el va fi incapabil să-și stăpînească reacțiile. Cum să procedeze ? Să-l atace și să pună mîna pe revolver ? S-o ia pur și simplu la goană ? Era sigur că nu va mai fi în stare să rămînă pur și simplu în continuare pe scaun, așa cum făcuse prima dată. În același timp însă observă că Sorgenfrey devenise foarte absent. Adulmecă rar și pe tăcute și recunoscu mirosul dulceag al fumului de țigară care umpluse încăperea. Alice, care fuma și ea, păstra fumul în gură, după care îl expulza cu rapiditate.

— Am putea merge să facem o baie, propuse Alice. Te ajută să vezi lucrurile mai limpede.

— Mai limpede decît văd eu „lucrurile" acum, nici că se poate, spuse Sorgenfrey, pronunțînd rar cuvintele.

— Dar chiar și așa.

— N-am costum de baie.

— Nici eu n-am, spuse Alice, și se ridică încet. Fără a se uita în direcția lui Sorgenfrey, se îndreptă liniștită către ușă, oprindu-se acolo ; nu a privit în urma ei.

Sorgenfrey se ridică și îndreptă revolverul către ceafa ei.

— Deci tu crezi că o să merg să fac baie lăsînd revolverul aici ? Cine o să iasă ultimul din apă, ia ghicește ?

— Poți să-ți iei și jucăria cu tine.

Sorgenfrey coborî o idee țeava revolverului.

— OK, OK, aș putea. După dumneavoastră, doamnă. După dumneavoastră, domnule.

Porniră în linie dreaptă, printre dune, către Ursa Mare.

— Pe voi doi vă vreau alături tot timpul, i se adresă lui Borck.

De data aceasta vorbea deosebit de rar și de atent. Borck avu impresia că Alice repeta un cuvînt monosilabic probabil cu intenția ca el să-l înțeleagă. Pe duna de nisip, acolo unde își lăsau de obicei halatele, a înțeles despre ce era vorba. Cînd ea se întoarse și îi spuse : — „Plonjează !"

— Rămîneți pe loc ! Lepădați halatele și să nu vă întoarceți. Și cînd coborîți în apă să stați unul lîngă altul.

Vîntul cald biciuia palmierii și ridica nisipul în jurul picioarelor lor. Borck se codi înainte de a-și scoate halatul, ca și cum acesta îi asigura o oarecare protecție. Îl putea auzi pe Sorgenfrey dezbrăcîndu-se îndărătul lui. Se întrebă în gînd dacă un revolver mai poate trage după ce a stat în apă.

— OK, marș forțat !

Acum, primul din rînd era Borck. Observă că valurile se măriseră în răstimpul petrecut în casă. Auzi din nou — de data aceasta înapoia lui — comanda scurtă rostită de Alice : „Plonjează !" La limita reală a apei ezită și se întoarse ; apa caldă îi scălda picioarele. Alice se întorsese deja cu spatele la el. Sorgenfrey se apropie de ea. Era doar atîta lumină, încît Borck să poată distinge conturul trupurilor lor despuiate. Fu apucat de o groaznică împunsătură de gelozie la vederea lor. Vor fi din nou împreună, gîndi el, vor fi din nou împreună, și eu am să fiu din nou păgubașul. Dar Sorgenfrey îndreptă revolverul înspre abdomenul fetei și dădu o nouă comandă :

— Marș forțat ! O să facem doar... doar... o *cufundare*, așa i se zice. Și stați aproape unul de altul !

Alice se întoarse și avansă în apa întunecată, precedîndu-l pe Borck. Valurile îi ajunseră la umeri, dar, între două creste de val, tot spatele îi deveni vizibil.

— Mai departe ! le ordonă Sorgenfrey. Borck a fost în stare să audă că Sorgenfrey se afla doar la cîțiva pași în urma lui. Văzu un val deosebit de mare rostogolindu-se către ei : Alice dispăru pe neașteptate. Își umplu plămînii cu aer și plonjă și el. Apoi, răsucindu-și trupul, se întoarse sub apă și înotă în direcția lui Sorgenfrey. Își simți picioarele izbindu-se de ceva, și se gîndi că trebuia să fi fost Alice. Și ea înota în aceeași direcție ca și el. Își încleștă mîinile pe ceva ce presupuse că erau picioarele lui Sorgenfrey și trase de ele cu toată puterea. Pe urmă valul îi depăși, și se simți împins din spate de două mîini, iarăși către Sorgenfrey, care se răsturnă pe spate cu Borck peste el. Borck descoperi că-l apucase

pe Sorgenfrey de încheietura mîinii, și o văzu pe Alice, la dreapta sa, aplecată din mijloc, căutînd ceva ; pescuise niște alge și a fost izbită de alt val, se prăbuși, se ridică pe picioare din nou ; descurca ceva dintr-o mînă de alge.

Sorgenfrey fusese și el doborît de cel de al doilea val și scăpase din strînsoarea lui Borck. La vremea cînd valul trecuse, Sorgenfrey se afla așezat în apă, la mică adîncime, privindu-l pe Borck cu o expresie de zăpăceală. Alice se alătură lui Borck întinzîndu-i revolverul.

Arma era grea, dar se potrivea în chip plăcut cu palma lui. Cum se ochea cu chestia asta ? Descoperi că degetul arătător i se curba de la sine pe trăgaci. Putea lua foc înainte de a se usca ? Judecînd după Sorgenfrey, se părea că da. Ședea nemișcat în timp ce un alt val, foarte mic, se revărsa peste el. Îl privea pe Borck cu ochi care păreau în continuare adormiți și dilatați.

— În regulă, am să mă duc, bălmăji Sorgenfrey. Dar de-acuma nu-mi veți mai scăpa. Nimic altceva nu mă mai interesează. Tot ce vreau este să vă curăț definitiv pe amîndoi. Nu vă voi mai acorda *nici* o șansă.

Se ridicase în picioare ; dinții începuseră să-i clănțănească și rostea cuvintele extraordinar de rar și de meticulos.

— De data asta am să vă *ucid*, spuse el.

Merse de-a-ndăratelea cîțiva pași, cît pe ce să-și piardă echilibrul, apoi se răsuci. Traversă cu pas rar plaja și urcă în direcția dunelor.

— Ia-te după el, șopti Alice.

— Dar pistolul ăsta poate trage acum ?

— Grăbește-te ! Dă-i drumul, dă-i bătaie !

— Dar n-am nici o certitudine că poate *trage*.

— Atunci dă-mi-l mie. Mie nu mi-e frică.

Borck ezită.

— Dar ce să faci cu el ? De ce să nu-l lăsăm să plece ? Doar l-am băgat în sperieți, nu ?

— Pentru numele Domnului, dă-mi revolverul sau du-te tu însuți după el, în loc să prăpădești timpul în discuții. Eu una îl *cunosc*, și nu l-am speriat absolut deloc. Se va înapoia, și de data asta ne va *ucide*. Dă-i zor după el, pînă nu pune mîna pe ceva cu care s-o facă.

Întrucît Borck șovăia în continuare, Alice făcu încă un pas către el și încercă să-i ia revolverul.

— Prea bine, am să-l împușc, spuse Borck. Dar, pe legea mea, nu-s convins deloc că este lucrul cel mai cuminte pe care-ar trebui să-l facem.

— Lasă vorbele, dă-i bătaie, șopti Alice.

Ținînd încleștat revolverul în mîna întinsă, Borck o porni pe panta dunelor, acolo unde se dezbrăcaseră toți trei. Halatele lor de baie mai erau încă acolo, dar hainele lui Sorgenfrey dispăruseră. Pe nisip nu mai rămăsese decît pălăria lui Sorgenfrey. După

cum arăta se părea că o călcase în picioare, în graba dispariției.

— Nu puteai să te miști mai repede ? șopti Alice în spatele lui.

— Acum noi trebuie să...

— Flemming, n-a aruncat vorba-n vînt, înțelegi ? A spus-o *în serios*.

— Ce a spus în serios ?

— Că ne va ucide. Nu poți înțelege ? ! Acum o să ne omoare. Și-a *pus în gînd* s-o facă.

CAPITOLUL 28

ALICE STĂTEA ÎN PICIOARE în mijlocul camerei, printre geamantane ; din fotoliul de rafie, Borck o urmărea cum încerca să bage cu forța aparatul de radio în cel mai mare dintre ele. N-a izbutit s-o facă, și a trebuit să-l pună din nou pe pardoseală.

Borck își turnă un gin cu apă tonică, încercînd să-și adune gîndurile. Știa că nu va obține nimic dîndu-le glas, și cu toate acestea vorbi :

— Ai știut că va veni ?

— Bineînțeles că am știut. I-am expediat o telegramă și o mică ilustrată de prin partea locurilor, cu o cruce mare, roșie pe ea : *„Iată locul unde stăm, vino și strică-ne tot cheful ! Nu uita să iei și un revolver !"* Cum de-ai ghicit ? Și bineînțeles, asta se potrivește perfect cu faptul că i-am dat o țigară cu hașiș ca să-i putem smulge revolverul, nu-i așa ? De asemeni, se potrivește perfect cu faptul că eu stau aici și împachetez, corect ?

Borck plasase revolverul pe masa acoperită cu o placă de sticlă în timp ce-și prepară cocteilul. Bău cîteva înghițituri, după care

puse paharul pe masă și reluă revolverul. A fost din nou surprins să-l simtă atît de greu.

— Dar unde ai să te duci ? întrebă el.

— La Cairo, ți-am spus deja. Poate-ți închipui că am aranjat să mă duc undeva cu *el* ?

Borck negă dînd din cap, deși exact acela fusese gîndul care-i trecuse prin minte. Bău din nou din pahar.

— Cine a neglijat să se intereseze dacă a fost eliberat din închisoare ? Cine a călătorit o zi întreagă fără a privi măcar o dată peste umăr ?

Alice încercă să închidă geamantanul cel mai voluminos. Capacul se umflă, dar izbuti să vîre cele trei clape, pocnindu-le una după alta, în locul lor.

— Ai de gînd să te duci pe jos pînă la Suza ? întrebă Borck.

— Există un camion în sat. În vreo două ore lumea se va scula. Dacă vom avea noroc, vom fi scutiți de vreo vizită între timp. Nu va fi greu să pună mîna pe vreo armă de foc în Suza — dacă nu-și va face apariția cu vreun cuțit sau ceva similar. Îl știu eu, o să se întoarcă, și nu a aruncat vorbe-n vînt cînd a spus că de data asta ne va ucide. Presupun că-ți dai seama că-i nebun ? Mult mai nebun decît noi doi laolaltă ?

Continuă să-și închidă geamantanul în timp ce vorbea. Borck descoperi că paharul îi era gol și-l puse pe masă ; apucă din nou revolverul pentru că voia să țină ceva în mînă. Îi venea greu să creadă că exact în dimineața aceleiași zile fusese trezit prin telefon (la cererea sa), că își făcuse bagajele, părăsise apartamentul, se dusese la aeroport, călătorise cu avionul, cu autobuzul și taxiul. Pierduse orice noțiune despre timp. Simți cum o parte din amestecul zdravăn de gin și tonic i se răspîndise în tot trupul ; din această cauză se simți dintr-o dată puțin mai indiferent față de orice i s-ar mai fi putut întîmpla înainte de a i se îngădui să se culce.

Alice se așeză pe cel mai mare dintre geamantane.

— Nu uita, începu, eu nu am comis nici un delict condamnabil.

— Știi că-mi placi. Tu ai...

— Și apoi nu dispar decît pentru un timp. Dacă, în ciuda așteptărilor, voi doi veți izbuti să găsiți o soluție, mă voi întoarce.

Borck încercă, fără șanse, să-i ghicească gîndurile. Existau prea multe posibilități pentru a se apuca să le sorteze și să le combine. Simțea că dacă ar fi izbutit să doarmă măcar vreo două ore, s-ar fi putut scula cu un plan practic. În bucătărie se aflau două castroane din cușcușul din care nu apucaseră să mănînce. Dacă ar mînca ceva, i-ar fi oare de folos pentru a gîndi mai deslușit ? Medită că, în orice caz, dacă va bea nu va gîndi mai limpede. După care își mai prepară un cocteil.

Alice fusese afară și se întoarse cu o pelerină de ploaie, pe care o împături și o îngrămădi într-unul dintre geamantane. Borck îndreptă revolverul către inima ei și-i comandă :

— Ai să stai aici !

— A fost în apă, nu poate lua foc, spuse zîmbind. În afară de asta, n-ai fi în stare să omori nici măcar o pisică. Și pe deasupra nu-ți pasă de mine nici cît negru sub unghie. Nu încerca să te amăgești.

— Vom pleca împreună, spuse Borck. Continuă să țină revolverul îndreptat spre inima ei, gîndindu-se că avea dreptate, n-ar fi putut împușca nici măcar o pisică.

— Vom pleca separat. Și să nu mai bei nici o picătură.

Pentru prima dată simți că părea înspăimîntată. Poate o înspăimînta faptul că nu-l văzuse niciodată beat și nu știa în ce fel îl va influența alcoolul. Cu mîna stîngă își umplu paharul cu gin curat, ținînd în continuare revolverul îndreptat — așa credea el — către inima ei.

— Șezi, îi ordonă el.

Alice se așeză pe geamantan și-l privi cu ochi goi de expresie.

— Nu mi-am dat seama niciodată cît de stupid poți fi. Ai de gînd să stai aici și să aștepți pînă-ți vei bea mințile și pînă cînd el face rost de ceva de împușcat și se întoarce ? Îți dai seama că el e *capabil* să tragă ? Nu ca tine. Ce-ți închipui că a făcut cu bagajele lui ? Dacă are *două* revolvere ?

Borck mai bău o dată din paharul lui ca s-o sperie. Vorbele ei conțineau adevărul : într-un fel, puțin îi păsa de ea. Dar din întîmplare era persoana de care se agățase, se înțeleseseră bine, ea făcea parte din ceea ce izbutise să obțină și trebuia să-i arate că era mai isteț decît ea — cel mai isteț dintre toți trei.

— Dacă ai fi fost sigură că revolverul nu ia foc după ce a fost în apă, n-ai mai fi rămas aici, spuse el, cîștigînd forță din logica elementară a frazei.

— Dacă aș fi fost sigură că ești cît de cît întreg la minte, n-aș mai fi stat pe scaunul ăsta. Lasă paharul ăla din mînă !

Borck bău ce mai rămăsese în pahar și simți imediat că încurcase socotelile. Într-o clipă va fi incapabil să gîndească și să acționeze limpede. Va fi doborît de somn, și ea îl va deposeda de revolver. Va lua arma cu ea, și el va fi lipsit de apărare cînd Sorgenfrey avea să revină și să-l găsească adormit tun. Oare va merge pînă acolo încît să-i dea revolverul lui Sorgenfrey ? Pur și simplu era incapabil să descurce ițele, și a știut că, într-o clipă, ea va putea să-și dea seama de starea lui după expresia de pe chipul său.

— Nu poți să tragi și revolverul *nu poate* lua foc, spuse ea cu hotărîre și se ridică în picioare. Era pe punctul de a mai adăuga ceva, dar se stăpîni.

— Stai jos, spuse Borck ; a putut să-și dea seama cît de bolborosite i-au fost vorbele.

— Taci din gură o clipă. Nu auzi nimic ?

Cine știe ce șmecherie mai era și aceea, dar îl făcu oricum să asculte.

— Să nu încerci să...

— Gura !

Ascultă din nou, și de data aceasta auzi. Cineva făcuse un pas, și se auzi o creangă

frîngîndu-se în apropierea casei. Se răsuci la repezeală și i se păru că a văzut ceva trecînd prin fața oblonului. Se răsuci din nou fiindcă o auzise pe Alice făcînd un pas către el.

— El este, spuse ea. Curăță-l.

Borck se ridică în picioare cu urechile ciulite. Nu se mai auzeau pași, și nu avea siguranța că nu fusese decît ceva ce-l făcuse ea să creadă. Cu toate acestea se duse la ușa care dădea pe veranda închisă și împinse oblonul, mai întîi aruncînd o privire înapoi pentru a se asigura că nu se luase după el ca să pună mîna pe revolver.

Afară vîntul încetase să mai bată, și imediat auzi zgomotul valurilor pe plajă. A putut auzi, de asemeni, cîțiva pași în apropiere, printre tufele foșnitoare. Îndreptă revolverul în direcția din care se auzeau pașii.

Ochii i se obișnuiseră cu bezna și văzu o lumină cenușie care vestea apropierea zorilor. Putea distinge tufele și dunele cele mai apropiate. Ieșise afară mergînd încet și putu să audă că Alice se oprise în urma lui ; simți că era la fel de înspăimîntată ca și el.

S-ar fi putut să fie o cămilă care-și rupsese funia de priponit, dar zgomotul era diferit. Își aminti cuvintele lui Sorgenfrey : „De data asta am *să vă curăț* pe amîndoi", și-i fu frică de moarte. Deasupra dunelor văzu Ursa Mare, mai puțin strălucitoare decît data trecută. Stînd acolo sub stele, simți că era spionat, și își aminti că, pe cînd era copil, încercase același sentiment în nopțile senine, înstelate : senzația că e spionat de niște ochi, ochi de

care nu se putea ascunde. Palidele stele îl făcură să tînjească după o anumită formă de protecție, care să fie suficient de impenetrabilă. Tocmai se pregătea să se întoarcă și să revină la Alice, în casă, cînd auzi un alt zgomot dinspre tufe.

Cineva se ridicase în picioare și-l privea, ținînd ceva metalic în mînă. Pentru că Borck nu vroia să moară, își încordă degetul, trăgaciul cedă la apăsarea ușoară și a simțit smucitura dureroasă din braț pînă la umăr, în timp ce silueta din fața lui fu nimicită. Abia mai tîrziu — sau cel puțin așa i se păru lui Borck — se auzi și zgomotul împușcăturii.

Alice a ajuns prima lîngă individ. Căzuse cu fața înainte, și chipul îi era îngropat în nisip. Mîna dreaptă îi era întinsă, și la o distanță de doar cîțiva centimetri de mînă, zăcea obiectul metalic strălucitor, pe care-l ținuse încleștat.

Alice se aplecă și culese obiectul. Borck se pregătea să îndrepte revolverul spre ea, fiindcă a avut impresia că fata ațintise o armă asupra lui, cînd văzu că nu era vorba cîtuși de puțin de așa ceva. Avea o formă dreptunghiulară, nu era mai mare decît o cutie de chibrituri, dar era o idee mai îngust.

Alice se aplecă deasupra trupului și-l răsuci cu fața în sus. Treptat Borck își dădu seama că obiectul era un aparat fotografic miniatural. De la aparat, Borck își întoarse privirile către chipul pe care Alice îl scosese din nisip.

Nu era Sorgenfrey. Era chipul unui bărbat complet necunoscut.

CAPITOLUL 29

AU GĂSIT AUTOMOBILUL parcat acolo unde drumul se înfunda. Alice probă cheia pe care o luase din buzunarul mortului ; se potrivea.

— L-a închiriat probabil în Suza, spuse ea ; se urcase la volan și deschisese capacul de la despărțitura pentru mănuși, folosind cheia mașinii. În despărțitura pentru mănuși se găsea un beculeț, care se aprinse automat la deschiderea acesteia, și Borck văzu lumina căzînd pe un portofel și un pașaport — danez.

Încercă să-și mențină echilibrul sprijinindu-se de portieră, dar aceasta începu să se rotească, și ca să nu cadă a trebuit să se proptească de acoperișul mașinii.

Alice deschisese pașaportul la prima pagină.

— Brun. Carl Oluf. Îți spune ceva numele ăsta ?

— Nimic. Mai departe, este cumva...

Alice întoarse o pagină a pașaportului.

— Este de la poliție. Ți-am spus eu că ar putea fi vorba de așa ceva.

Se luminase de ziuă. Alice ieși din mașină și se apropie de Borck.

— Nu văd nici o altă soluție, spuse ea.

— Dar nu pot face singur așa ceva. Borck își auzi vocea frîngîndu-i-se pe la mijlocul propoziției. Voia să se agațe de făptura ei, să aibă certitudinea că nu va fi părăsit tocmai în situația aceea, și o văzu cum se îndepărtează puțin de el, atît cît să nu poată fi atinsă, ca și cum era capabilă să-i citească gîndurile. Ea îl privi fără să rostească un cuvînt.

— Foarte bine, rosti în sfîrșit, te voi ajuta. După care ne vedem fiecare de drumul lui.

Au pornit-o înapoi către casă. Mai putea realiza că durerea din umăr resimțită după împușcătură dispăruse uimitor de discret. În timp ce mergea, îi reveni în minte, cine știe din ce cauză, imaginea ferestrei din bucătăria lui care înghețase într-o dimineață, se văzu pe sine răsuflînd pe geam pentru a face un petic transparent prin care să privească termometrul ; fusese și miros de cafea și zgomotele produse de vecinii care se sculau. Imaginea, ca și toate asociațiile născute din aceasta îl făcură să-și revină : mai exista încă ceva ce putea întreprinde pentru a evita o pierdere totală. Dar acel ceva nu putea fi făcut de unul singur, trebuia să se agațe în continuare de ea.

Au ajuns la duna din fața casei, acolo unde omul mai zăcea la pămînt în poziția în care îl părăsiseră. Îl ridicaseră, Borck punînd o mînă nepricepută sub grumazul celui mort.

Nisipul se întunecase sub pieptul omului. În acel piept se afla un glonte, dar nu exista

nici o șansă de a-l extrage. Călcau pe nisipul fin ca făina ; cu fiecare pas avînd senzația că pantofii li se afundă tot mai adînc. În acea clipă cerul era cenușiu, stelele dispăruseră, dar Borck mai era încercat încă de sentimentul că este spionat. Și mai mult, sentimentul era mai accentuat decît înainte, cînd privi însă împrejur, nu văzu altceva decît o cămilă priponită, care părea să-i urmărească, de pe culmea unei dune, cu privirea sceptică a unui singur ochi adormit. O mînă dezarticulată mușcată de țînțari și însîngerată, se bălăbănea înaintea ochilor lui Borck.

— Pe bancheta din față, spuse Alice cînd se apropiară de automobil. Într-o clipă sau alta va deveni rigid, așa că trebuie să-l așezăm în poziția corectă.

L-au lăsat jos, în praf, au deschis ușa dinspre bancheta de lîngă șofer și l-au vîrît înăuntru. Alice s-a așezat la volan și a tras, în timp ce Borck a împins de afară ; a ridicat picioarele mortului trecîndu-le peste muchia cadrului ușii și le-a introdus cu forța în mașină. I s-au văzut gleznele — erau și mai mușcate de țînțari. Alice i-a împins capul spre spate, dar acesta se prăbușea în față la fiecare încercare, și pînă la urmă au renunțat. Răsuflînd din greu, cu mîinile și hainele pătate de sînge, s-au întîlnit în fața automobilului.

— Așteaptă o clipă, mă duc să aduc ceva.

Alice plecase. Borck intră în mașină alături de mort. Încercă din nou să pună capul într-o poziție firească, dar capul nu voia defel să stea pe loc. Scoase din buzunarul hainei

revolverul rece și-l puse pe partea de sus a panoului de bord, luă pașaportul individului și începu să-l citească la lumina micii plafoniere.

Brun. Carl Oluf. Danez. Detectiv-inspector. Borck privi data afișată pe cadranul ceasului de mînă ; data ștampilată pe pașaport era cu o zi în urmă, la fel ca aceea de pe pașaportul lui. Tipul se aflase în mod sigur în același avion. Dintr-o dată, Borck se porni pe rîs. Fuseseră toți trei la bordul aceluiași avion. Cineva a fost în stare să-l urmărească și pe *Sorgenfrey* fără a fi descoperit. Oare aceasta însemna că Sorgenfrey fusese suspectat tot timpul pentru ambele furturi ? Și că era pus sub observație încă din ziua cînd fusese eliberat din detențiune ? Borck continuă să rîdă, aproape pe tăcute, căci se gîndea la faptul că probabil fuseseră toți trei în același avion, și că Sorgenfrey se crezuse pesemne mai isteț decît Borck, deși, în realitate, amîndoi fuseseră la fel de idioți.

Alice se înapoie cărîndu-și valizele. Le trînti în portbagaj și își făcu din nou apariția cu un bidon de benzină în mînă.

— Iată ceva de care vom avea nevoie, spuse ea.

Se așeză pe bancheta din spate cu bidonul de benzină. Borck a întors mașina și a condus după indicațiile ei. Au luat-o pe un drum care ducea în interior, nu pe acela care ducea în oraș, ci pe un drum îngust, stîncos, care urca pieptiș într-o suită de viraje periculoase.

Din cînd în cînd au întîlnit familii de beduini, cu măgari de povară și cămile, coborînd către Suza cu verdețuri pentru piață, sau pur și simplu drumețind către miazăzi, acolo unde soarele era mai zăbavnic. Gîndul lui Borck se duse din nou la micul petic transparent dintre florile de gheață, de pe fereastra bucătăriei sale, peticul prin care izbutise să-și vadă termometrul ; scrijelind cu unghiile pentru a mări peticul, cu picioarele goale pe pardoseala rece a bucătăriei, așteptînd să fiarbă apa. Nu mai dormise de atunci de cînd fusese în bucătăria lui. Nu era deloc sigur că va mai ajunge vreodată în acel loc.

După ce urcară o bucată pe pantă, Alice îi ceru să oprească la o curbă suficient de largă pentru a permite trecerea a două automobile. Ajunseseră foarte sus, într-un peisaj cu dune de nisip sărace în vegetație. În oglinda retrovizoare, dincolo de un șir de dune care se vălureau ca nervurile de pe scîndura de frecat rufe, Borck zări un soare roșu enorm, fără volum, urcînd pe cer, aidoma celui care apusese o singură dată de la ultimul lui somn. Era o dimineață fără cînt de păsări, fără nici un zvon în afară de suflarea vîntului cald stîrnit de soare în drumul lui pe cer.

Au coborît. Automobilul se oprise la marginea unui povîrniș abrupt, care se prăvălea adînc într-un defileu, pe fundul căruia, bolovanii răzlețiți lăsau să se bănuiască albia contorsionată a unui rîu în sezonul ploilor. Alice își așezase valizele pe pămînt, în spatele automobilului, și debușonă bidonul cu benzină, răstimp în care Borck trase de trupul mortului pentru a-l așeza la volan. Fata scosese la lumină două sticle de whisky mici și goale, pe una dintre ele a introdus-o în buzunarul hainei celui mort, iar pe cealaltă a pus-o pe bancheta din spate. Apoi îmbibă cu benzină atît hainele mortului, cît și banchetele. Borck slăbi frîna de mînă și împreună au împins automobilul drept peste marginea prăpastiei, transpirația șiroind pe ei. Cu mare greutate, au reușit să împingă roțile din față peste o mică movilă de pietriș, dar după aceea, masivul automobil rulă aproape de la sine. Era pe punctul de a se rostogoli departe de ei, dar izbutiră la timp să arunce țigările, pe care le apriseseră, prin ferestrele deschise, înainte de a sări înapoi pentru a se pune la adăpost de flăcările care țîșniră imediat către ei.

Timp de o clipă au avut impresia că roțile din spate nu vor ceda, că automobilul va rămîne acolo unde se afla, bălăbănindu-se pe muchia povîrnișului, dar dintr-o dată mașina se dădu peste cap și se prăbuși pe pantă. La coborîș flăcările se întețiră și mai mult, iar mai înainte ca mașina să ajungă în fundul defileului, o coloană de fum negru-albăstrui se revărsă din el, dezvăluind faptul că luaseră foc banchetele sau benzina automobilului.

Totul se petrecuse într-o tăcere stranie. Drumul, ca și peisajul erau la fel de pustii, dar la mare depărtare au zărit un șir neîntrerupt de oameni și cămile. Flăcările mistuiau altceva, automobilul era ascuns de un nor de

fum, și cînd acesta se risipi, mica mașină dintre bolovanii de stîncă era neagră, pale de foc mai ieșeau din interior și din partea din față zdrobită. Silueta așezată la volan, cuprinsă de flăcări, era aplecată înainte ca și cum se chinuia să conducă neabătut pe un drum învăluit în ceață. Alice își luă geamantanele.

Borck a vrut s-o ajute, oferindu-se să ducă el una, dar a fost refuzat. O porniră la drum fără a privi înapoi. Drumul era atît de abrupt, încît observă că ea a fost obligată să-și folosească toate forțele pentru a nu coborî în goană. Transpirația îi șiroia din abundență pe chip, făcîndu-i machiajul să curgă în dungi ; cu toate acestea îi refuză ajutorul.

Abia cînd au ajuns la o bifurcare a drumului, ea a făcut o pauză pentru a-și recăpăta suflul.

— Ne vom reîntîlni. Unde ? întrebă Borck.

— Ne-om întîlni *dacă*. *Dacă* ai să scapi basma curată. Dar nu cred că ne vom mai întîlni.

— Ai sînge pe haine.

— Am un impermeabil. În Suza am o prietenă la care pot să mă schimb. Este în interesul tău să mă ții departe de chestia asta. Să nu uiți că eu cunosc toată povestea și că te-am *văzut* trăgînd. Dacă vei scăpa, am să-ți trimit o ilustrată. Dacă nu... dar nu cred că vei izbuti să scapi. Și încă un lucru...

Deschise geamantanul și-și scoase pelerina de ploaie.

— Încă un lucru. Dacă ai de gînd să faci ordine în casă, ar fi mai bine să te grăbești. Se va întoarce. Îl cunosc.

— Nu vreau decît un singur lucru, să dorm.

— Să nu dormi. Și ține revolverul la îndemînă.

— Revolverul ?

Își încheiase pelerina și-și ridică privirile la el.

— L-am lăsat în mașină.

Îl privi ca și cum ar fi analizat nenumărate calificative pe care ar fi putut să i le adreseze.

— Amatorule, spuse ea ; cuvîntul fiind ultimul pe care l-a rostit. Coborî drumul cărînd valiza cea grea într-o mînă și pe celelalte două mai mici în cealaltă mînă. Nu avusese suficientă forță pentru a alerga după ea. Silueta împovărată din plin deveni tot mai mică, dispărînd pînă la urmă la o curbă, acolo unde cîțiva eucalipți se interpuseră între ei.

Simți că nu mai dorea nimic altceva decît să se întindă în șanț, să doarmă, dar luptă împotriva sfîrșelii și o luă pe poteca de pietriș care se îngusta tot mai mult și care ducea acasă. Prin mintea-i adormită au defilat imagini diferite : călătoria adormitoare cu autobuzul, baia din amurg, Ursa Mare deasupra capetelor lor, omul mort zăcînd în nisip, automobilul cuprins de flăcări ; și apoi avionul : încă o dată a trebuit să zîmbească la gîndul că Sorgenfrey, care se crezuse urmăritor, nu avusese nici cea mai vagă idee că fusese și el urmărit.

Sorgenfrey se afla în casă, probabil cu un alt revolver — oare era chiar atît de lesne ? — ar trebui însă să existe o posibilitate de a ajunge la o anumită înțelegere cu el, pentru a avea șansa de a dormi. Ar trebui să pună casa în ordine, s-o părăsească, să se mute la hotelul rezervat prin agenția de voiaj. Dar nu mai avea nici un fel de încredere în planuri. Oare Brun își dăduse seama că Sorgenfrey îl urmărea pe Borck ? În care caz, cîți mai știau despre asta în Copenhaga ? Dar era oare nevoie neapărat să se știe ceva ? Putea fi pus asasinatul pe seama lui Sorgenfrey ? Pur și simplu era prea complicat să aprecieze situația, pînă nu va fi dormit ca lumea. Iar revolverul ? Era revolverul lui Sorgenfrey. Ar fi putut fi identificat ca aparținînd lui Sorgenfrey ? Borck simțea că dacă ar fi fost măcar mai puțin adormit, mintea l-ar fi putut salva din nou. Dar își dădu seama, pe măsură ce dorința-i de a dormi devenea tot mai crîncenă, că norocul îl părăsise.

Asasin. Repetă cuvîntul pînă la epuizarea semnificației lui. Doar umărul dureros îi mai amintea că tot ce se petrecuse nu fusese pur și simplu un vis urît. Iar acum, dunele i se deschideau în față, reușise, fără să știe cum, să umble o zi întreagă, iar casa se afla chiar înaintea lui.

Apăsă cu călcîiul pe nisip pentru a acoperi pata de sînge. Apoi pătrunse în casă, iar acolo, așezat în același fotoliu ca altădată, ca atunci cînd dormise ultima oară, se afla Sorgenfrey.

În acea clipă totul deveni vis pur, pentru că Sorgenfrey ținea ceva în mîna dreaptă întinsă către el, un obiect care pe moment i se păru a fi un revolver, dar care apoi se transformă și deveni imaginea unui alt obiect : același obiect strălucitor pe care polițistul decedat îl ținuse în mîna întinsă și apoi îl scăpase în nisip în fața lui. Totul se petrecuse și mai înainte, dar de data aceasta cel care-l ținea cu mîna întinsă era Sorgenfrey : un aparat fotografic miniatural.

Sorgenfrey se legăna în fotoliu relaxat ; nu arăta deloc a fi omul care spusese cîndva : *„De data asta am să vă curăț de-a binelea pe amîndoi."*

— Din păcate ultimul glonț din revolver l-ai irosit pe cine nu trebuia, rosti Sorgenfrey.

Borck nu sesiză imediat semnificația celor spuse.

— Revolverul nu mai există, rosti el cu o voce amorfă.

— Și Alice ?

— A plecat.

— Ia ghicește ce-i ăsta.

Sorgenfrey întinse aparatul către Borck, care se clătină pe picioare.

— Un aparat fotografic.

— Aha ! Și-n el, ce crezi că am în el ?

Borck își încleștă ambele mîini pe spătarul scaunului de rafie aflat înaintea lui.

— Instantanee. Niște instantanee nemaipomenit de amuzante. Pe ele poți vedea trei persoane, una seamănă grozav cu un mort. Celelalte două persoane îl ridică și-l duc un-

deva. Poți pune rămășag pe viața ta că instantaneele astea sînt al naibii de amuzante.

Borck rămase în picioare sprijinindu-se cu toată greutatea trupului pe spătarul scaunului de rafie.

— Dumnezeule, ce harababură a mai ieșit din noi — peste tot sînge ! Să-ncerc să ghicesc ? Domnul acela era de la secția de cercetări criminalistice ? În sfîrșit, cum să zic, oricine poate greși — într-un fel sau altul. Și aș îndrăzni să adaug că domnul acela a avut un mic accident de automobil, iată ce presupun eu. Pesemne mașina a luat foc ? A, desigur, noi ăștia trei gîndim cam la fel.

Sorgenfrey se ridică.

— Amice, după cum arăți se vede că ai nevoie de puțin somn. M-am gîndit doar că trebuie să te pun la curent cu anumite lucruri, ca nu cumva să te-apuci să mai faci vreo prostioară. Cu cît învățăm mai mult, cu atît mai puține prostii facem, nu-i așa ? În sfîrșit, nu mai am nici un interes să te ucid. Cine știe, s-ar putea să-mi devii sursă de venituri. Și fiindcă veni vorba, ce mi-ați băgat în țigara aia ?

— *Kif*.

— *Kif*. Deșteaptă treabă. Să mă faceți să amestec hașiș cu alcool și apoi să-not — boală curată, nu alta. Știi ce-am făcut ? Nimic altceva decît să mă plimb pe dunele alea, dracu' știe cît timp, așteptînd mereu ca parascovenia aia să-și piardă efectul. Dar știi ce-a anihilat-o ca fulgerul ? Am auzit o împușcătură, și am zărit dintr-o dată o mică scenă melodramatică, căreia nu-i lipseau decît vreo cîteva instantanee. *Asta* a făcut ca drăcovenia aia de *kif* să-și piardă efectul în cîteva secunde.

Sorgenfrey zîmbi.

— *Kif !* Ce creierașe inventive aveți. Numa' că mi-e teamă că te-a cam lăsat inventivitatea, nu-i așa ? Ascultă...

Trecu pe lîngă Borck fără a se-ntoarce complet cu spatele și se opri în ușă.

— Ascultă, nu cred că vei scăpa basma curată. Am să-ți țin pumnii, dar sincer să fiu, nu cred că vei izbuti. După părerea mea ai călcat în străchini, și nu este prima dată. De la începutul începutului ar fi trebuit să ne unim, ar fi trebuit să fii de acord cînd ți-am propus să facem juma-juma. Îți mai aduci aminte, atunci cînd cu telefonul ? Pe legea mea, amîndoi am fost la fel de isteți, și nu aruncam vorbe-n vînt, chiar aveam într-adevăr de gînd să împart cu tine. Astfel am fi putut s-o ținem și pe tîrfa aia mică la distanță. În sfîrșit, e mult prea tîrziu. De-acum, fiecare pe socoteala lui, cum se spune.

Ieși din casă ; soarele îi izbi din plin punîndu-i în evidență tuleiele întunecate de pe obraz. Borck îl urmă apatic la cîțiva pași. Îi trecu prin minte că în bucătărie se afla un cuțit, dar era prea adormit ca să se ducă după el. Sorgenfrey ar fi luat-o la fugă ; oricum n-ar fi știut cum să folosească un cuțit, și nu mai putea găsi nici o rațiune în a ucide pe cineva.

Afară au mers alături printre dune, ca și cum Sorgenfrey își dăduse seama pe deplin

cît de inofensiv putea fi Borck. Pe plajă, Sorgenfrey se răsuci către Borck :

— Fără ranchiună, spuse el. Nu mai am nici un chef de a te ucide. Am să-ți țin pumnii, și să știi că din motive foarte întemeiate. Dacă va fi rău, va fi rău. Dacă vei izbuti să ieși basma curată — OK, atunci o să ne mai vedem. Vom privi împreună pozele alea frumoase, doar noi doi, iar eu am să trag toate foloasele din situația asta. Tot ce-a mai rămas din mica noastră combinație, ultimul bănuț pe care-l vei pune deoparte pentru restul zilelor tale. Negativele astea nu-s de vînzare — nu vor fi niciodată.

Pe neașteptate, Sorgenfrey îi întinse mîna.

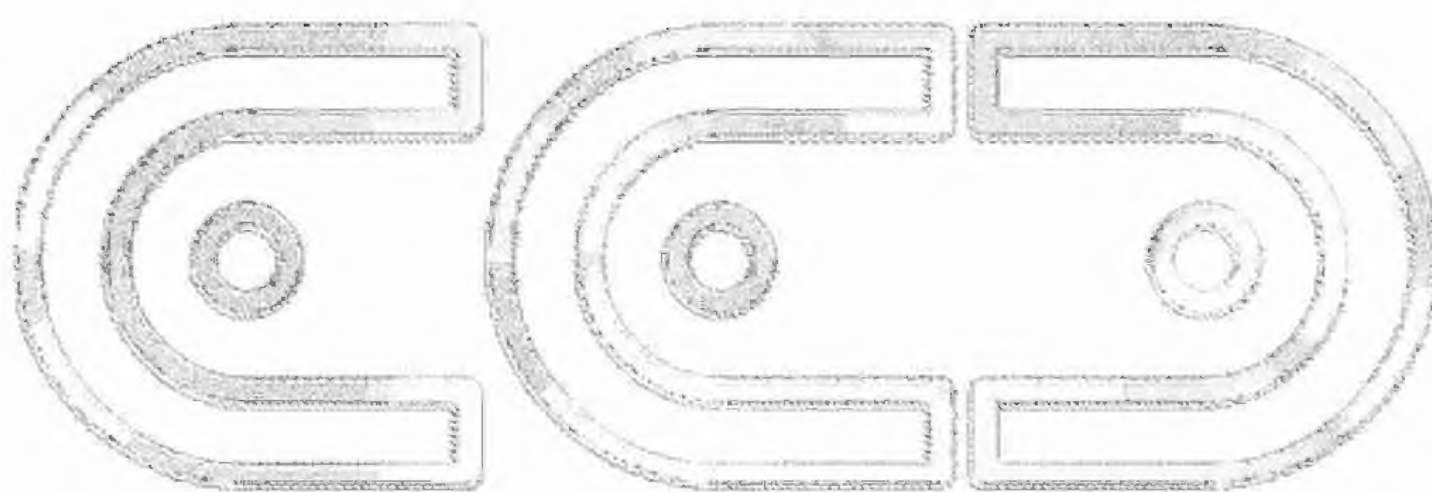
— Ei bine, prietene, distracție plăcută.

Borck îi apucă mîna mașinal. Sorgenfrey îl privi cu o seriozitate amenințătoare. Apoi își retrase mîna, se răsuci și se îndepărtă. Borck rămase în picioare pe plajă, privindu-l cum dispare în direcția orașului.

Sorgenfrey mergea relaxat, silueta sa făcîndu-se tot mai mică. Borck rămase în aceeași poziție, urmărindu-l cum se tot duce ; și băgă de seamă că soarele urca în înaltul cerului și că începuse să pîrjolească.

CLUB

Scanare și prelucrare digitală

AVENTURA

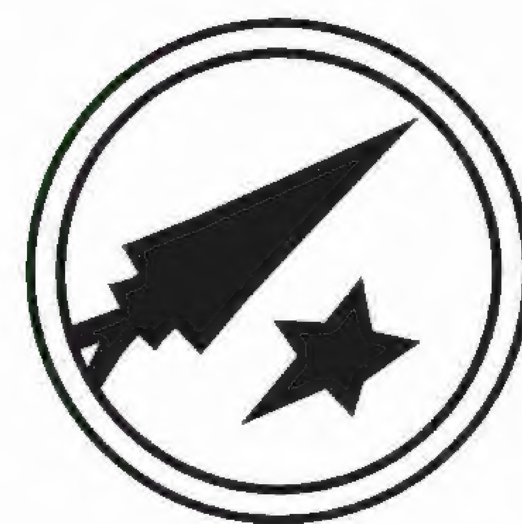
de

Anonim

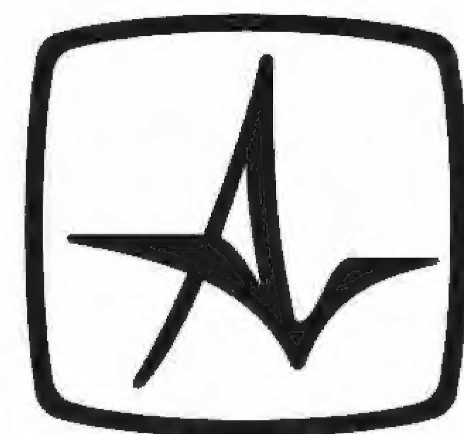
și

CAT Graur

Antwerpen

2024

